

İşçi-Köylü

Sayı: 45

* 10-23 Temmuz 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

DARBECİLERİ HALK YARGILAR!

Emperyalizmin yerli uşaklarının, emperyalist projelerin ülkede ve bölgede hayata geçirilmesini kolaylaştırma çabaları, sistemin yeniden şekillendirilmesi çabaları eşliğinde sürüyor. "İrtica ile Mücadele Planı" olarak özetlenebilecek "plana" ilişkin ortaya çıkan ve TSK'yı köşeye sıkıştırma olarak da adlandırılması gereken "belge" ile yeni bir boyuta bürünen çatışmada, süreci lehine çevirmeye çalışan sivil otorite, bu yönlü bir adım öne çıkmış gibi görünüyor.

"Belge"yi takip eden günlerde bir gece yarısı Meclis'e getirilen 15. Madde değişikliğinin de eklenmesiyle, egemen klikler arasındaki dalaş, kamuoyunu bir kez daha bu iktidar dalaşı üzerine tartışmaya, taraf olmaya zorladı. Gelinek noktada, kamuoyunun gündemine sokulan 15. Madde tartışması ise, şimdilerde en fazla tartışılan konu olmaya devam ediyor.

Emperyalizmden ve onun yerli uşaklarından ve de onların gerçekleştirdiği, başta faşist darbeler olmak üzere, tüm faşist uygulamalardan hesap soracak yegane gücün emekçi halkın, örgütlü gücü olduğunu akıldan çıkarmamak gerekmektedir.

► "Davutpaşa'da umutlarımızı kaybettik!"

Davutpaşa'da hayatını kaybeden ve yaralananların aileleri artık her Cumartesi Taksim Tramvay Durağı'nda "Sorumlular yargılsın, adalet istiyoruz!" diyerek basın açıklaması düzenliyorlar. Eylemlerinin 3. haftası, 4 Temmuz Cumartesi günü alanlardaydılar yine! Bu hafta basın açıklamasını, Davutpaşa'da hayatını yitiren Semra Bakal'ın kızı Ebru Günalan okudu. Sayfa 5

► Yargı yine şaşırtmadı...

Mardin Kızıltepe ilçesinde polis bir eve düzenlediği operasyon sırasında babası Ahmet Kaymaz'la birlikte öldürülen Uğur Kaymaz davasında yerel mahkemenin verdiği beraat kararı Yargıtay tarafından onandı.

Yargısız infaz, saldırı ve katliamlar düzenleyen ya da bunlara katılan görevlilere, değil ceza verilmesi madalya takılıp, terfi ettirilen bu ülkede yargının Uğur Kaymaz kararı kimseyi şaşırtmamıştır. 12 yaşındaki bir çocuğu sırtından 13 kurşunla öldürmeyi "meşru müdafaa" sayan yargı, bundan sonra yaşanacak benzer durumlar için de aynı yargıya varacaktır. Sayfa 6

► Biz ölmüşüz burada...

Sabahın erken saatleri... İşbaşı yapacak olan işçi ve emekçiler belediye otobüsleri ve servislerle işe zamanında gitme telaşı verirken, İzmir'in Eşrefpaşa bölgesinde gündelikçi işçiler iş bulma telaşıyla toplanıyorlar. Vakit ilerledikçe, çevredeki işçi kahveleri iş bekleyen işsizlerle doluyor. Sabahın erken saatlerinin serinliği, günün ilerleyen saatlerinin sıcaklığına evrildiği bekleyişin ızdırabı artıyor.

Onlar gündelikçi işçiler. İzmir'in kırka yakın bölgesinde toplanıyorlar. Her toplanma bölgesinde yaklaşık yüze yakın işsiz var. Sayfa 2

Vartnik kıvılcımını yangına çevireceğiz

Geçtiğimiz yıl gazetemizde "Ateş kıvılcımından çıkar" başlıklı bir röportaja yer vermiştik. Bu röportajların okurlarımızda yarattığı ilgi üzerine Halk Savaşçıları ile yapılan "Vartnik kıvılcımını yangına çevireceğiz" başlıklı yeni bir röportaj dizisini de siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

Bu yıl daha sınırlı tutulan röportajlarda Halk Ordusu Dersim Bölge Siyasi Komiseri, Dersim Bölge Komutanı ve bazı savaşçılarla 2008 yılının politik ve askeri gelişmeleri ve faaliyetleri hakkında düşünce ve açıklamalarıyla buluşturacağız sizleri.

İlgi ve beğeniyle takip edeceğimizi düşünüyoruz... Sayfa 8

Dersim'e sahip çık! Munzur'un sesine kulak ver!

9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ni Munzur Vadisi üzerinde yapılmak istenen barajlara, orman yakmalarına ve siyanürle altın aramalarına karşı bir mevziye dönüştürüldüm.

Bu mevziden bir adım dahi geri çekilmeyelim, ta ki doğa katliamlarını yapmak isteyenlerin beyinlerinden bu düşünceleri söküp atana dek. 9.

Festival daha kararlı ve inatla "Doğamıza ve kültürümüze sahip çıkacağız" sloganını haykıralım ve en önemlisi bu sloganı pratiğe geçirelim. Birliğimizi ve örgütlülüğümüzü alanlarda gösterelim.

Munzur Kültür ve Doğa Festivali devletin saldırı politikalarına karşı bir duruş taşımalı içeriği ve programı buna göre oluşturulmalı. Sayfa 16

Hindistan'da isyan sürüyor!

Batı Bengal eyaletinin Lalgah bölgesinde devlet terörü nedeniyle Polis Mezalimine Karşı Halk Komitesi (PCPA) kurarak mücadele eden ve 14 Haziran'da isyan ederek 1100 köyü kapsayan geniş bir alanda halk iktidarını kuran Adivasi (kabileler halinde yaşayan yerli halk) topluluklarının isyanı sürüyor. HKP (Maoist)'in önderliğinde ve Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun (PLGA) desteğinde süren isyana karşı büyük bir operasyon başlatan devletin silahlı kuvvetleri saldırılarını işkence eşliğinde sürdürüyor.

Maoist gerillalarla HKP (Marksist) (CPM)'nin silahlı çeteleri arasında 5 gün süren silahlı çatışmanın ardından 14 Haziran'da Lalgah'ta 48 köyü ele geçiren Halk Komitesi 15 Haziran'da polislerin kamplarını terk etmek zorunda kalması üzerine bölge üzerinde

hakimiyetini sağlamıştı. Kasım ayından beri süren çatışmalar nedeniyle polis zaten yüzlerce köye giremiyordu. Sayfa 9

İşçi-köylü'den

Her anı, her fırsatı değerlendirerek kitlelerle buluşalım

Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Darbencilik sistemin refleksidir, karakteridir!

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfı faaliyetine çalışma ve yaşam alanlarıyla birlikte yoğunlaşmalıyız

Sayfa 4

Pusulula

Bilme ve yapma

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Aç bir dünya tehlikeyi büyütüyor!

Sayfa 13

Biz ölmüşüz burada, ağlayanımız mı var?

Krizin yarattığı fay hattının patronları değil işçi, işsiz milyonlarca ezileni vurduğu ortada. Sanırız Başbakan'ın "kriz bizi teğet geçti" sözleri doğru. Neden mi? Vatandaş sokağa çıkarma kampanyası, ÖTV indirimi, diğer vergilerde patronlar lehine yapılan indirimler vb. krizin egemenleri teğet geçmesi için yapılan bir kaç uygulama sadece. Hal böyle olunca, ezilenlerin yanı sıra küçük ölçekli işletmeler dışında, komprador burjuvazinin fay hattının "ötesinde" kalmayı başardığı ortada. Dolayısıyla Başbakanın "bizi" derken kastettiği sınıfın siyasal olarak temsil ettiği sınıflar olduğu anlaşılıyor.

Sabahın erken saatleri... İşbaşı yapacak olan işçi ve emekçiler belediye otobüsleri ve servislerle işe zamanında gitme telaşı yaşarlarken, İzmir'in Eşrefpaşa bölgesinde gündelikçi işçiler iş bulma telaşıyla toplanıyorlar. Vakit ilerledikçe, çevredeki işçi kahveleri iş bekleyen işsizlerle doluyor. Sabahın erken saatlerinin serinliği, günün ilerleyen saatlerinin sıcaklığına evrildikçe bekleyişin ızdırabı artıyor.

Onlar gündelikçi işçiler. İzmir'in kırka yakın bölgesinde toplanıyorlar. Her toplanma bölgesinde yaklaşık yüz işsiz var. Toplanma alanı sayısı ile her toplanma alanında bekleyen işsiz sayısını çarpptığınızda, üçbinin üzerinde bir sayıya ulaşıyorsunuz. Türkiye'nin dört bir tarafından geliyorlar. Eşrefpaşa bölgesinde daha çok Tokatlılar ve Sivasililer bekliyor. Az sayıda İzmir'de oturan var. Dışardan gelenler kentten kenar mahallelerinde otuz, kırk kişilik evlerde kalıyorlar. Amaçları "üç, beş kuruş biriktirip köye dönmek".

İşçi-Köylü gazetesi olarak Eşrefpaşa'da bekleyen işsiz arkadaşların sorunlarını yerinde görmek için kayıt cihazımızı sorularımızla birlikte onlara uzattık. Evvela durumu anlamayan arkadaşlar bizim de işçi aradığımızı sandılar ve hızla yanımıza gelip "işçi lazım mı abi?" diye sordular. Sohbet ettiğimiz diğer

arkadaşlardan gelen açıklama sonrası gittikçe kalabalıklaşan sohbet grubuna katıldılar.

"Biz dünyaya fazladan gelmişiz!"

Kısa bir tanışma sonrası aralarından bir arkadaş sorularımıza öncelikle muhattap oluyor. Adı **Turan Yılmaz**. Tokatlı ve köyünden yaz ayları için geçici olarak çalışmaya gelenlerden. "Burada genelde her yörenin insanı var" diyor Turan Yılmaz ve ekliyor: "Doğudan gelen, batıdan gelen hepsi burada bekliyor. Burası serbest bir işçi meydanı. İşçiler gelip bekleyip, gelen müşteriler ile konuşup, pazarlığını yapıp gidip işini görebiliyor." Ne tür işlerin çıktığı sorusunu da: "İşçi arkadaşların hepsi ayrı ayrı işler yapıyorlar. Kimisi fayansçı, kimisi sıvacı, kimisi boyacı. İnşaat işi için hangi işçi lazımsa o işin ustası var burada" şeklinde cevaplıyor. Genelde inşaatlarda çalışıyorlar. Birçoğu aile geçindirmek zorunda. Kendilerini "gurbetçi" gördüklerini söylüyor Turan Yılmaz: "Biz buralarda genelde gurbetçi olarak kalıyoruz. İçimizde ailesi burada olanlar da var ama genelde gurbetçi olarak 5-6 ay, yaz döneminde gelip burada çalışıp memleketlerine dönüyor işçiler." Günlük ücretlerinin 50-70 arası değiştiğini ve usta olanların 75-80 aldığını söylüyor Turan Yılmaz ve ekliyor: "Ayda 1 tane iş çıkıyor, burada 100 tane işçi var hepsi ayda ya 2 sefer ya 3 sefer işe çıkıyorlar diğer günler burada böyle bakınıyorlar. Bu işçilerin hepsi her gün böyle burada oturuyor. İş yok. Kriz var."

Memleketlerinden buraya gelme nedenlerini sordüğümüzde mizahi bir dille: "**Biz dünyaya fazladan gelmişiz**" diyorlar. Turan Yılmaz hemen açıklama ihtiyacı duyuyor: "Buradaki arkadaşlar memleketlerindeki fazlalık adamlar. Memlekette insan ihtiyacını karşılayacak birçok olan var. Bizler onlardan artan fazlalığız. Köyde şimdi senin baban tarlaya gidip çift sürüyor, inekleri güdüyor, eve bakıyor. Eee sen de şimdi fazlalık adamsın, gelip burada 3 kuruş kazanmak için bekliyorsun, mücadele ediyorsun."

Yılmaz'ın bu açıklamasını yeterli görmeyen diğer bir Tokatlı arkadaş hemen atılıyor: "Köydeki 25-30 yaşındaki genç arkadaşlar hep burada. 30'un üzerinde çalışan 1-2 kişi hariç işçi bulamazsın. Gençler gelip burada gurbette çalışıyorlar. Gelip burada çalışamayacak yaşta olanlar ise memlekette çiftçilik yapıyorlar genelde. Buraya geliyorlar çünkü zordalar. Memleketlerinde çalışabilecek olsalar gelip burada 3-5 kuruş için kimse çalışmaz. İş de olmadığı zaman kendi kendine bir

Onlar gündelikçi işçiler. İzmir'in kırka yakın bölgesinde toplanıyorlar. Her toplanma bölgesinde yaklaşık yüze yakın işsiz var. Toplanma alanı sayısı ile her toplanma alanında bekleyen işsiz sayısını çarpptığınızda, üç binlerin üzerinde bir sayıya ulaşıyorsunuz.

takım şeyler yapmaya çalışıyorlar. Ne yapıyor? Dağa çıkıyor odun kesiyor, ot topluyor, geçimini sağlamaya çalışıyor vatandaş. Parası olmadığı için yapıyor bunları. Parası olsa oturur evinde daha güzel şeyler yapmaya bakar."

"Paramızı alamıyoruz"

İş bulamamanın yanısıra iş olması durumunda paralarını alamamaktan yakınıyorlar; İşsiz arkadaşlardan biri şöyle diyor: "Çalıştık mı paramızı alamıyoruz bazen. Burası sağ, solu belli olmayan bir yer. Adam seni çalıştırıyor sonra çekip gidiyor bazen. Tutuyor bir tane ustabaşına veriyor işi, o geliyor buradan işçileri götürüyor, işçiler ustaya güveniyor. Usta gidip onu tutan adamdan parasını alıyor işçiye dağıtmadan çekip gidiyor. İş veren de diyor ki: 'Ben ustaya verdim paranızı.' Ustayı da bulamıyorsun, olan sana oluyor." Türkiye İş Kurumu'ndan da istedikleri ilgiyi görememişler. İşsizlerden biri: "Ben geçen aylarda iş bulma kurumuna gittim. İş bulma kurumundan bana geri hiçbir cevap gelmedi. Bildiğim bütün şirketlere gittim iş için ancak kriz var diye işçi almıyorlar. İş için gitmediğim yer kalmadı. 1 senedir dolanıyorum. İşsiz kaldım, borcum var, ev kira. Devlet diyor ki 'durum iyi, iş var'. Göstersen hani iş nerede? Buradaki insanların haline bak, 100'den fazla işçiyiz burada ama hiçbirimizin işi yok. Devlet, milletin derdini bilmiyor. Ancak desinler 'iş var'! Var demesin iş versin, önce gelsin şurada bu insanların haline baksın." Zaman, zaman zabta ve polis "çevreyi kirli gösteriyorsunuz" diyerek müdahale ettiklerini ve kendilerini burada istemediklerini belirten gündelikçi işçiler, "Oy verin diyorlar ama gözleri bizi görmüyor. İzmir'in göbeği Eşrefpaşa burası, ama görmüyor gözleri" diyorlar.

İşçilerde biri, hükümetin sunmuş olduğu yararak işsizlik gerçeğini örtmeye çalıştığını söylüyor: "Hükümet bir dava attı şimdi ortalığa. Ergenekon davası. Vatandaş oyalayıp, uyutup duruyor bunlarla. Ha kaçtı, ha tuttu, onu gözaltına aldı, bizim işimize mi bakacak, bakmıyor işte. Ben dün sabah hapisneden çıktım. Tiklim tiklim dolu orası. Bırak yatmayı, oturmayı yer yok. 60 kişilik koğuştaki 100'ün üzerinde tutuklu kalıyor. Para cezasından yattım ben. İş almıştık, ödememizi yapmadılar. Gidip görüştüğümde kavga çıktı, üstüne bir de ben ceza aldım."

Duran Polat adlı bir işçi zorlu bir dönemden geçtiklerinden bahsediyor: "İlk defa bu yıllarda geçmekte zorlanıyorum. Ben kirada oturuyorum. Kiraya bir baksınlar, vatandaşa yanlış bilgi vermesinler. Ekonomi düzeliyor, düzeliyor diyorlar, neresi düzeliyor. Düzeliyor da bize mi yansımıyor? İnşaat sektörü bizim işimiz. Düzelse bize de yansır elbette". Duran Polat'ın ardından Turan Yılmaz da; "Ağın halini aç, tokun halini de tok bilir. Biz ölmüşüz burada ağlayanımız yok!" diyor.

İşçiler arasında deneyimli olarak görülen başka bir işçi yaklaşıyor yanımıza. Birçoğu gibi o da Tokatlı. Sorularımızı adının **Duran Bekler** olduğunu öğrendiğimiz arkadaşına yöneliyoruz:

- Kaç ay çalışacaksınız burada?
- İş yok ki çalışalım. 6 ay buradayız, 6 ay memlekette. Kışın memlekette yiyeceğimiz parayı burada çıkartmaya çalışıyoruz. İşsizlik çok kötü. 15-20 günde bir iş çıkıyor. Onu da götürüyorlar ama yevmiye vermiyorlar doğru düzgün.

- Bu tip durumlarda ne yapıyorsunuz?
- Bir şey yapamıyoruz. 15 günde bir çalışıp karnımızı doyuruyoruz. İşçilerin hali perişan yani. Mesela biz 6 kardeşiz. Kardeşlerim de burada. Memlekette ailem var, 5 tane de çocuğum var. Geçinmiyoruz diye buraya geldik, buradan da hiçbir şey yollayamıyoruz onlara.. (İzmir)

mı 1-2 senedir düzensiz ödüyorum. Ev sahibim haklı ama ben de haklıyım. İş olmadığı zaman ne yapacağım? Zor şartlar altında yaşıyoruz. Boğazımızdan, odunumuzdan, kömürümüzden, kılığımızdan kesip ödüyoruz kirayı. Ben ustayı, yurtdışında bile çalıştım zamanında. Şimdi yevmiye ile bile çalışacak iş bulamıyorum. Bizden çok daha kötü durumda yaşayan insanları da biliyorum. Bu hem düşündürücü hem de çok tehlikeli bir durum. Bu yaşma kadar adıma, kimliğime leke getirecek hiçbir şey yapmadım, şimdi gelmişim 50 yaşına. Bu yaştan sonra illa kötü bir şey mi yapmam gerekiyor yani. Böyle giderse insanları buna zorlayacaklar, buna teşvik edecekler. Ben geçimimi sağlamak zorundayım. Televizyona çıkıp pazarları geziyorlar ne nerede ucuz diye, gelirler bir gezelim hep beraber. Kiraz şu para, karpuz bu para demesinler, piya-

"Doğudan gelen, batıdan gelen hepsi burada bekliyor. Burası serbest bir işçi meydanı."

ş bir baksınlar, vatandaşa yanlış bilgi vermesinler. Ekonomi düzeliyor, düzeliyor diyorlar, neresi düzeliyor. Düzeliyor da bize mi yansımıyor? İnşaat sektörü bizim işimiz. Düzelse bize de yansır elbette". Duran Polat'ın ardından Turan Yılmaz da; "Ağın halini aç, tokun halini de tok bilir. Biz ölmüşüz burada ağlayanımız yok!" diyor.

İşçiler arasında deneyimli olarak görülen başka bir işçi yaklaşıyor yanımıza. Birçoğu gibi o da Tokatlı. Sorularımızı adının **Duran Bekler** olduğunu öğrendiğimiz arkadaşına yöneliyoruz:

- Kaç ay çalışacaksınız burada?
- İş yok ki çalışalım. 6 ay buradayız, 6 ay memlekette. Kışın memlekette yiyeceğimiz parayı burada çıkartmaya çalışıyoruz. İşsizlik çok kötü. 15-20 günde bir iş çıkıyor. Onu da götürüyorlar ama yevmiye vermiyorlar doğru düzgün.

- Bu tip durumlarda ne yapıyorsunuz?
- Bir şey yapamıyoruz. 15 günde bir çalışıp karnımızı doyuruyoruz. İşçilerin hali perişan yani. Mesela biz 6 kardeşiz. Kardeşlerim de burada. Memlekette ailem var, 5 tane de çocuğum var. Geçinmiyoruz diye buraya geldik, buradan da hiçbir şey yollayamıyoruz onlara.. (İzmir)

İşçi-köylü'den

Her anı, her fırsatı değerlendirerek kitlelerle buluşalım!

Yaz mevsiminin havaları iyice ısıttığı bu dönemde gerek ezilen halk kitleleri açısından gerekse de egemen sınıflar açısından politik ortamın sıcaklığı oldukça yakıcı şekilde hissedilmektedir. Sınıf mücadelesi ve demokratik talepler birçok alanda kendisini göstermeye devam etmektedir.

Ekonomik krizin, iddia edildiği üzere toparlanma eğilimi göstermesi bir yana daha da derinleşmesi ve ekonominin 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından en yüksek düşüşü görmesi geçtiğimiz hafta medyada yer aldı. Ancak % 13'lük düşüşle dünyada 2. sırada yer alarak küresel krizin ülkemizi nasıl etkilediğini anlamamızı sağlayan veriler daha gerçekliği tam anlamıyla yansıtmamaktadır. Reel ücretler göz önüne alındığında ve dolarla hesaplandığında düşüşün halkın gelirinde % 30'luk bir gerilemeye denk düşüştüğü görülmektedir. Her gün işlerini kaybeden işçilerin, emekçilerin, batan küçük işletmelerin haberleri artık sıradan haber niteliği taşımaktadır. Örgütsüzlük dayanışmaya, güç olmaya ve hak aramaya engel olmaktadır. Ancak örgütlü duruş sergileyebilenler DESA örneğinde olduğu gibi uzun mücadeleler sonucu kazanım sağlayabilmekte, İzmir Kent AŞ işçileri gibi gündem yaratabilmektedir.

İşçiler açısından bir diğer gündem maddesi olan kamu işçilerinin toplu sözleşme sürecinin işçilerin sabrını taşıması Türk-İş yönetimini zoraki şekilde harekete geçirmektedir, ancak Başbakan Erdoğan'ın pervasız, meydan okuyan tavri ise işçilerin öfkesini ve eylemlerini de yükseltecektir. Bu nedenle tüm zor şartlara karşın direniş örgütlemeye çalışan veya toplu sözleşmelerde haklarını korumak için sokaklara çıkan işçilere ve emekçilere en yoğun ve en etkin desteği devrimcilerin "**halktan öğrenme**" ve "**halka hizmet etme**" ilkelerini dikkate alarak coşkuyla vermesi gerektiği açıktır.

Bu dönemdeki bir diğer gündem maddesi ise 2 Temmuz Sivas katliamını anmak amacıyla Sivas başta olmak üzere ülkemizin dört bir yanında on binlerin sokaklara çıkması, katliamı lanetlemesi ve Alevilerin demokratik taleplerini dilelendirmesidir. Katılmadık kitesellik Kemalizm'le zehirlenmeye çalışılan Alevilerin gerçek taleplerini demokratik mücadele yoluyla örgütlemenin koşullarının oldukça uygun olduğunu göstermektedir. Okurlarımızın bu eylemlere kitlesel katılım göstermesi bu nedenle de olumludur.

Yaz döneminde Kürt ulusal sorunu çerçevesinde devletin bilindik inkarı, baskıcı tutucumu da devam etmektedir. Cumhurbaşkanı Gül'ün umut dağıtan sözlerinin ve Erdoğan'ın vaatleri yine boş çıkmış, Kürt meselesine yönelik elle tutulur bir öneri dahi kamuoyuna sunulamamış, ancak Kürt çocukları yargılanmaya, Kürt dili terör dili olarak ilan edilmeye devam edilmiştir. Kamuoyu önünde suni gündemlerle gırtlak gırtlığa kavga eden veya kavga ediyor gibi görünen hükümet, ordu, medya vb tüm sistem kurumları mesele Kürt sorunu olduğunda ortak tutum almakta, askeri operasyonlar gerilla mücadelesine karşı sürdürülmektedir. Bu anlamda gazetemizin bu sayısında yer vermeye başladığımız gerilla röportajlarının dikkate takip edileceği düşüncesindeyiz. Geçtiğimiz yıl yayınladığımız ve büyük ilgi gören röportajlardan sonra bu röportajlar ülkemizde Demokratik Halk Devrimi için dağları mesken tutan sosyal kurtuluş savaşçıların hedeflerini, kazanımlarını, ilerleyişini daha yakından anlamamıza hizmet etmektedir.

Devrim, değişim ve halk demokrasisi için yükseltelen mücadele hiçbir sistem-çi, liberal yalanla, sahte umutla karartılmayacak bir gerçekliğe, haklılığa ve çürete sahiptir. Dünyanın ve faşizmin baskısı ve sömürüsü altında yaşayan ülkemizin özgür, yaşanabilir, eşitlikçi bir sisteme kavuşması için gerek ülkemizde verilen mücadele gerekse de dünyanın çeşitli ülkelerinde verilen mücadele ezilen kitleler için kurtuluşun namlunun ucunda olduğunu bizlere göstermektedir. Bu nedenle bu sayımızda yer verdiğimiz Hindistanlı Maoistlerin seçim değerlendirilmesi ve önderlik ettikleri ve halen devam eden isyan yüz binlerce Hintli emekçinin emperyalist şirketlerin ve komprador burjuvazinin sömürü ve yağmasına karşı çıkışı ve kaderlerini kendi ellerine alarak yaşam şartlarını geliştirmek için elbirliği ile çalışmaları açısından deneyim sağlamak, umut vermektedir.

Devrimci mücadeleyi geliştirmek için olanaklarımız her geçen gün daha fazla artmaktadır. Gerek ülkemizde gerek içinde yaşadığımız bölgede gerekse de dünyanın dört bir yanında silahlı mücadeleler, kitlesel isyanlar, militan mücadeleler gelişmekte, geniş halk kesimlerinin öfke ve tepkisi büyümekte, tepkideki artış sömürü ve yağma üzerine kurulu emperyalizmi ve uşaklarını tedirgin etmektedir. Bu gerçekliğin farkında olan emperyalizm ve uşakları halklara ve mücadelesinin öncü güçlerine saldırılarını da yoğunlaştırmakta, yeni ve kapsamlı saldırı planları yapmaktadır. Bu saldırıları bertaraf etmenin ve kitlelerin mücadelesini yükseltmenin yegane yolu örgütlenmektir. Örgütlenmek, örgütlü mücadeleyi ilerletmek, siyasal ve örgütsel düzeyimizi ve bilincimizi yükseltmek ve harekete geçmeye hazırlanan kitlelerle bütünleşmek bu nedenle vazgeçilmezdir. Kitlelerle buluşabildiğimiz her anı, her fırsatın değerlendirilmesi, ancak kitlelere giderken mücadelemizin esas merkezini bilinçlerden çıkarılmaması, yüzün özgürlük mücadelesini elde silah dağların doruklarında büyütenlere dönülmesi büyük bir ihtiyaçtır.

✓ İzmir'de nereden baksan 35-40 tane böyle yer vardır. Diğerlerinde de en aşağı 100 tane işçi bekliyordur her gün. Sadece bu sabah burada 40 tane işçi iş bekliyordu. Diğer yerlerde çalışan işçilerin sorunlarının da bizimkilerden hiçbir farkı yok. Köyden geliyoruz buraya 5-6 ay çalışalım da 500-600 liralık köydeki mazot paramızı çıkartalım diye ama olmuyor. Ya borçlanıp gidiyoruz, ya da elimiz boş dönüyoruz.

Darbeleri yargılayacak tek güç, halkın örgütlü gücüdür

“Belge”yi takip eden günlerde bir gece yarısı Meclis’e getirilen 15. Madde değişikliğinin de eklenmesiyle, egemen klikler arasındaki dalaş, kamuoyunu bir kez daha bu iktidar dalaşı üzerine tartışmaya, taraf olmaya zorladı.

Emperyalizmin yerli uşaklarının, emperyalist projelerin ülkede ve bölgede hayata geçirilmesini kolaylaştırma çabaları, sistemin yeniden şekillendirilmesi çabaları eşliğinde sürüyor. Aynı zamanda ülke egemen sınıfları arasında iktidar ve rant elde edebilme, varolanı güçlendirme amaçlı yürütülen dalaş da devam ediyor. “İrtica ile Mücadele Planı” olarak özetlenebilecek “plana” ilişkin ortaya çıkan ve TSK’yi köşeye sıkıştırma olarak da adlandırılması gereken “belge” ile yeni bir boyuta bürünen çatışmada, süreci lehine çevirmeye çalışan “sivil otorite”, bu yönlü bir adımı öne çıkmış gibi görünüyor.

“Belge”yi takip eden günlerde bir gece yarısı Meclis’e getirilen 15. Madde değişikliğinin de eklenmesiyle, egemen klikler arasındaki dalaş, kamuoyunu bir kez daha bu iktidar dalaşı üzerine tartışmaya, taraf olmaya zorladı. Aslında hedeflenenlerden biri de başından beri zaten buydu. Toplumun tüm kesimlerini bu dalaşta saf tutmaya zorlamak! Psikolojik savaşın bir parçası olarak, gerilim psikolojisi üzerinden yürütülen iktidar çatışmasında gelinen noktada, kamuoyunun gündemine sokulan 15. Madde tartışması ise, şimdilerde en fazla tartışılan konu olmaya devam ediyor.

Egemenler arası çatışmada her yol mubah!

Tüm bu tartışma-çatışma ortamında, emeğe dönük saldırıların gölgenin, gözlerden uzaklaştırılmak istenmesi bilinçli bir tercih ve yönelimdir. “İstihdam Yasası”nın çıkarılması çabalarının, tam da tüm dikkatlerin 15. Madde, “belge” gibi gündemlerin, tüm gündemlerin ön sıralarına yerleştiği/yerleştirildiği günlerle denk gelecek biçimde hızlandırılmasına bakılacak olursa, egemen sınıfların hedeflerini çok da iskalamadığı görülecektir. Ancak birbirlerine karşı kullandıkları hiçbir yöntem ve aracın, alınan kararlara ve uygulamalara bakılarak söylenecek olursa, emekçi kesimlere karşı kullanılanlar kadar acımasız olmadığını söylemek gerekmektedir.

Egemenler arasındaki dalaştan ezilenlerin payına “iyi şeyler” düşeceğini hesaplayanların sayısı az değildir. Emekçi kesimlere dönük gerçekleştirilen kapsamlı saldırıların hangi konjunktürde ve hangi tartışma ortamının arka planında yapıldığını iyice irdelemeden, dahası egemen sınıfları, onların emperyalistlerle olan ilişkilerini ve bu ilişkilerin hangi emperyalist projelere hizmet etme hedefiyle ele alındığını enine-boyuna düşünüp-incelemeden ortaya çıkan bir yaklaşımın varlığından söz edilebilir.

“Çatışmadan” uzlaşmaya

Kamuoyu, “AKP ve Gülen’i bitirme planı” olarak sunulan ve hemen ardından Gülen cemaatine yakın kaynaklardan yapılan açıklamalara bakıldığında, aynı zamanda Gülen’i meşurlaştırma, hatta ülkeye dönüşüne alt yapı oluşturma da denebilecek “belge”nin ortaya atılmasından sonraki günlerde, TSK’nin en üst düzey komutanının “belge” özgülünde dile getirdiği “kağıt parçası” söylemine tanıklık etti.

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ belgeyi bir “kağıt parçası” olarak tanımlamış ve orduya yönelik “asimetrik bir psikolojik hareket yürütüldüğünü” iddia etmişti. Ancak, ordudan gelen bu hamlenin altında kalmak istemeyen AKP ve özellikle de Erdoğan, darbe girişiminin varlığında ısrar ederek, gündemde tutmayı sürdürdü. Erdoğan’ın aynı günlerde sarf ettiği “polis rejimin güvencesidir” sözleri de anlamlıdır.

AKP cephesi, bu açıklamalara paralel olarak, hemen aynı günlerde, 15. Madde değişikliğini jet hızıyla Meclis’ten geçirdi. Askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasının önünü açan yasanın meclisten geçirilmesi, karşılıklı restleşme olarak gösterilmeye çalışılan gelişmelerin, bir parçasıydı.

Karşılıklı yapılan hamlelerde, 15. Madde’deki değişikliğin yasallaştırılması adımıyla üstünlüğü ele geçirmiş gibi görünen AKP, TSK’yi bir anlamda sorunu masa başında “çözmeye” zorlamıştı.

Psikolojik savaş aygıtları kullanılarak sür-

dürülen çatışmanın bu evresinden itibaren, peşpeşe zirveler yapıldı, sorun masaya yatırılıyor izlenimi yaratıldı.

Hemen aynı günlerde MGK toplantısının yapılması ve toplantının yapıldığı saatlerde, belgede imzası olduğu iddia edilen albayın tutuklanması düştü gündemin orta yerine. Albayın tam da MGK toplantısına denk gelecek bir zamanlamayla tutuklanması, masaya oturmaya zorlanan TSK’ya gözdağı olarak da yorumlandı. Uzunca yıllardır yapılan en uzun toplantı olarak adlandırılan ve yaklaşık 8 saat süren MGK toplantısında ne konuşulduğu, hangi kararların altına imza atıldığı, dahası sivil otorite ile askeri otorite arasında bir var gibi görünen bir anda da ortadan kalkmış izlenimi yaratılan (ya da yaratılmasına özen gösterilen) “uyumun” hangi evrede olduğu merak konusu oldu.

Ancak MGK toplantısının sonuç bildirginde, TSK’nın bir hayli yıpranan imajının cilalanması denebilecek tarzda ifadelerin yer alması, iki klik arasındaki çatışmada, hararetin çitasının düşürüldüğüne işaret etmektedir. Ardından da tutuklanmış bulunan albayın serbest bırakılması, “uyum” konusunda hayli ilerleme kaydedildiği biçiminde yorumlanmalıdır.

CHP’nin “darbeciler yargılsın” manevrası

Egemen güçler arasında sular durulmuş izlenimi verilen şu günlerde, “belge” tartışmaları arasında gündeme gelen 15. Madde değişikliği, diğer gündemleri biraz daha geri plana itti. Darbecilerin yargılanıp-yargılanmaması üzerine yürütülen tartışmalarda sergilenen yaklaşımlar, kimi kesimlerin AKP’yi “köşeye sıkıştırma” hamlelerine de sahne oldu.

Darbe denildiğinde, aslında kendisine karşı darbelerle karşı olduğu açıkça anlaşılacak şekilde, bu yönlü bir hamle gerçekleştirenlerin başında ise, darbecilerle koyun-koyuna olduğu, kendini onlara siper ettiği bilinen Baykal gelmekte. Şunu hemen koymak gerekiyor ki, sistem partilerinin hiçbirisi özde faşist darbelere karşı değildir ve olamazlar da. CHP ise

TC’nin kuruluşundan bu yana asker ile içiçe olmayı sürdürmüş, hiçbir zaman “sivil” bir parti olmamıştır.

Kemalist ideoloji doğrultusundaki tek ulus-tek devlet yaratma politikalarının en sadık savunucusu da, yine bu ideolojinin yarattığı bu iki kurum olmuştur.

Bunun içindir ki, Ergenekon operasyonları sırasında askerinin hedef gösterilmesine en fazla karşı çıkan kesim de yine CHP cephesi olmuştur. Gerek ırkçı-şoven dalganın yükseltilmesi hamlelerinde, gerek AKP ile hesaplaşma aşamasında, gerekse de toplumun laik-şeriat olarak ikiye bölünmesi çabalarında, orduyu açık açık müdahaleye çağırın da yine CHP’nin kendisidir.

Ancak CHP, AKP’nin de en az kendisi kadar darbe karşıtı olmadığını, darbe karşıtı görüntüyü, sadece kendi iktidarını pekiştirme, askeri otoriteye karşı kendi sivil otoritesini inşa etme adına sergilediğini bilmektedir.

Bu gerçekliği çok iyi bilen CHP lideri Baykal da, daha önceki süreçlerde 12 Eylül darbelerinin yargılanması gündeme getirildiğinde, “geçmiş kaşımama” adına, darbecilerin yargılanmasına karşı çıkarken, bugün AKP’ye “madem darbeciliğe karşısınız o zaman 12 Eylül’ün darbelerini yargılayın” diyebilmektedir. Çünkü AKP’nin böyle bir derdi olmadığını-olamayacağını görmekte ve bunu sadece bir manevra olarak, AKP’yi, deyim yerindeyse “köşeye sıkıştırmak” adına yapmaktadır.

Darbelerin yargılanması meselesinde, egemen medyada “köşe tutan” kimi “yazar-gizer” takımı da hemen saf tutmakta gecikmedi.

Bunlar içinde “yaşlı adamların” yargılanmasına karşı çıkanlar olduğu gibi, daha düne kadar karşısında hazır olda beklediği pašaların yargılanması için “can atırlar” da vardı.

Darbeleri yargılama tartışmalarına -kaçınılmaz olarak- taraf olanlardan biri de 12 Eylül AFC’nin şefi Kenan Evren’di. 17 yaşındaki

gençlerin yaşını büyütülerek asılmasının yanı sıra, onlarca devrimcinin idam edilmesini, 1 milyon civarında insanın keyfi biçimde gözaltına alınmasını, tutuklanmasını ve vahşi işkencelerden geçirilmesini, çok sayıda insanın bu işkenceler sonucu katledilmesini ve toplumda daha bir dizi onarılmış güç travmayı da beraberinde getiren faşist darbenin mimarlarından olan bu “zati muhterem”, eğer yargılanacak olursa “intihar ederim” buyurdu!

12 AFC döneminde idam edilen devrimci gençlere ilişkin sarf ettiği, “asmayalım da besleyelim mi?” sözleriyle de hafızalara kazınan Evren’in yargılanma ihtimali karşısında aldığı bu tutumun “onurlu” bir davranış olduğunu sananlar yanılmaktalar. Hiçbir gücün ne 12 Eylül ACF’ni ne de bu AFC’ye öncülük eden kişileri gerçek anlamda yargılamayacağını, 12 Eylül’ün arka planını açığa çıkarıp hesap soramayacağı bilinmek-görülme durumundadır. Evren de bunu çok iyi bilmektedir.

Emperyalizmden ve onun yerli uşaklarından ve de onların gerçekleştirdiği, başta faşist darbeler olmak üzere, tüm faşist uygulamalardan hesap soracak yegane gücün emekçi halkın, örgütlü gücü olduğunu aklıdan çıkarmamak gerekmektedir.

Sınıfsal Yaklaşım

DARBECİLİK SİSTEMİN REFLEKSİ, KARAKTERİDİR!

Tayyip Erdoğan, 12 Eylül’ün/darbelerin yargılanması konusunda öneri ortaya atan Baykal’ı “sulu şaka” yapmakla suçlarken, çok açık ki “ateşle oynamaktan” söz etmişti. O da pekâlâ biliyordu ki, CHP/Baykal, kendileriyle yarışan bir hırsla rejim ve pek tabii ki 12 Eylül bekçisiydi. Ama gündemdeki tartışmalar, işte Baykal’a da böyleleri sözleri söyletiyor ve Tayyip, kendisini “biliyoruz şaka yapıyorsun ama bu işin şakası olmaz” tarzında uyarıyordu! Gündemi, birkaç yıldır süren “darbe-şeriat” tehlikeleri üzerinden sınırları yeniden çizilen kampaşa ortamında, son belge vesilesiyle yeniden ısınan atmosferdeki hamle ve olaylar belirlemekteydi. Başbuğ’un basın önündeki gövde gösterisi, MGK toplantısı, karşılıklı demeçler ve Albay Çiçek’in tutuklanıp bırakılmasıyla beraber AKP’nin gece yarısı baskınıyla meclisten geçirdiği yeni düzenlemeye askeri yargının yetki alanının kısıtlanması...

Bütün bunların ortasında, 12 Eylül’ün perde önündeki baş aktörü Evren’in “yargılamaya kalkarlarsa intihar ederim” sözleri yansıdı medyaya. Ancak onun bu esnada sarf ettiği esas önemli sözler üzerinde duruluyordu. Evren şöyle diyordu, “Beni yargılamak isteyenlere şunu da hatırlatmak isterim. TSK’nin İç Hizmet Kanunu’nda madde var. Bir emir kanunsuzsa, suça sadece emri veren değil, uygulayan da sorumludur. 12 Eylül harekâtını, TSK’nin bütün mensupları uyguladı. Haydi, şimdi hepsini yargıla-

yan.” (26.06)

Evren’in “fili imkânsızlık” tablosu yaratmak amacıyla böyle konuştuğunu anlamak hiç de zor değildir. Alt düzeyde hiçbir asker, polis ya da herhangi bir devlet görevlisinin özel olarak suça bulaşmadıkça yargılanamayacağı ortadadır. Dönem içerisinde görev yapmış olmanın başlı başına “suç” oluşturması, yapılan “iş”le ilgilidir. Geniş yorum açısından bakılırsa devlete hatta özel sektöre ait bütün iş ve görevler, düzene/sermayeye hizmettir. Böyle bir mantığın güdülemeyeceği açıktır...

Ancak, “suç” kavramı çerçevesinde değerlendirilmesi gereken **asıl olgu**, 12 Eylül (pek tabii ki diğer askeri cuntalar da) rejimine giden sürecin oluşumundan başlayarak, kurulması ve muhafazasını da içeren bir parantezde rol alanların durumudur. İşte bunun içerisine ne yalnızca Kenan Evren değil, ondan önceki dönemin bütün provokasyon, katliam ve saldırılarından sorumlu olan hükümet ve hakim sınıf partileri girdiği gibi, 12 Eylül sonrasında işbaşına gelen tüm hükümetler ve partiler de girmektedir.

Baykal’ın önerisiyle konunun yeniden gündemleşmesi üzerine, dönemin gazetelerinden yapılan alıntılarla, bugün en keskin “darbeciler yargılsın” diye ortalığa düşenlerin, nasıl darbe şakşakçısı olduğu bir kez daha ortaya serilmektedir. Hakeza bütün “sivil” organizasyon ve kurumların askeri darbe ile ittifak içerisinde hareket ettiğine dair

hatırlatmalar gırla gitmektedir. 12 Eylül’ün sisteme ait bir **refleks** olduğu, TSK’nin tıpkı diğer darbelerde olduğu gibi bunda da bir araç olarak konumlandığı hatırlatılmış olmaktadır.

Altı kuvvetle çizilmelidir ki 12 Eylül, 12 Mart, 27 Mayıs, 28 Şubat vd. bütün darbe ve müdahaleler, TSK’nin “**bağimsız**” eylemleri değildir. Ordulara hükmeder, silahları elinde bulundurur konumdaki omzu kalabalık generaller, nihayetinde devletin idari yapılanmasına tabi birer bürokrattır. O devlet, emperyalizmin yarı-sömürgeci bir devlettir. Son süreç vesilesiyle daha iyi görülmüş olmalı ki konjunktür uygun olmadığı, yani efendilerinden talimat gelmediği takdirde, değil darbe, doğru dürüst manevra yapma şansları bile olamamaktadırlar.

Bu durum, TSK’nin mevcut devlet yapılanmasında rejim açısından önemli bir **ağırılık** oluşturduğu gerçeğini değiştirmez. Bunun kuruluş sürecine giden tarihsel nedenleri vardır. Emperyalistler, bölgesel konumlanış nedeniyle bulunan sürmesinde fayda görmüşler ve bu rolün benimsenmesinde süreci teşvik eden hamlelerde bulunmuşlardır. NATO bünyesinde hacimli ve etkin bir konum alınmasında bu belirleyicidir. Son süreçte, TSK’nin AB reformları çerçevesinde iş siyasetten uzak bir konuma **strateji** çekileceği, devlet yapılanmasında geri plana kaydırılacağı ve ağırlığının azaltılacağı söylenerek belli düzenlemeler yapılmıştır. Bunların biçimsel kaldığı, AB’ye ait makay faaliyetlerinin uzantısı olduğu görülebilmektedir.

“Eylem Planı” belge tartışması geliştiği esnada da söylediğimiz gibi hâkim sınıflar açısından en “**hayırlı**” sonuç, sorunun ortada kalmasıdır. TSK, belgenin sahte olduğunu iddia etmiş;

AKP’nin savcılar Albay’ı tutuklayarak, iddialarında ısrarı ortaya koymuş, Albay tahliye olsa da Ergenekon dosyasına bırakılan “**muğlak**” bir duruma belge tartışmalarına şimdilik nokta konmuştur. Viraj, “danişıklı” değilse bile anlaşılabilir biçimde dönülürken gelişen, “askeri-sivil yargı” yetki çatışması ise A. Gül’ün hakemliği ile aşılacaktır.

Emperyalistlerin herhangi bir ülkedeki kliklere, kurum ve çevrelere telkin ettiği, kurdukları ittifak, işbirliği vb. ortaklık ve birlikte hareket tarzının kolay kolay bozul(a)mayacağı bilinebilir bir olgudur. Bunun mutlak bir kural olduğu elbette doğru değildir ama istisnası da pek az yaşanmıştır. Bütün hareket planlarını, her türlü ittifak ve hesabı bozmaya yalnızca sınıf mücadelesinin yasaları kadirdir. O yasalara da halk sınıflarının direnci ve mücadele gücü şekil verir, geliştirir. Buna doğru biçimde yön verecek olan da proletaryanın bilinci, örgütlü gücüdür...

TSK ile AKP arasında sürekli çatışma olduğundan bahisle senaryo yazanlar, buna uygun mizansenden etkilenen aymazlarla büyük bir kamuoyu yaratıyorlar. CHP’nin temsilini üstlendiği ve TSK içerisinde köklü bir geleneği ve örgütlenmesi bulunan Kemalist laikçi merkezi klik ile AKP’nin ANAP’a benzer biçimde temsil ettiği yine tarihsel kökleri tam aksi yönde “muhafazakâr/merkez-sağ” ve “dinci” diye bilinen kesimlere yaslanan klik arasındaki çatışma sürmektedir.

Bunların her ikisinin (ve diğerlerinin) de özünde **Kemalist** olduğu gerçeği, devletin temel kurum ve ideolojik değerlerinin savunulması ve korunması bağlamındadır. Söylem ve biçime yönelik eylemdeki farklılık politik düzeyde yapılanmalara uzanmış, ortaya rejime

ait hizipleşmeleri çıkarmıştır. “**Demokrasi**” isimli oyun bütün dünyada egemen sınıflar tarafından böyle oynanmaktadır. Bu hizipler, diğer deyimle klikler, kendilerini nitelik yönünden farklı gibi sunmakta ve sınıf mücadelesinin tetiklediği çatışma, kitleleri kendi kamplarına yedekleme amaçlı şiddetlendirmektedir.

Tayyip ve Baykal’ın birbirine sık sık, “elini yargının/ordunun üzerinden çek” diye uyarıda bulunması boşuna değildir. Zira en etkili hamlelerin bu kurumlar aracılığıyla yapılabileceği tarihi pratikle sabittir, nitekim sürekli yaşanan da budur. Ama aynı zamanda bu kurumların “**başlı başına**” güç olmaktan uzak pozisyonu da bu vesileyle görülmeli ve hedef şaşırılmamalıdır.

Evren ile diğer cuntacı katillerin yargılanması ve 12 Eylül’den bütün sonuçlarıyla hesap sorulması talebi, demokratik bir taleptir. Bu talep hiç kuşkusuz o dönemin bütün sorumlularını kapsamaktadır. Bu tarz suçlarda “**zamanlaşımı**” gibi kavramların işlemeyeceği, dolayısıyla bu tartışmaların yersizliği ortadadır. Faşist Türk devletinin 12 Eylül ile hesaplaşmayacağı, cuntacıları yargılamayacağı, Yunanistan, İspanya gibi “**nispî**” demokratik bir tutumla o dönemde hesap sormayacağı gerçeği, bu talep doğrultusunda mücadele edilmesini gerektirmektedir.

Başta Anayasa olmak üzere temelli bütün yasalara ruhunu veren 12 Eylül hukuku, aradan geçen 30 yıla yakın süredir, “**dokunulmazlık**” zirviyle muhafaza edilmektedir. AB reformları çerçevesinde çıkarılan uyum yasalarıyla hukuka “**içerik**” kapsamında hiçbir müdahalede bulunulmamıştır. Son yapılmak istenen değişiklik de “sıradan” bir düzenleme içermektedir. Konuya

ilişkin egemen sınıf partilerinin hazırladığı taslakların da rejimin demokratikleştirilmesine yönelik bir dert taşımadığı, sistemin özüne ait zeminde kopmadıkları görülmektedir.

12 Eylül sistemin kendisidir. Sistemin kendisini “yenilemesi” elbette mümkündür ve bunu özüne sadık kalmak kaydıyla pekâlâ yapmaktadır. Ama kendisiyle “**yüzleşmek**” adına, gerçekleştirmeye pratikliğine girmesi beklenebilir. Zira 12 Eylül’de olanlar, demokrasiden nasibini almamış, mevki düşkünü, kendini bilmez, “insan hakları özürü” bir grup “**sadist**” generalin eylemi değildir. Burada ayrıntısına girmemiz yersiz olan 12 Eylül süreci, bildiği gibi, son derece “**iyi**” örülmüş bir akışın neticesinde “**sonuçlar**” doğurmuştur. 12 Eylül, rejimin refleksi, sistemin müdahalesidir. TSK’nin rolü **şeklen** bir anlam ifade etmektedir. Bu yüzden gelen giden bütün hükümetler (ve partiler) nezdinde 12 Eylül ve diğer darbeler, “**özel**” bir konuma sahiptir.

Tayyip’in “sulu şaka” diye ayıplayarak ve ürpererek karşıladığı, Baykal’ın 12 Eylül’le ilgili “yargılama” **atraksiyonunun** doğurduğu yankılar, yaşanmakta olan “**darbe**” tartışmaları ve daha ötesinde klik çatışmasındaki “**düşmanlık**”ların özündeki boşluk ve sahteliğe dikkat çekilmesi bakımından ibret verici olmalıdır. Nihayet bu sürece vesile olan belge konusunun gündemleşmesi ile asıl hangi gündemlerin geri plan itildiği konusu, yaklaşık bir aylık zaman dilimi açısından çok önemlidir. Krize sığınma şansı da kalmayan egemenlerin kurduğu bu tuzakları bozmak ve peş peşe gelen direnişler üzerinden kızışan zeminde kavgaı büyütme bizim önceliğimiz olmalıdır.

Ulaşım sorunu ancak raylı taşımacılıkla çözülür

Dünyanın büyük "metropollerinden" biri olarak bilinen İstanbul, "Kentsel dönüşüm" adı altında özel sektöre yağma ve talana açık hale getirilmeye çalışılmak. Bunların en başında da, İstanbul halkını mağdur eden ve canından bezdiren ulaşım sorununa "çözüm" olarak sunulan "Marmaray Projesi" geliyor. Bu projede genel amaç TCDD'ye ait kamu arazilerinin, özellikle deniz kenarlarında kalan kısımlarının, sermayeye devredilmesi ve İstanbul'un satılarak halka kapatılmasıdır. İlk oluşturulduğu süreçte

Avrupa ve Asya arası demiryolu sisteminin kesintisiz erişimini sağlama iddiasında olan proje giderek darlaştırılarak sadece kent içi bir niteliğe büründürüldü.

KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) ile bu proje üzerine konuştuk. BTS İstanbul 1 Nolu Şube Eğitim Örgütlenme Sekreteri **Bekir Taştan** bu proje ile sistemin, halkı nasıl "ölümü gösterip kansere razı ettiği"ni anlattı:

Yüzyılın Projesi: Marmaray...

Bekir Taştan: Bu proje her ne kadar İstanbul'a çözüm olarak sunulsa da asıl amaç demiryollarının tasfiyesidir. Biz projenin amacı olarak gösterilen raylı taşımacılık sistemine karşı değil. Aksine raylı taşımacılığın İstanbul'un ulaşım sorunu için tek çö-

züm olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca ekonomik, güvenli ve hızlı ulaşım yöntemidir bu!

Bizim karşı çıktığımız nokta, proje sermayeye hizmet aşkıyla oluşturulduğundan dolayı hiçbir şekilde kamu yararına olmamasıdır. Hatta demiryollarının arazilerini de hibe etmeye çalışıldığından İstanbul'un belli bölgelerinde demiryolu taşımacılığının tasfiye edilmesi planlanmaktadır. Örneğin şehir dışından gelen trenler için son istasyon olan Haydarpaşa yerine Gebze düşünülüyor.

Metrobüs, bağımlı ekonominin ürünüdür...

- Biz, yıllardan beri hükümete E-5 üzerinde raylı ulaşım için şu an metrobüs hattı olarak kullanılan bölünmüş yol için öneriler sunduk ama her seferinde "trafik" bahanesiyle buna izin verilmedi. Oysa bu yöntem bize çok pahalıya patladı, yurtdışından ge-

tirilen otobüsler çok pahalıya alındı, ve trafikte çözüm getirmedi, çok kısa sürede birçok kaza atlatı.

Demiryollarının "yeniden yapılandırılması" yeni değil...

- Demiryollarındaki bu süreç aslında 4-5 senelik bir süreç değil! Örneğin 1994 yılında Türkiye, IMF'ye bağlı bir ABD şirketinden "Demiryolu Nasıl Kurtulur?" adlı raporlar istedi. Hazırlanan raporda öneriler şöyleydi: Personel sayısı yarıya indirilecek (son 7-8 senedir tek bir işçi bile alınmadı bu sektöre, yalnızca kısıtlı sayıda "sözleşmeli memur" alındı), çalışanlar için açılmış hastaneler kapatılacak (kapatıldı), TCDD'ye ait fabrikalar anonim şirketleri haline getirilecek (öyle de oldu), çalışanlara ait kamplar ve lojmanlar azaltılacak (azaltıldı). Sonra bu rapor yetersiz denilerek Kanada ile ortak bir rapor hazır-

landı. Bu rapor daha acımasız oldu: Yük vagonları tamiri için sadece 2 atölye bırakılmalı (hatta raporda şöyle bir ibare de var: geri kalan atölyeleri de yakın ki sizden sonra gelen hükümetlerden biri bu atölyeleri kullanmayı düşünmesin), lojistik ambarlar geliştirilmeli ve 3. şahıslara da açılmalı. Ki şu son zamanlarda tekrar gündeme getirilecek olan Demiryolu Kanunu'nda bu da yer alıyor.

2000'li yılların başlarından itibaren Haydarpaşa için 2 tane Avrupa imzalı proje üretildi. Harem, Haydarpaşa ve Söğütöğüşme'ye varana kadar olan alanı kapsayan bu iki projede de ortak iki nokta vardı. Birincisi, bugünden projeye sonrasına yalnızca Haydarpaşa Gar binası ve Haydarpaşa Camisi kalacaktı. İkisinde de demiryolu yok! Tabii, bu iki proje de olmadı, şimdi Marmaray var. Halkı çeşitli yalanlarla her şeyin iyiye gideceğine inandırıyorlar.

Krizi fırsata çevirenler

Akbank krizi fırsata çevirdi!

Uluslararası sempozyumlarda sık sık krizi fırsata çevirme dersi veren Akbank Yönetim Kurulu Başkanı **Suzan Sabancı** sadece 2008'in Kasım ayında 1700 çalışanın işten çıkardığı.

2008 yılının ilk 10 ayında net kârını 1 milyar 250 milyon TL olarak açıklayan **Akbank**, krizi sadece patronların fırsata çevireceğini, çalışanların ancak işsizler ordusunda "istihdam edileceğine" dikkat çekiyor.

Yüksek Hızlı Tren ile milyarlarca lira çöpe atıldı...

- Türkiye'de demiryolunun gelir ve giderleri zaten daha önceden beri tam olarak dengede değildi. Ama zaten amaç kâr değil, kamu hizmetidir. (İstanbul)

Dersim'de işten atılan işçiler işe geri alındı

Dersim Belediyesi'ne bağlı taşeron şirkette çalışan 17 işçi Haziran başlarında işten atılmışlardı. Ve bunların yerine yeni işçiler alınmıştı. İşçilerin işten çıkarılmalarının hemen ardından Partizan olarak belediye yönetiminden arkadaşlarla görüşüp, bu pratiğin yanlış olduğunu, demokratik belediyeçilik anlayışına ters düştüğünü ve düzeltilmesi gerektiğini belirttik. Belediye yönetiminden arkadaşlar işçileri işten çıkarıp yerine yeni işçi almalarını bizlere çeşitli gerekçelerle açıklamaya çalıştılar. Aynı zamanda seçimlerde oluşturulan **Devrimci Demokratik Güç Birliği** bileşenlerinin de çalışmak üzere yeni işçi önerebileceklerini vurguladılar. Bizler Partizan olarak bu politikanın yanlış olduğunu, sundukları bu gerekçelerin işçileri işten çıkarılmalarını haklı gösteremeyeceğini, Partizan olarak kesinlikle yeni işçi önermeyeceğimizi ve atılan işçilerin tekrar işe geri alınmaları gerektiği noktasında görüş bildirdik.

Aynı zamanda bu durumda bizlerin işçilerin işe geri alınmaları için işçilerin haklı taleplerinin ve eylemlerinin yanında olacağımızı ve aktif destek sunacağımızı deklare ettik. Konuşmalarımızda "eğer belediye yeni işçi alacaksa yeni istihdam alanları yaratmalıdır. Yok, eğer ekonomik gücü bunu karşılayamıyor ise o zaman işçi çıkarıp yerine yeni işçi almanın bir gereği yoktur" dedik.

Daha sonra işçilerle görüşüp onların yanlarında olduğumuzu ve onları destekleyeceğimizi belirttik. Daha sonra emek örgütleri ile bu konuya ilişkin yapılan geniş toplantılarda bizler bu görüşlerimizi sunarak işçilerin işlerine geri alınmaya kadar işçilerle birlikte olacağımızı vurguladık. Yapılan bu ilk görüşmeler sonuçsuz kalınca, işçiler Belediye önünde oturma eylemine başladı. Aynı zamanda imza kampanyası organize eden işçiler her Cuma günü ise kitlesel basın açıklaması düzenledi. Bizler de Partizan olarak işçilerin bu haklı talep ve eylemlerine aktif destek sunduk. Sonuç olarak yapılan eylemler ve birlikte hareket etme neticesinde işçiler işlerine geri alındılar. (Dersim Partizan)

İşçi kıyımına öfke!

İkitteli'de bulunan AĞ Tekstil Fabrikası'nda 3 aylık maaşları verilmeden işten atılan işçiler işyeri önünde bir dizi eylem gerçekleştirdi. Fabrika önünde bekleyen işçiler maaşları verilmeden ve bir gerekçe gösterilmeden işten atılmalarını protesto etti. Eyleme **Tekstil-Sen, DHF, Partizan** ve **DDSB** de destek verdi. Eylemin ardından işçiler, **İŞKUR** ve fabrikanın taşeronu olduğu **COLINS** mağazası önünde basın açıklaması gerçekleştirmeye karar aldılar.

27 Haziran Cuma sabah erken saatlerde fabrika önünde bir araya gelen işçiler fabrikaya gelen patronu ve korumalarını protesto ettiler. Sabah saat 8.00'de fabrika önünde işçilere destek vermeye gelen **Grup İsyan Ateşi** türkülleri ile işçileri yalnız bırakmadı, halaylar çeken ve türküler söyleyen işçiler "**Asıl patron COLINS paramızı ver**", "**Direne direne kazanacağız**", **Yaşasın işçilerin birliği**" sloganlarını attılar.

Saat 14.00'te tutulan araçlarla **Yeni-**

bosna Kuleli Durağı'na gelen işçiler, buradan bölgenin **COLINS** şubesi önüne doğru yürüyüşe geçti. İşçiler adına mağaza önünde bir açıklama gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada **COLINS** mağazasının taşeronluğunu yapan **AĞ Tekstil**'den işçilerin gereksiz bir şekilde işten atıldığı ve bunun yanında patronların korumaları tarafından tehdit edildiği belirtildi.

Açıklamanın ardından işçiler **Bahçelievler İŞKUR** Şubesine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşü engellemek isteyen polis ile işçiler arasında tartışma yaşandı. Tartışmaların ardından yürüme kararı alan işçiler polisin engellemelerine rağmen yürüyüşe geçti. Yol boyunca geçtikleri işyerlerinin önünde "**Krizin faturası patronlara**", "**Direne direne kazanacağız**" sloganlarını attılar. Daha sonra **İŞKUR** önünde bir araya gelen işçiler, ellerindeki işsizlik kâğıtlarını kuruma bırakarak söyledikleri türkülerle eylemi sona erdirdiler. (İstanbul)

Direnenlere barikat

13 Şubat'ta sendikaya üye oldukları gerekçeyle işten çıkarılan **Turkuvaz** çalışanlarının, **Turkuvaz Medya** tarafından kendilerine açılan dava ve işe iade davaları kazanımla sonuçlanmasında **Patron Ahmet Çalık** mahkeme kararını da tanımayarak direnişçilerin kazanımlarını görmezden gelmeye devam ediyor.

Turkuvaz çalışanları direnişlerinin 135. gününde **Taksim Tramvay Durağı**'nda toplanarak **Galatasaray Lisesi**'ne doğru yürümek istedi; fakat yürüyüşe polisten geçen hafta olduğu gibi bu hafta da izin çıkmadı. Bunun üzerine oturma eylemi yapan kitle, basın açıklamasını burada gerçekleştirdi. Direnişçiler yaptıkları açıklamada greve başladıklarında sadece 10 kişi, şimdiyse on binlerce kişi olduklarına değinerek artık daha güçlü olduklarını belirtti. **Ahmet Çalık** ve medya grubundan birkaç yetkili hakkında suç duyurusunda bulduklarını belirten direnişçiler, mücadeleyi yeni bir boyuta taşıdıklarını dile getirerek **ATV** ve **Sabah**'ı boykot çağrısı yapan bildiri dağıttı. (İstanbul)

Sinter işçisi hakları için yürüdü

Fabrika önünde aralıksız olarak direnişte olan **Sinter** işçileri, seslerini daha geniş kamuoyuna duyurabilmek ve patronu uyarmak için 3 Temmuz'da bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Sinter işçileri, 3 Temmuz sabahı "kazanıncaya kadar mücadeleye devam" şiarı ile gerçekleştirdikleri yürüyüşlerini, **İMES** Organize Sanayi Bölgesi A Kapısı'ndan başlattılar. Buradan sloganlar eşliğinde direnişte oldukları fabrika önüne kadar yürüyen işçiler, yürüyüş sırasında direnişlerini ve taleplerini içeren bildiri dağıttılar.

Sinter işçileri 22 Aralık 2008'de, **Birleşik Metal-İş** Sendikası'na üye oldukları için işten atılmışlardı. O tarihten beri fabrika önünde dönüşümlü olarak direnişlerini sürdüren işçiler, bu son yürüyüş örneğinde olduğu gibi, dönem dönem seslerini duyurmak için bir dizi eylem gerçekleştirmektedir. İşçilerin **Sinter** patronuna açtığı davaların ise önümüzdeki günlerde karara bağlanmasını bekliyor.

Yine **İMES** içinde faaliyet sürdüren **Entes** elektronik firmasından hukuksuz bir şekilde işten atılan ve **Sinter** işçilerinin yürüyüşüne de katılarak destek veren **Gülistan Kobatan** da, iki ay önce başladığı direnişine devam ediyor. (Kartal)

Sabra patronu hesap verecek!

Geçtiğimiz günlerde **Esenyurt**'ta kurulu bulunan **Sabra** Tekstil önünde bildiri dağıtımını yapan **Esenyurt İşçi Platformu** üyeleri **Sabra** patronu tarafından kurşunlanmıştı.

İki işçinin yaralandığı saldırıyı protesto etmek isteyen devrimci ve ilerici kurumlar polis barikatı ile karşılaşmış, kitleye azgınca saldırıan polis dört kişiyi gözaltına almıştı. Gözaltına alınan devrimciler çıkarıldıkları mahkemede tutuklanmıştı.

Emekçi Kadın Komisyonları 4 Temmuz

Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde

yaptığı bir basın açıklaması ile üçü Emekçi Kadın Komisyonu üyesi dört arkadaşlarının tutuklanmasını protesto etti.

"**Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı! Tutuklanan devrimciler serbest bırakılmalı**" yazılı pankart açan Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan basın açıklamasında yaşanan hukuksuzluk protesto edilirken saldırılara karşın insanca yaşanacak bir dünya için mücadelenin devam edeceği belirtildi. (İstanbul)

Emekçinin gündemi

İşçi sınıfını faaliyetine çalışma ve yaşam alanlarıyla birlikte yoğunlaşmalıyız

Şehirlerde daha doğrusu büyük şehirlerde işçi sınıfını temel alan bir faaliyetin zorunluluğu teorik bakımdan herkes için açıktır. Bunu en başta sınıfın üretimden gelen gücünün egemen sınıflara karşı savaşında oynadığı belirleyici role bağlayabiliriz. Mücadelenin devrimci bir zemine gelişiminde işçi sınıfının nicel gücünden daha çok **nitel gücünün** belirleyiciliği hiçbir zaman gözardı edilmemelidir. Bu nitel güç, özellikle kritik dönemlerde daha geniş kitleleri sınıfsal ve devrimci bir zemine sokmada hayati bir rol oynar.

Ancak işçi sınıfını ele alırken onun organik yapısını salt belli alanlarla ya da fabrikalarla sınırlı tutmak önemli bir hataya yol açar. Fabrikalarda ve sendikalarda yürütülecek çalışmalar elbette önemini korumaktadır ve bu değişime-

yecektir. Fakat diğer yandan işçi sınıfı faaliyeti bu sınırlara hapsedildiğinde, özellikle bugün ciddi gelişmeler kaydedilemeyeceği rahatlıkla görülmektedir. Fabrikalardan bahsederken, görece daha kitlesel üretimin yapıldığı işletmeler ile küçük çaplı, fason üretimin yapıldığı işletme ve atölyeleri kendi özgünlükleri ile ele almak gerekir. Bugün işçi sınıfının önemli bir kesiminin bu küçük işletmelerde istihdam edildiği ve örgütsüz ve güvencesiz olarak yoğun bir sömürüye tabi tutulduğu unutulmamalıdır.

Ne var ki özellikle bu kesim işçi sınıfı mücadelesine kanaliz edilememekte ve örgütlenememektedir. Küçük atölyelere dağıtılmış ve önemli bir bölümü geçici işler niteliğindeki bu üretim alanının, örgütlenmede ciddi zorluklar barındırdığı bir gerçektir. Fakat işçi sınıfı

fi içerisinde çelişkileri en yoğun kesim olarak bu alanların mücadeleye taşınabilmesi bir zorunluluktur. Önemli olan buna uygun araçların yaratılması ve doğru yöntemlerin belirlenebilmesidir. Bu alanda gösterilecek çabanın **işsizleri** mücadeleye taşımada da belirleyici bir yeri olacaktır görülmelidir. Çünkü sınıf ilişkileri içerisinde işçi sınıfına dahil olan işsizler ile güvencesiz ve örgütsüz işçilerin toplumsal bağları birbirinden ayrılmayacak bir bütün oluşturmaktadır.

Öncelikle işçi sınıfını yapay ayrımlarla parçalara ayıran ve onun organik birliğine ve örgütlenmesine zarar veren yaklaşımlarla mücadele edilmeli ve işçiler **ortak paydalarda** bir araya getirilmelidir. Bunun kolay olmadığı ve birçok emek örgütünün bu yönelimi rafa kaldırdığı bilinmektedir. Diğer yandan ise belli öncelikler belirlenmelidir. Bu öncelikler belirlenirken görece kolay olan, doğal olarak da etkisi ve çapı belirli bir alan ve sürelerle kısıtlı çalışmalara ağırlık vermek yanlış olacaktır. Eğer ger-

çekten militan bir işçi sınıfı mücadelesi hedefleniyorsa çelişkileri en yoğun kesimlere yönelmek gerektiği açıktır.

İşçi sınıfını ele alırken onu salt çalışan bireyle -ki bu çoğu zaman erkeklerdir- tutmak, mücadelenin taleplerini ve örgütlenme çalışmalarını bu şekilde darlaştırmak önemli bir diğer yanlış olacaktır. Açık ki işçi, ailesiyle birlikte vardır ve kendisine ödenen ücret tüm aileye ödenen bir ücret niteliği taşımaktadır. İşgücünün yeniden üretimi ve üretimin sürekliliği için bu zorunludur ve artı-değer sömürüsü de bunun üzerine kurulmaktadır. Egemen sınıflar işçiyi ailesiyle bir bütün olarak ele alır ve sömürüye tabi tutarken bizim taleplerimizi ve mücadelemizi bu bütüne uygun olarak şekillendirmememiz düşünülemez. Meseleye böyle baktığımızda işçi sınıfının ailesiyle birlikte barınma, sağlık, eğitim vb. sorunlarının da işçi sınıfı faaliyetinin ayrılmaz parçaları olarak ele alınması gerekliliği rahatlıkla anlaşılacaktır. Böyle ele alınan bir faaliyet, mücadelesini salt üretimin yapıldığı ko-

şullarla değil **işçi sınıfının tüm yaşayış alanıyla** birlikte değerlendirecektir. Bu bize işçi sınıfının yaşam alanlarındaki faaliyetin bir bütün olarak sınıf mücadelesindeki önemini bir kez daha gösterecektir. Tek tek talepler olarak kendi özgünlükleri içerisinde değerlendirilebilse de işçi ve ailesinin barınma, sağlık ve eğitim gibi ihtiyaçlarının işçi sınıfı mücadelesi kapsamında ele alınması ve buraya bağlanması asıl doğruyu oluşturacaktır. Artan çocuk işçiliğini, çalışan kadınların yaşadığı baskı ve sömürüyü, eve iş verme şeklindeki uygulamaları ve yaşam alanlarının aynı zamanda küçük çaplı üretimin gerçekleştirildiği alanlar olması gerçekliğini birlikte değerlendirdiğimizde, artı-değer sömürüsünün farklı biçimler altında her alanda yaşam bulduğunu ve bunun bütün aileyi ilgilendiren boyutunu daha iyi görebiliriz.

İşçi sınıfının organik yapısında ve mücadelesinin ortak hedefinde ciddi kırılmaların ve yanlış anlayışların geliştiği bir süreci yaşıyoruz. Bu sorunlardan temel bir tanesini, işçinin çalışma alanla-

ryla yaşam alanlarındaki mücadelenin birbirinden kopukluğu oluşturmaktadır. Yaşam alanlarına taşınamayan ve mücadeleyi oradan da yükseltmeyen bir işçi sınıfı faaliyetinin darlaşarak gücünü yitireceği bugüne kadarki deneyimlerle sabittir. Yine ciddi mücadele ve örgütlenme girişimlerinin birçok deneyimde fabrikaların ve emekçi mahallelerinin ortak çabası ve gücüyle başarı kazandığı açıktır. Açık olan diğer bir konu da **işçi sınıfı mücadelesine bağlanamayan** mahalle çalışmalarının kendi içerisinde yaşayacağı kısırlaşmadır. Emekçi mahallelerindeki mücadelenin ivme kazandığı dönemlerde bile elde edilen kazanımların kalıcılaştırılmaması, bu mücadelenin üretimden gelen güçle birleştirilememesiyle yakından ilgilidir. Burjuva-feodal sistemi devrimci zeminde sarsacak ve tavizler vermeye zorlayacak asıl mücadele buradan geçmektedir. Emekçi mahallelerinin devrimci potansiyelini doğru değerlendirebildiğimizde bunun mücadeleye katkısı bugünkünden çok daha fazla olacaktır.

GDO; Tekellere kâr, tarıma ve sağlığa zarar

İthalatı serbest olan ve Türkiye'de de tüketilen GDO'lu ürünlerin ekimini de serbestleştirecek olan **Ulusal Biyogüvenlik Kanun Tasarısı** imzalanmak üzere TBMM'ye sevk edildi.

Biyoteknolojik yöntemlerle kendi türü dışında bir türden gen aktararak belirli özellikleri değiştirilen bitki, hayvan ya da mikroorganizmalara **Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar** (GDO) denilmektedir. Örneğin domuzda ait bir gen domatese, bakteriyeye ya da virüse ait bir gen bitkiye aktarabilmektedir. Gıda ürünlerinin genetikleriyle oynayıp daha doyurucu, verimli hale getirerek açlığa çözüm bulunabileceği şeklinde "masumane" bir hedefle geliştirilen uygulamanın tarım-tohum tekellerinin dünya pazarlarını ele geçirme planlarından başka bir şey olmadığı ise kısa sürede anlaşıldı. Tek bir mikroorganizmanın bile bir insanın ihtiyaç duyduğu tüm besin değerlerini içerir hale getirilebileceğini savunan projeye göre artık dünyada "verimlilik artacak, herkes doyacak, açlık bitecekti". Ekim alanlarının % 99'u ABD, Arjantin, Çin, Kanada ve Brezilya'da bulunan GDO'lu ürünler 1998'den beri hiçbir denetime tabi olmaksızın rahatlıkla Türkiye'ye girebilmektedir. Ürünlerin % 99'unu soya, mısır ve pamuk oluşturuyor. Patates, domates, pirinç, buğday, ayçiçeği, balkabağı, yer fıstığı ve bazı balık çeşitleri GDO'lu olarak üretiliyor. Bazı gıda ürünleri üzerinde de hala çalışmalar sürüyor.

TBMM'de görüşülen taslak yasalaş-

tığı durumda ortaya şöyle bir tablo çıkmış olacak;

□ GDO'ların üretimine ve tüketimine izin verilecek.

□ Bu ürünlerin risk değerlendirmesi ilgili şirketlere devredilecek. Şirket, isterse bu bilgileri kamuoyuna açıklamayacak, sır olarak koruyabilecek.

□ GDO'lu ürünlerden zarar gören tarım üreticisi ve tüketici bu zararını kanıtlamak zorunda bırakılacak. Zarar gördüğünü iddia eden köylü zaman aşımı tehdidiyle karşı karşıya kalacak.

□ Bu ülkenin tüm genetik varlıkları şir-

ketlerin kontrolüne bırakılacak, bu ürünlerin denetimi konusunda köylü, tüketici, ekoloji örgütlerinin; bağımsız bilimsel kurumların, meslek odalarının herhangi bir söz ve karar yetkisi olmayacak.

□ Ürünleri ülkeye sokan şirketler hakkında çok düşük bir cezai işlem uygulanacak.

GDO'lu gıdalar kimin açlığı için?

GDO'lu tohum ve bitki türleri girdikleri alanda bulunan doğal ürünleri yok ediyor. Ekimi ve yetiştirilmesi ciddi bir kontrol gerektiren GDO'lu ürünler, denetim dışına çıktığında genetik çeşitliliği, yerel türleri yok eder. Çünkü genetiği değiştirilmiş ürünler, genetik ürünlere bulaşarak onların yapısını değiştirebiliyor. Böylece GDO'lu ürünlere direnemeyen biyo çeşitlilik bir süre sonra yerini bu ürünlere bırakıyor. **Bu da yerel tarım politikasının tasfiye edilip tarımın tamamen birkaç tekele bağımlı hale getirilmesi anlamına geliyor.** GDO'lu ürünleri geliştirip çoğaltan şirketler, üreticinin bu tohumları ayırma hakkını yasakladığı için ürünlerinin genetik yapısı bozulan yerel tarım üreticisi, her yıl ilgili şirketlere ödeme yapmak zorunda bırakılıyor. Nasıl ki geliştirilen bir teknolojinin patent hakkı sadece bu teknolojiyi geliştiren şirkete aitse GDO'lu ürünleri de yeniden ekme için tohumu ve ekimde kullanılan yan ürün ve ilaçlara para

ödemek zorundasınız. GDO'ların insan ve hayvan sağlığı açısından doğurduğu risk ve tehditler; yatay gen transferi, alerjiler, antibiyotiklere direnç, toksin birikimi ve doğrudan metabolizma değişikliği olarak tanımlanabilir. Türkiye'de 20'ye yakın ilin pazarlarından alınan domates ve patateslerin GDO'lu olduğu tespit edildi. Maliyetinden dolayı inceleme laboratuvarlarının kurulmadığı Türkiye'de genetiği bozulmuş ürünler insan sağlığını tehdit ediyor.

GDO'lu ürünleri geliştirip yaygınlaştıracak olan büyük uluslararası şirketler, bağımlı tarım ekonomilerine tohum, ilaç, gübre, bunlarla ilgili teknolojiyi ihraç ederek yarı-sömürgelerdeki tarımı ve gıda pazarını tamamen kendi denetimine almış olacak. Bu şirketlerle rekabet edemeyen yerli tarım üreticisi, orta köylülük buhrana uğrayacak, toprağı olsa bile üretemeyen milyonlarca köylü iyice yoksullaşacaktır. **Kısacası, tarım ve gıda tekelleri GDO'lu ürünleri Afrikalı çocukların açlığı için değil sadece kendi açlıklarını; bitip tükenmek bilmeyen kâr açlıklarını doyurmak için geliştirdikleri bir uygulamadır.** Dünyada emeğin ürettiği tüm değerler açlığı ortadan kaldırmaya yetecek birikime sahip. Genetiği bozulmuş "daha doyurucu gıda ürünleri" icat etmek yerine toplumsal emeğin ürettiği zenginliklerin herkesin ihtiyacı göre eşit paylaşılması tüm dünyada açlığa ve yoksulluğa son verecektir. (Ankara)

Ağalar yaylaları zapt etti

Şırnak'ın Silopi İlçesi'nde Beytüşşebap'da bulunan Faraşın Yaylası'nda ağalar köylülere ait yaylalara el koydu. Bölgeye gelen Koçerler (göçebeler) ağaların yaylalarına el koyması nedeniyle yaylaya çıkmadıkları söylendiler. Yaylaların üzerlerine tapulu olmasına rağmen 25 yıldır yaylalarına gidemediklerini ifade eden Koçerler, devletin de ağalardan yana olduğunu söylüyor.

Kürt illerinde OHAL benzeri askeri yaptırımlar nedeniyle uygulanan yayla yasası ambargosu bölgede yaşayan ve geçimini hayvancılıkla sağlayan göçebe köylüleri mağdur ediyor. Büyük kısmını topraksız köylülerin oluşturduğu Koçerler, jandarma baskısı dışında bir de ağaların zulmüne mazur kalmakta. Göçebe olarak gittikleri Irak Kürdistanı'nda aşiretler arası çatışmalar sonucu buldukları toprakları terk eden Koçerler geri döndüklerinde 139 yıldır üzerlerine tapulu olan yaylalara ağalar tarafından el konulduğunu görüyorlar. Açtıkları çadırlarda çok zor koşullar altında yaşamak zorunda kalan Koçerler isyan ediyor.

Yaylalarına el koyanlar hakkında 1984 yılında suç duyurusunda bulunup dava açtıklarını söyleyen Koçerler, mahkemenin de yaylaların kendilerine ait olduğuna karar verdiği açıkladılar. Buna rağmen yaylaları boşaltmayan ağalara devlet tarafından da hiçbir yaptırım uygulanmıyor.

Hukuki olarak her zaman haklı çıkmalarına rağmen ağaların elinden topraklarını bir türlü alamadıklarını dile getiren Hasan Erol "Bizim güçsüz olduğumuzu biliyorlar ve bize vermiyorlar. Ancak yaptıkları büyük bir haksızlıktır. Oralar bizim yaylalarımızdır. Biz kimsenin malını istemiyoruz. Bize ait olan, yüzlerce yıldır kullandığımız yaylaları istiyoruz. Ve alıncaya kadar da peşini bırakmayacağız" dedi. (Ankara)

Tersanelerde direniş artık "olağan" bir durum

Ekonomik krizin en yakıcı haliyle hissedildiği sektörlerden biri olan tersanelerde, hak gaspları sürüyor. Tersanelerde yaygın bir uygulama olan taşeronlaştırmaya bağlı olarak üst seviyelere çıkan hak gasplarından biri de, işçilerin, alacaklarının ödenmeden işten çıkarılmaları olarak gerçekleştiriliyor. Son dönemde Tuzla ve Pendik Askeri Tersanesi'nde yaygın olarak hayata geçirilen bu yönlü saldırılar ise, tersane işçileri tarafından direnişlerle cevaplanıyor.

Tuzla'daki **Dearsan Tersanesi** bünyesinde iş yapan **Pozitif Denizcilik** adlı taşeron firmanın, 9 tersane işçisini, alacaklarını ödemediği işten atması da, yine tersane işçilerinin son dönemde karşılaştığı hak gasplarından biri oldu.

Limter-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler, taşeronun gerçekleştirdiği bu hak gaspı karşısında eyleme geçmekte gecikmedi.

29 Haziran'da tersane önünde direnişe geçen işçiler, 30 Haziran'da sabah saat 08.00'de de, Dearsan Tersanesi önünde, Limter-İş tarafından örgütlenen bir eylem yaptılar. Hem taşeron firma Pozitif Denizcilik'i hem de Dearsan patronunu uyaran tersane işçileri, haklarının verilmesini talep ettiler ve alacakları ödenene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Pendik Askeri Tersanesi'nde direnişte olan tersane işçilerinin de katıldığı eyleme, ESP, Partizan ve UIDDER de destek verdi.

Pendik Askeri Tersane'de hak gaspları sürüyor

Pendik Askeri Tersanesi'nde faaliyet sürdüren CHT taşeronu, son dönemde gerçekleştirdiği hak gaspları ile gündeme gelmeye devam ediyor.

Bünyesinde çalışan işçileri, 4 aylık alacaklarını ödemediği işten atan CHT firması, işçilerin direnişe geçmesi üzerine ödemelerini yapacağı sözünü verse de, tahahhüt ettiği tarihte ödeme yapmadı. Taşeronla yapılan görüşmeler sırasında alacaklarının ödeneceği sözünü alan işçiler ise direnişe ara vermişlerdi. Ancak taşeronun sözünü tutmaması

üzerine yeniden direnişe başlayan tersane işçileri, eylemlerini sonraki günlerde de sürdürürlerken, haklarının gasp edilmesine göz yummayacaklarını ve haklarını alana kadar direneceklerini söylüyorlar. (Kartal)

İhmalkârlığın bedeli köylüye...

Doğayı katledenler yine işbaşında. Ülkemizde işin ucunda egemenlerin çıkarları söz konusu olmayınca her şeyin değersizlik derecesi artmaktadır ya da kendi kârları uğruna hemen her şey değersiz kılınmaktadır, buna insan yaşamı da dahildir... Kendi azami kârları uğruna doğayı katleden, insanların yaşamını, onurunu ayaklar altına alan egemenler, İğdir'in Tuzluca İlçesi'ne bağlı 21 köyü yok olma tehlikesi ile karşı karşıya bırakıyor. Yıllardır köylülerin yaşadığı sıkıntılardan biri olan yağmur korunağı setler, bölge üreticilerinin haykırışlarına rağmen yapılmamaktadır.

24 Haziran'da bölgede gerçekleşen yoğun yağışlar nedeniyle **Güllüce**, Sarıbulak, **Eşemeydan Haşeri**, Osmanköy, **Bedilli**, Civanlı, **Gazikopran**, Dön, **Mollakamer**, Söğütlü, **İnce**, Karabağ, **Ahasköy**, Tendürek, **Başsinek**, Kandil, **Tutak**, Nahirkıran, **Alçalı**, Zeriffane köyleri sular altında kaldı. Gerçekleşen yağışlar ekili arazileri kullanılmayacak derecede etkilerken birçok ahır ve ev ise ciddi hasar gördü. Köylülerin yıllardır bu taleplerini duymazlıktan gelen belediye gereken maddi yardımı sağlamamaktadır. İhmalkârlıklar nedeniyle ortalama yedi bin hektarlık buğday ve pancar tarlası hasar gördü. (H. Merkezi)

Kent AŞ işçilerine sabah operasyonu

Karşıyaka Belediyesinde çalışan, sözleşme süreleri yenilenmeyerek Kent A.Ş. şirketinden çıkarılan ve 1 Mayıs gününden beri işlerine geri dönme talebi ile Örnekköy'de bulunan şantiyelerinde direnişte olan işçiler 26 Haziran günü sabah saat 05.00 sularında yapılan bir müdahale ile zorla şantiyeden çıkartıldı. Çok sayıda polis eşliğinde düzenlenen müdahalede işçiler şantiyeyi terk etmeyi kabul etmeyince polis ile aralarında arbede yaşandı.

Direnişe başladıkları günden bugüne şantiyede yatıp kalkan işçiler ve aileleri yaşanan olayın ardından şantiyenin karşısında kurdukları çadırlarda eylemlerine devam

etmeye başladılar. Her yerin direniş alanı olduğunu söyleyen işçiler, ne olursa olsun eylemlerine devam edeceklerini, eyleme başladıkları günden bu yana şantiyeden çıkması izin vermedikleri belediye araçları ve çöp kamyonlarının oradan çıkmalarına engellemeye çalışacaklarını yineledi.

Karşıyaka Belediye Başkanı CHP'li Cevat Durak'ın şantiyenin işgal altında olduğu ve güvenlik güçlerinden ve İzmir Valisi'nden konuya "duyarlı" davranmalarını talep ettiği günden sonra direnişteki işçilere bir müdahalede daha bulunulmuş ancak işçiler şantiyeden çıkartılmamıştı. (İzmir)

"Davutpaşa'da umutlarımızı kaybettik"

2008 Ocak'ında Davutpaşa'da ruhsatsız bir maytap fabrikasında bir patlama meydana gelmiş ve adeta bir katliam yaşanmıştı. 21 kişinin öldüğü, 117 kişinin de yaralandığı patlamadan sonra ölenlerin yakınları dava üstüne dava açmış ama "bilinmeyen" eller her seferinde davaları engellemeye çalışmış, son olarak da olayla ilgili dava açmak bile engellenmişti.

"Kızımı geri versinler! Canımız yanıyor!" diye isyan ediyordu **Nigar Bak-**

kal... Davutpaşa'daki katliamda kızı Semra Bakkal'ı kaybetmişti. Aradan geçen bir buçuk seneye rağmen acılarına merhem olacak bir ilerleme bile kaydedilmemiş, çaldıkları her kapı suratlarına kapanmış.

Davutpaşa'da hayatını kaybeden ve yaralananların aileleri artık her Cumartesi Taksim Tramvay Durağı'nda "**Sorumlular yargılsın, adalet istiyoruz!**" diyerek basın açıklaması düzenliyorlar. Eylemlerinin 3. haftası, 4 Temmuz günü alanlardaydılar yi-

ne! Bu hafta basın açıklamasını, Davutpaşa'da hayatını yitiren Semra Bakkal'ın kızı **Ebru Günalan** okudu. "Bizler; Davutpaşa'da çocuklarını, eşlerini, annelerini, babalarını, kardeşlerini ve umutlarını kaybetmiş vatandaşlarız. Evine ekmeğe götürmek için çalışmaktan gayri bir tasası ve başkaca hayatı olmayan insanların yakınlarıyız. 21 yakınımızı toprağa verdiğimizden, 117 kardeşimiz yaralandığından bu yana tam 1,5 yıl geçti. Ve biz geride kalanlar için, yokluklarının acısı her dakika ve saniyemizde kendini hissettirerek devam ediyor" diyen Günalan, bir türlü sorumluları bulunmayan bu davanın, her-

kesin davası olduğunun ve adalet istemeye devam edeceklerinin altını çizdi. (İstanbul)

kesin davası olduğunun ve adalet istemeye devam edeceklerinin altını çizdi. (İstanbul)

Yargı yine şaşırtmadı...

Mardin Kızıltepe ilçesinde polislerin bir eve düzenlediği operasyon sırasında babası **Ahmet Kaymaz**'la birlikte öldürülen **Uğur Kaymaz** davasında yerel mahkemenin verdiği beraat kararı Yargıtay tarafından onandı. Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmekte olan davanın 4. duruşmasında mahkeme polislerin "meşru müdafaa sınırları içinde" hareket

ettiklerine kanaat getirerek sanıkların beraatına karar verdi. **21 Kasım 2004** tarihinde Kızıltepe Emniyet Müdürlüğü'ne "meçhul" bir kişi tarafından gelen ihbar üzerine Kaymazların bulunduğu ev Özel Harekât polisleri tarafından kuşatılmış, polisler eve operasyon izni savcılar "sözlü" olarak almışlardı. Her şeyden habersiz dışarı çıkan Ahmet Kaymaz ve 12 yaşındaki oğlu Uğur Kaymaz kurşun yağmuruna maruz kalır. Ne olduğunu anlamadan olay yerinde can veren baba Kaymaz'ın vücuduna 8, Uğur Kaymaz'a ise 13 kurşun isabet etmiştir. Olayın hemen ardından açıklama yapan Mardin Valiliği yapılan operasyonda iki

"teröristin" ölü ele geçirildiğini duyurdu. Olay yerinde yapılan incelemelerde ortada ne bir çatışma yaşandığına dair kanıt vardır ne de Kaymazların "terörist" olduklarına dair delil.

Operasyona katılan polislere dava açıldı. Minareye kılıf uydurmaya çalışan katiller, Uğur Kaymaz için "parmaklarında barut izi çıktı", "asıl yaşı büyük" iddialarında bu-

lundular. Görevli polisler, yaptıkları savunmada Ahmet ve Uğur Kaymaz'ın PKK'li oldukları, kaldıkları evde silahlı eylem hazırlığında olduklarına dair ihbar aldıkları, olay günü kuşattıklarını evden iki kişinin dışarıya çıktığını görünce usulen polis olduklarını bildirip "teslim ol" çağrısı yaptıkları ancak çağrılarında ateşle karşılık verilmesi üzerine "meşru müdafaa" haklarını kullandıkları ifadesini verdiler. Polislerin çatışma senaryolarına rağmen karşıdan atılmış tek bir mermi bulunmazken Adli Tıp "Bu durum çatışma kanıtı olmayabilir" kararı verdi.

BERAAT YETMEZ, MADALYA TAKIN

Yıllarca ölüm mangalarının gerçekleştirdiği yargısız infazlara, katliamlara, işkence ve kötü muameleye kamuoyunun gösterdiği tepki üzerine göstermelik olarak birkaç kolluk kuvvetini mahkemeye çıkarıp sözde yargılayan "bağımsız mahkemeler" katilleri aklamak suretiyle kurtarmaktadır. Anayasanın başına konulan "hukuk devleti" ibaresinin ne kadar gerçekçi olduğunu bu ülkede yaşanan onlarca hukuksuzluk, keyfi uygulama, skandal niteliğindeki yargı kararından anlamak mümkündür.

Kürtçe "örgüt dili" ilan edildi

TRT'nin bile yayın yaptığı Kürtçe'nin hapisanelerde neden yasak olduğu anlaşıldı! Hapishanelerdeki Kürtçe konuşma ve yazışma yasağını soran DTP Hakkâri Milletvekili Hamit Geylani'nin soru önergesini cevaplayan Adalet Bakanı Sadullah Ergin "cezaevlerinde örgütsel bü-tünlüğü sağladığı" gerekçesiyle Kürtçenin yasak olduğunu söyledi. En doğal insan hakkı olan anadil hakkının gasp edilmesi tutsak ve yakınlarını mağdur ediyor. Hapishanelere gönderilen Kürtçe yayın ve mektuplar sahiplerine verilmiyor. Kürtçe bilmeyen insanlar hapishanelerdeki yakınlarıyla iletişim kuramıyor, sıkıntı yaşıyor. Kürtçe yayınlara ilişkin hiçbir yasağın olmamasına karşın Kürtçe kitaplar keyfi bir şekilde içeriye

alınmıyor. **İzzet Özbek**, Diyarbakır D Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan babası **Salih Özbek**'e götürdüğü Kürt romanı Ereb Şemo'nun "Şivanê Kurmanc" adlı kitabının, idare tarafından "Kürtçe kitap yasak" denilerek kendisine iade edildiğini söyledi. Bunun gibi örnekleri çoğaltmak mümkün.

Adalet Bakanlığı'nın açıklaması, akıllara milyonlarca insanın konuştuğu Kürtçe örgüt dili mi? sorusunu getiriyor. Eğer öyleyse TRT'de yapılan Kürtçe yayın da örgüt dili kapsamına girecek mi? Bakanlık "eğer Kürtçeyi yurtseverler, devrimciler konuşuyorsa örgüt dili olur" demek istiyor sanırız. Adalet Bakanı Ergin uygulamanın PKK'li tutsaklar için geçerli olduğunu ifade ederek, PKK'li tutsakların "yüksek

risk taşıyan mahkumlar olduğunu" söyledi. Bakanın açıklamasını talihsizlik olarak değerlendiren Geylani, "Bu dile saygısızlıktır. Bu ülkede resmi olsun, gayri resmi olsun herkes kendini anadilinde ifade etmelidir" dedi. (Ankara)

Dersim'de operasyon

Son süreçte bölgede operasyonlarını yoğunlaştıran kolluk güçleri operasyonlarını Dersim Nazimiye ilçesinin Sarıyayla, Dokuzkaya köyleri ve Pülümür ilçesinin Hasangazi, Altın Hüseyin ve Kızıl Mescit köyleri ve kırsal alanında genişleterek sürdürüyor. Hava destekli olarak süren operasyon bölgesine asker sevkıyatı sürüyor. (Dersim Partizan)

Bir yanda...

Bir yanda; Necmettin Erbakan "yaşlı ve ağır hasta" olduğu gerekçesiyle kaldığı hapishaneden çıkarılmış ve evine gönderilmişti. (O kadar "yaşlı ve ağır hasta"ydı ki; çıkışının hemen ardından tekrar siyaset "arenasına" hızlı bir dönüş yaparak doktorlarını bile şaşırtmıştı!)

Bir yanda; Şırnak'ın İdil (Hezex) ilçesi, Camili (Mizgevtok) Köyü'nde yaşayan 70 yaşındaki ağır kalp hastası **Hazni Haykır** adlı kadın; hakkında çıkarılan tutuklama kararı sonrası, evine jandarmalar tarafından yapılan baskın esnasında kalp krizi geçirmiş, ancak hastanede tedavisi bile bitmeden, kolundaki serumla birlikte tutuklanarak **Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi'**ne konulmuştur.

Egemenlerin ırkçı politikalarını en kapsamlı şekilde özetleyen, egemenlerin sözcüsü Erdoğan'ın kullandığı "kadın da olsa çocuk da olsa..." sözü olmuştur. Bugün ulusal harekete saldırdı öne çıkarılan bu politika ile çocuklar hapishanelere konuluyor, astronomik cezalar veriliyor, işkence ediliyor. Son olarak da Şırnak'ta yaşanan bu olay ile artık, Kürtlere yönelik saldırı politikasında "yeni açılımlar" yapıldığı açıkça görülüyor.

Hiçbir insani değere sahip olmayan sistem, 70 yaşındaki bu "yaşlı ve ağır hasta" kadını hasta yatağından kaldırıp hiçbir tutuklunun sağlığına "iyi" gelmeyecek bir ortam olan hapishaneye yerleştirerek çirkin yüzünü bir kez daha sergilemiştir. Halkın tüm kesimlerine azgınca saldırıp hakları için mücadele eden kesimler yıldırılmak isteniyor. Egemenlerin saldırılarına odak olarak "yaşlı bir kadın"ı seçmesi de politikasının önemli bir kesimini oluşturuyor. (H. Merkezi)

Demokratik Kent Meclisi'nden açıklama

Mersin Demokratik Kent Meclisi'nin "Özgür kimlik, özgür önderlik, demokratik birlik" şiarıyla yaptığı etkinlikte Abdullah Öcalan'ın muhatap alınması istendi. "Barış ve demokrasi mücadelesini geliştirelim, ateşkesi demokratik siyasi çözüm ile taçlandıralım" ve "Özgür kimlik, özgür önderlik, demokratik birlik" pankartlarını açan binlerce kişi Mersin Valiliği'ne doğru yürüyüşe geçti. Geniş önlere altında Mersin Valiliği önüne doğru yürüyen kitle, Enteller Sokağı Akbank önüne ulaştığında polis yürüyüşü engelledi. Bunun üzerine burada açıklama yapan DTP Mersin İl Yöneticisi **Ahmet Aka**, bu anti-demokratik tutumu kınayarak, Mersin Valiliği'ni ve Emniyetini protesto ettiklerini söyledi. Aka, "Kürtler sosyal, siyasal, kültürel ve ekonomik olarak soykırıma maruz kalmıştır. Gelinen aşamada KCK'nin ilan ettiği çatışmasızlık kararı ve Kürt Halk Önderi Sayın Abdullah Öcalan'ın, sorunun çözümüne dönük çağrıları tarihi bir fırsattır" diye konuştu. Etkinlik açıklamanın ardından DTP Mersin il binası önüne kadar alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde yapılan yürüyüş ile son buldu. (Mersin)

"Halk, bu kazanımları ödediği bedeller sonucunda almıştır!"

DTP Mersin'de 2. Olağan Kongresi'ni gerçekleştirdi. Kongrenin açılış konuşmasının ardından saygı duruşu yapıldı. DTP İl Başkanı **Ramazan Ekinci**'nin ardından DTP Eş Başkanı **Emine Ayna** da bir konuşma yaptı. Ayna konuşmasında Kürt Ulusal Sorunu'nda PKK'nin çatışmasızlık kararına rağmen devletin hala olumlu bir adım atmadığını söyledi.

Ayna konuşmasında; AKP'nin seçimlerden yenilgiyle çıktığını hatırlatarak ayrıca 13 yerinden kurşunlanarak babası ile birlikte öldürülen Uğur Kaymaz'ı öldürenlerin yargılandığı son duruşmada katillerin "meşru savunma haklarını kullanmışlardır" denilerek serbest bırakıldığını ifade etti. (Mersin)

Yargısız infaz, saldırı ve katliamlar düzenleyen ya da bunlara katılan görevlilere, değil ceza verilmesi madalya takılıp, terfi ettirilen bu ülkede yargının Uğur Kaymaz kararı kimseyi şaşırtmamıştır. 12 yaşındaki bir çocuğu sırtından 13 kurşunla öldürmeyi "Meşru müdafaa" sayan yargı, bundan sonra yaşanacak benzer durumlar için de aynı yargıya varacaktır. **Bu da demektir ki kişi "terörist" olsun ya da olmasın, elinde silah olsun ya da olmasın eğer öldürülmüşse polis, jandarma meşru müdafaa hakkını kullanmış demektir.**

DAVA AİHM YOLUNDA...

Adli Tıp raporlarında **Uğur Kaymaz**'ın 12 yaşında olduğu (polislerin iddiasının aksine) olay yerinde çatışma değil yargısız infaz gerçekleştiğine dair yeterince kanıt bulunmasına rağmen savcılık kararıyla önce dosyaya gizlilik kararı konuldu. Daha sonra "güvenlik" gerekçesiyle Mardin'den Eskişehir'e alınan davadan beraat kararı çıktı. Ahmet Kaymaz'ın kardeşi Reşat Kaymaz "Gerçekten adalet duyulmuş zedelendi" diyerek karara tepkisini ifade etti. (Ankara)

Ne demişti Erdoğan?

"Sözünün eri"dir Erdoğan, "Yapanız!" dedi mi yapar! "**Kriz bizi teğet geçecek**" dedi, kriz onu ve diğer egemenleri teğet geçti. "**Krizi fırsata çevirebiliriz!**" dedi, hükümetin sağlık ve eğitim alanında çıkardığı yasalarla, patronların "gecesini gündüzüne katarak" faturayı işçi ve emekçilere kesmesiyle krizi kendileri için "fırsata" çevirdiler. Yani Erdoğan ne dediyse "sözünü yerine getirdi!"

T. Kürdistan'ında yaptığı bir konuşmasında ne demişti: "**Kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yaparız!**" İşte bu söylediğini de; "taş attı", "slogan attı", "halay çekti", "türkü söyledi", "top oynadı", "topu tuttu" vs. diyerek sokakta ellerinde "taş izi" bulduğu Kürt çocuklarını hapishanelere kapatarak yerine getirmiyor mu? Ama Erdoğan bir şeyi söylemiyor, gizliyor: **Devletin acizliğini...**

Hapishanedeki tutsak çocukları işkenceden geçiren faşist zihniyet, bunu yaparak acizliğini ve güçsüzlüğünü göstermektedir. Bir yandan bugüne kadar Kürt ulusal sorununa, hiçbir hükümetin ağzına almaya "cesaret edemediği" kadar "iddialı" bir yaklaşım içinde "barış"ı ağzına sakız etmiş durumdayken bir yandan da ırkçı baskı ve zulmünü artırıp operasyonlara ağırlık vererek ne kadar "samimi" olduğunu kanıtlamaktadır.

"Çocuk teröristleri!"

15 Şubat eylemlerinin ardından "çocuk terörist" acılığına çıkan egemenler yüze yakın çocuğu tutuklayarak hapis-

hanelere doldurdu. Kimisini eylemlerde "yakaladı", kimisini evinden bakkala giderken... Döve döve zorla polis araçlarına bindirdikleri çocukları götürdükleri her yerde tekrar tekrar işkenceden geçirdiler. Hapishanede jandarma ve gardiyanlar, çocukları dövebilecek için sıraya girdiler.

Gün geçmiyor ki bu çocukların tutulduğu hapishanelerden işkence ve diğer hak gaspları haberleri gelsin! Ankara Türk Tabipler Birliği (TTB)'nin geçtiğimiz günlerde yayımladığı raporunda tutsak çocuklarla ilgili raporda; çocukların kaldığı koşulların sağlıksız ve yetersiz oluşları bir yana burada kalan çocukların % 65-75'inin psikolojik rahatsızlıklar yaşadıklarına dikkat çekiliyordu. Koşulların yetişkin bir insanın bile bünyesinin kaldıramayacağı kadar sağlıksız olması da birçok hastalığa davetiye çıkarıyor. En son geçtiğimiz günlerde **Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'**nden tahliye olan 16 yaşındaki bir çocuk, hastanede tedavi altına alındığında dalak şişmesi, böbrek küçülmesi gibi birçok sağlık sorunu yaşadığı ortaya çıktı. Yine tahliye edilen çocuğun gördükleri işkencelerle dönük anlattıkları faşist TC'nin karakterini ortaya koymaktadır.

Maltepe Çocuk Hapishanesi'nde kalan 6 çocuk da gördükleri işkenceleri aileleri aracılığıyla duyurdular. Gördükleri işkencelerden dolayı çocuklarının psikolojilerinin altüst olduğunu söyleyen aileler çaresizlik içinde. Tüm bu yaşadıklarını protesto eden çocuklar 3 gün boyunca açlık grevi yaptılar. Haziran ayının sonlarında Mardin'deki tutsak çocukların görülen davasında 4 çocuk için toplam 4 hapis cezası verildi. Daha önce de Adana'da görülen davada her bir çocuk için 4'er yıl hapis cezası verilmişti. İşte faşist TC'nin barış ve adaleti...

(H. Merkezi)

Faşizm bu elini uzatan kolunu kaptırır

DTP'ye ve diğer demokratik kitle örgütlerine yönelik gerçekleştirilen saldırılara dikkat çekmek amacı ile **YAKAY-DER** ve **İstanbul Barış Anneleri İnişiyatifi**

tarafından ortak bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Tüm bu saldırılara karşı 3 haftalık eylem planı kararı aldıklarını duyurmak için, düzenlenen toplantı **1 Temmuz Çarşamba** günü YA-

KAY-DER binasında gerçekleştirildi. Toplantıda basın metnini okuyan **YAKAY-DER Başkanı Cemal Bektaş**, PKK'nin tek tarafı çatışmasızlık kararına

rağmen, TC'nin yürüttüğü operasyonları hiçbir şekilde çözüm yanlısı görmediklerini belirtti. "**İyi şeyler olacak**" sözleri ile birlikte gündemi meşgul eden çözüm arayışlarının yerini yeniden baskı ve zulme bıraktığını belirten Bektaş, tüm bunlara dikkat çekmek amacıyla birçok bölgede gerçekleştirilecek olan kitlesel basın açıklamalarını tüm kamuoyunu davet etti. Bektaş'ın ardından **Barış Anneleri İnişiyatifi** adına konuşma yapan **Latife Gürbüz**, demokratik haklarını alana kadar mücadele edeceklerini belirtti. (H. Merkezi)

Egemenlerin yönetememe krizi işkenceyi artırdı

İnsana ve insanlık onuruna dönük en ağır saldırılardan biri olan işkence, "26 Haziran İşkence Görenlerle Dayanışma Günü" nedeniyle bir kez daha gündeme taşındı.

İnsan hakları örgütleri tarafından yapılan araştırmaların sonuçları, işkencenin tüm dünyada yükselişe geçtiğini gösteriyor. Türkiye ise işkence oranının en yüksek olduğu ülkelerin ilk sıralarında yer alıyor.

TIHV, İHD gibi insan hakları örgütleri ve hekim kuruluşları, Türkiye'de yediden yetmişe her cinsten, her meslekten, sosyal konumu, siyasi görüşü ve inançları ne olursa olsun, herkesin her yerde işkence görme riski olduğuna dikkat çekiyor, "kolektif" hale gelen işkencenin cezalandırılmamasının, işkencecileri cesaretlendirdiğine vurgu yapıyorlar.

İşkence meşrulaştırılıyor

İşkence her şeyden önce, toplumlara korkutmak-sindirmek ve teslim almak amacıyla, faşist-otoriter rejimler tarafından, kendi hegemonyalarını korumak amacıyla yaygın olarak hayata geçirilen bir yöntemdir.

İşkencenin tüm dünyada artışa geçmesiyle birlikte meşrulaştırılması çabalarına da şahit olmaktayız. Bu artışın, emperyalist saldırganlığın askeri saldırganlık politikalarına hız verdiği bir döneme denk gelmesi söz konusudur.

Halkların "terörist" ilan edilmesiyle birlikte başlatılan işgal vb. askeri saldırılara paralel olarak, "Teröristler öyle bir tehdit oluşturuyor ki, devletlerin masum yaşamları kurtaracak bilgi sağlayacaksa, belli oranda işkence yapmasına izin verilmeli" denerek, toplumlara işkencenin meşruluğu empoze edilmeye çalışılmaktadır.

Bu toplumların kendilerini "terörist tehdit" altında hissetmeleri üzerinden geliştirilen meşrulaştırma çabaları sonucudur ki,

İşkence tüm dünyada artışa geçmesine karşın, toplumlar arasında "gerek görüldüğünde işkenceye izin verilebilir" diyenlerin sayısında da hayli bir artış yaşanmaktadır. İşkenceyi onaylama oranı en yüksek olan toplum ise, İsrail toplumdur. Yapılan araştırmalar bu oranın Türkiye'de % 24 olduğunu göstermektedir.

PVSK polislin cesaretini artırdı, işkence sokağa taşıdı

İşkencenin yaygın olduğu birçok ülke gibi, Türkiye de birçok uluslararası sözleşmeye imza atan, ancak işkenceyi mahkum etmeyi bırakalım, yasalarla "güvence" altına alan ülkelerden biri.

Özellikle de 2005 yılında PVSK'da (Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu) yapılan değişiklikle birlikte, işkence artık Türkiye'de, jandarma-polis karakolları, emniyet müdürlüklerinin yanı sıra, yine polis vd. kolluk güçleri tarafından, alenen sokakta yapılmaktadır.

Eylem ve etkinliklere dönük artık "sıradan" hale gelen saldırılar sırasında hayata geçirilen işkence ve şiddet ise, işkence-şiddet mağdurlarının suç duyurusu vb. şikayet başvurularının, savcılar tarafından "kovuşturmaya yer olmadığı" kararıyla karşılaşması, böylelikle de işkencecilerin bir anlamda "koruma" altına alınması, işkencenin daha da yaygınlaşmasını beraberinde getirmektedir.

Faşist devletin kendi bekası gereği ortaya çıkan ve işkencecilerin cesaretini iyice artıran ve öteden beri var olan bu "koruma-kollama" durumu, PVSK ile birlikte hakları "genişleyen" polisi, sokaktaki insana dönük keyfiyetinde sınır tanımaz bir noktaya taşımıştır.

Polisin keyfiyetine karşı koymaya çalışan, örneğin polise kimlik "sormaya kalkan" insanlara dönük, sokak ortasında dayak, işkence ve gözaltı günlük olaylar haline gelmiştir.

İşkencenin ülkede ve tüm dünyada artışa geçmesinin en önemli nedenini ise, egemen sınıfların yönetememe krizinin derinleşmesine bağlamak gerekmektedir. Sistemin artan ekonomik-siyasal krizi, ezilenler ile ezilenler arasındaki çelişkileri derinleştirdikçe, ezen sınıflar ezilenler üzerinde daha yoğun bir baskı-şiddet uygulama ihtiyacı hissetmektedirler. Ancak bu baskı ve şiddetin ezilenlerin öfkelerini daha da bilediginin, hiçbir zora dayalı gücün, ezilenlerin ayağa dikilmesinden doğacak güçten daha güçlü olamayacağını bilmekteler. Onları iş-

kenceye, şiddete ve halklara dönük katliamlara daha çok başvurmaya iten neden de işte esas olarak bu güce karşı duydukları korkudur!

Mahkeme içerde, polis dışarıda "yargıladı"!

26 Haziran günü BM'nin "İşkence Görenlerle Dayanışma Günü" ilan edilmişti 12 yıl önce. BM'nin samimiyetini/samimiyetsizliğini sorgulamayı bir yana bırakalım. Yoksa 1 Eylül "barış" gününde, barış için sokağa dökülenlere saldırılması, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nde emekçi kadınların yerlerde sürüklenip gözaltına alınması, Anneler Günü'nde binlerce anenin eş ya da devlet şiddetine maruz kalması gibi onlarca örnek saymak mümkündür "samimiyetin" ölçüsünü almak için.

İşte böyle benzer bir olayı yaşadık 26 Haziran günü... İşkence Görenlerle Dayanışma Günü'nde, Antalya'da 27 Ekim 2008 tarihinde polislin "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle öldürülen Çağdaş Gemik'in katilinin yargılandığı duruşma vardı. Ve işte bu "samimiyet" bir de burada, Antalya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde ve koridorunda ortalara döküldü.

Çağdaş Gemik'i öldürmekten tutuklu olarak yargılanan polis Mehmet Ergin'in "Benim içim rahat, görevimi yaptım" söz-

leri, evladı bu polislin silahından çıkan kurşunla katledilen hangi aileyi çileden çıkaramaz ki... Nitekim polislin bu sözlerine Çağdaş'ın amcasının kızının "katil" diye bağırması, polisten önce davaya bakan hâkimi sinirlendirmiş olacak ki, hemen imdadına yetişti ve "bağırınları gözaltına alın" talimatı verdi.

Hakimin talimatıyla çılgınca (besbelli ki tutuklu meslektaşlarına destek verircesine) saldıran polis, aileyi mahkeme salonunda çembere alırken, salonda ve koridorda 15 kişiyi döverek ve yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Kapalı alanda gaz kullanmaktan çekinmeyecek kadar gözü dönmüş olan polisler, Çağdaş'ın babasının başına da telsizle vurarak yaraladılar.

Çağdaş'ın ailesi ve yakınları mahkeme öncesinde Adliye binasının bahçesinde bir basın açıklaması düzenleyerek "Çağdaş'ın katili polis cezalandırılmalı" ve "Bugün Çağdaş Gemik, yarın sıra hangimizde? Adalet istiyoruz" yazılı iki pankartla yürüyerek Adliye binasına girmişlerdi. (H. Merkezi)

Cumartesi Anneleri aynı yerde buluşmaya devam ediyor

222. Hafta

Kaybedilenlerin akıbetini sormak için bir araya gelen kayıp yakınlarına geçmişte, "Devlet kimseyi kaybetmez, devletin güvenlik güçlerini karalamak için bunları söylüyorsunuz" diyenler aymazlıklarına, kayıp aileleri ise; faillerin bulunması ve yargılanması taleplerini her hafta dile getirmeye devam ediyor.

Eylemin 222. haftasında okunan basın metninde, ilk olarak 1995 yılında kaybedilen Hasan Ergül'un JTEM tarafından gözaltına alınarak işkencede katledildiğinin kesinleştiğine; ancak buna rağmen faillerin korunmaya devam edildiğine yer verildi. Daha sonra kayıp aileleri tarafından, babası da köy ortasında işkence edilerek katledilen Abdurrahman Coşkun'un "hikayesi"

anlatılarak akıbeti soruldu.

Eyleme katılan Coşkun'un ailesi, kısa

bir konuşma yaparak faillerin yargılanmasını talep etti. Haftanın konuğu olarak katılan şair Ruhan Mavruk ise kayıplar için yazdığı bir şiirini okuyarak eyleme destek verdi.

223. Hafta

223. haftada da Galatasaray Lisesi önünde kayıp yakınları 29 Ekim 1995'te kaybedilen Nedim Akyol için bir araya geldiler.

Haftanın açıklamasını yapan Avukat Eren Keskin, "Çocuklarımızın kemikleri bile gizlenirken kimse bize, haktan hukuktan bahsetmesin. Çocuklarımızı kaybedenler yargılanmadıkça kimse bize, adaletten bahsetmesin" dedi. (İstanbul)

Hapishane ölüm saçıyor!

adına basın açıklamasını okuyan Hasan Biber konuşmasında "Başı ağrıyan TOLON'ları, ERUYGUR'ları tahliye eden Levent ERSÖZ'leri özel hastanelerde tutan sistemin Güler Zere'yi ölüme terk etmesi

dikkatle değerlendirilmelidir" dedi.

Basın açıklamasına Partizan, DHF, İHD, HE ve SES de destek verdi. Eylem basın açıklamasının okunmasının ardından sona erdi.

Arızlı sakinleri kararlı!

17 Ağustos depreminde gerçekleşen ölümlerle birlikte yaşamlarının bir parçasını kaybeden ve bir önceki sayımızda yaşadıkları sorunları gazetemize anlatan Arızlı Konutları sakinleri çeşitli baskılara maruz kalıyor. Depremin ardından Irak hükümeti tarafından gerçekleştirilen yardım sonucunda birçok depremde kaza derecelerine göre ev sahibi olmuştu. Bugün ise hükümet eliyle depremden diledikleri hakları gasp ediyor. Burjuva basının "işgalci" diye adlandırdığı Arızlı sakinleri onurlarına ve çocuklarının geleceğine sahip çıkmak için mücadelelerine devam ediyor.

Son olarak AKP'nin 3. Olağan İl

Kongresi için Kocaeli'ye giden Başbakan Erdoğan burada depremedelerin protestosuyla karşı karşıya kaldı. Atatürk Spor Salonu'na giren 3 depremede polisler tarafından yaka paça dışarı atılınca Arızlı sakinleri bir araya gelerek "Barınma hakkımız, söke söke alırız", "Depremde ölsün, bürokrat yaşasın" sloganlarını attılar.

Görüşme taleplerinin karşılığında polislin saldırısına maruz kalan depremedeler taviz vermeyerek spor salonu önünde beklemeye devam etti. Valilik ve Büyükşehir Belediyesi'ne ziyarette bulunan Erdoğan'ın peşini bir an olsun bırakmayan depremedeler ile polis arasında Büyükşehir Belediyesi önünde de arbede yaşandı. Diğer yandan 41 depremedenin aidat ve kira vermediği gerekçesiyle konutlardan atıldığı öğrenildi. (H. Merkezi)

Hapishaneler; her daim egemenlerin, çarkları için tehlike oluşturanları susturmak ve yok etmek için kullandıkları bir araç olmuştur. Dünyanın her yerinde, sınıf mücadelesi veren insanlar bu yerlerin sürekli misafirleri olmuşlardır. Dört duvarın, bu insanların düşüncelerini yok edeceğini sanan egemenler, tarihteki birçok direniş örneğinde olduğu gibi hayal kırıklığına uğramakta ve bu hayal kırıklığının acısıyla tut-sakların bu kez de bedenini yok etmeye yönelerek tecrit ve sessiz imha yöntemleriyle hapishanelerini, tutsaklar için, ölüm evlerine çevirmeye çalışmaktadır.

Güler Zere, bu çabanın yok etmeye çalıştığı tutsaklardan bir tanesi. Kanser hastalığına yakalanan Zere, ailesinin ve avukatının defalarca başvuru yapması rağmen "Ödenek yok!", "Araç yok!", "Hasta-

best bırakılmıyor.

İstanbul

TAYAD'lı Aileler, bu durumu protesto etmek amacıyla 27 Haziran Cumartesi günü Taksim Tramvay Duranğı'nda bir basın açıklaması düzenlediler. "Güler Zere'yi Yaşatalım! Tecrit Öldürüyor!" şiarıyla düzenledikleri basın açıklamasını "İktidar, bir tutsağı daha öldürmeye çalışıyor. Engellebiliriz. İktidarın, Adalet Bakanlığı'nın, hapishane idarelerinin sessiz imha politikalarına karşı çıkalım!" diyerek sona erdirdiler.

Mersin

TAYAD'lılar 29 Haziran'da Taş Bina önünde bir basın açıklaması yaptı. Kitle

Dikkat, katil yine aramızda!

Geçtiğimiz hafta, topluma bir yıl aradan sonra bir katil adayı daha katıldı. 6 Nisan 2008 tarihinde Akdeniz Üniversitesi kampüsünde ilerici ve devrimci öğrencilere saldıran faşist guruhun bu saldırısında, ekranlara alındaki "Zülfikar" kılıcı dövmesiyle, adının sonradan Ömer Ulusoy olduğunu öğrendiğimiz faşistin öğrencilere silahla ateş açtığı yansıdı. Ama her şey de bu kadar açıktan olmazdı ki!

Nitekim "yakalanan" Ömer Ulusoy, tutuklanarak hapisaneye konduktan bir yıl sonra serbest bırakılarak, "aramıza" yeni provokasyonlar yaratmak belki de devrimci ve demokratların kanını akıtmak üzere salınverdi.

Bu sıkça rastlanan durumda, belki de en çarpıcı açıklamayı yapan kişi Ulusoy'un avukatı oldu. Zira avukat Ayhan Atasayar "Ömer olmasaydı, kan akacaktı" diyerek savunma yapma becerisini (yüzsüzlüğünü) gösterecek kadar pişkindi. Ulusoy da avukatının söylediklerini tamamlıyor ve "9 el ateş ettim, bir kişiyi bile yaralamadım" (sanki de biraz hayıflanarak) diyerek tahliyesini istiyordu.

Bu çarpıcı savunmalara bakıp da davaya bakan savcının mütalaasını dikkatten kaçırmamak gerek. Zira savcı (avukatın yerine de konuşur gibi) Ulusoy'un serbest bırakılması için bakın ne diyor: "... hakkında düzenlenen iddianamede adam öldürme suçundan kamu davası açılmış ise de sanık Ömer Ulusoy savunmasında öldürme kastının olmadığını, korkutmak amacıyla taşıdığı tabancayla ateş ettiğini beyan etmiştir. Sanık Ömer'in öldürme kastı olsaydı, kendisine yakın mesafede bulunan toplu gruptan birini atış sonrası vurması gerekirdi. Bu nedenle Ömer Ulusoy'un eylemi öldürmeye kalkışmak ve yaralama olmayıp, silahlı tehdit ve genel güvenliği tehlikeye düşürmek... vs. vs"

Ve nihayet son söz: Son sözü pek tabii ki davaya bakan heyet söyledi ve bu mizansendeki yerini doldurdu. 1,5 saat süren dava sonunda 2 saatlik bir toplantı yapan heyet, odasından çıktığında bir katilin daha sokaklara salınması öyküsünün son perdesi de oynanmış oldu. Meğer bizim katil sandığımız Ulusoy, gerçekten de iyi ki varmış ve olaya müdahale etmiş, o olmasaymış kan akacakmış. Zaten kan akıtmak istese yakınındakilere ateş edip öldürürmüştü! vs.

Hâkim beraat kararıyla bu senaryonun altına yapımı olarak olmasa bile figüran imzasını ve noktayı da koymuş oldu. (H. Merkezi)

Antep'te okurlarımıza keyfi gözaltı

Geçtiğimiz aylarda da birçok kez keyfi uygulamalara maruz kalan okurlarımız bir yenisini daha 28 Haziran'da yaşadık.

28 Haziran günü hiçbir gerekçe göstermeyen polisler ifki arkadaşımızı gözaltına aldı. Gözaltı sırasında tahrik edici davranışlarda bulunan polisler, bu kadarıyla da yetinmeyerek keyfi bir para cezası uygulamaya çalıştılar. Para cezasını kabul etmek istemeyen okurlarımıza farklı dayatmalarda bulunuldu. Bir arkadaşımızın çantasında çıkan işçi-köylü ve YDG pullarını bahane ederek, saatlerce keyfi sorgulamalar ve saatlerce üst aramaları yapıldı. Gözaltı sonrasında okurlarımıza ait olan yayınları vermek istemeyen polisler ve bir okurumuz arasında kısa bir tartışma yaşandı. Sonuç olarak yayınlarımızı da alan okurlarımız serbest bırakıldı.

(Antep İK okurları)

10 Eylül tutsakları serbest bırakılsın

Devrimcilerin, demokrasi ve insan hakları savunucularının baş düşmanlarından "Terörle Mücadele Yasası" ile en doğal hak olan söz, eylem, örgütlenme hakkı engellenmeye çalışılmaktadır. Bu yasanın çıktığı ilk zamanlarda, 10 Eylül 2006 tarihinde, devletin "Gaye" adını verdiği operasyonun ardından ESP'li 23 kişi, TMY kapsamında tutuklanmıştır.

26 Haziran Cuma günü duruşması görülen 23 tutsak için, duruşma öncesi ESP, bir basın açıklaması düzenledi ve tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

Basın açıklamasının ardından ESP'lilerin de katıldığı duruşmada tutuklulardan Arzu Torun ve Erkan Salduz tahliye edildi. (İstanbul)

TKP/ML TIKKO gerillaları ile söyleşi

Ülkemiz sınıf mücadelesi köklü bir geçmişe sahip oluşu itibarıyla zengin deneyimlere de sahiptir. Buna karşın bu güne kadar kitlelerin kendiliğinden gelişen hareketlerine önderlik etme, sınıf mücadelesini geliştirme konusunda arzulanan-hedeflenen tablonun gerisinde bulunduğu da bir gerçekliktir. Devrimin objektif ve subjektif durumu arasındaki bu çelişkinin adım adım çözümlenmesi görevi bugün devrimci ve komünistlerin omuzlarındadır. Bu görevi ısrarla yerine getirme yöneliminde ve çabasında olan devrimci örgütlerden biri de **Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist**'tir. Türkiye devrimci hareketi içinde silahlı mücadele ve gerilla savaşı konusunda ısrarını koruyan örgütlerden olan **TKP/ML TIKKO**'nun yürüttüğü gerilla savaşı bugün Dersim topraklarında ısrarını güçlü göstergesidir.

Geçtiğimiz yıl gazetemizde **"Ateş kıvılcından çıkar"** başlıklı röportaja yer vermiştik. Röportajlarımızın okurlarımızda yarattığı ilgi üzerine **TKP/ML TIKKO** gerillaları ile yapılan **"Vartınik kıvılcımını yangına çevireceğiz"** başlıklı yeni bir röportaj dizisini de siz okurlarımızla paylaşıyoruz. Bu yıl daha sınırlı tuttuğumuz röportajımızda **TKP/ML TIKKO Dersim Bölge Siyasi Komiseri, Dersim Bölge Komutanı ve bazı savaşımları** 2008 yılının politik ve askeri gelişmeleri ve faaliyetleri hakkında düşünce ve açıklamalarıyla buluşturacağız sizleri.

- 2008 yılı faaliyetini artı ve eksileriyle politik açıdan değerlendir misiniz? Belirlediğiniz politik hedeflere vardınız mı?

Siyasi Komiser: Bu sorunun asıl yanıtına geçmeden önce 2008 yılındaki politik atmosferden bahsetmek iyi olur.

2008 sonunda patlak veren emperyalist krizin ilk sinyalleri hatırlanacağı üzere 2008'in ilk aylarında kendini hissettirmişti. Çeşitli gıda ürünlerinin fiyatlarındaki artış öncelikle emekçileri vurmuştu. Bu ağır ve yıkıcı krizin kısa aralıklı öncü sarsıntıları olmadan bu sürece gelinmeyeceği bir gerçektir.

Geçen yıldan start alan ekonomik-sosyal gelişmeler gösterdi ki, kapitalizmin alternatif-sizliği üzerinde yükselip var olmaya çalışan burjuva ideolojisi, büyük bir açmaz içinde-

Vartınik kıvılcımını yangına çevireceğiz! -1-

Açıklama: Elimize e-posta kanalıyla geçen röportajı haber değeri taşıdığı ve güncelliğinden dolayı yayımlıyoruz.

dir. Kapsamlı saldırıların arka planında bu vardır. Satılık burjuva kalemler bugün, dün gibi yüksek sesle konuşma cesareti gösteremiyorlar. Dünya genelinde yaratılan uçurumlara varan sosyal farklılıkların ve her geçen gün sefalet düzeyinde yaşanan yoksul yaşamın sorumlusunun utangaç bir dille de olsa kapitalizmin olduğunu belirtmek. **Kapitalizmin "yeni dünya düzeni" adıyla biçimlenen mızrağı çuvala sığmaz bir duruma geldi.**

Bugün dünyada ve ülkemizde birincil gündem olan emperyalist-kapitalist kriz ve emekçilere yansımaları geçen seneden öngördüğümüz bir şeydi.

8. Konferansımızın "DIPTEN GELEN DALGAYI YÜZEYDE BÜYÜTME-NİN" gerekliliği ve zorunluluğu belirlemesi partimizin sürece ilişkin öngörüsüdür. Bu dalganın ülkemizde ve bölgemizde daha yakıcı bir şekilde kendisini hissettireceği bir gerçektir. Halkımızı, daha çok işsizlik ve yoksullukla, baskı ve zulümle terbiye edilmeye çalışılacak, daha fazla saldırı ve hak gaspı yaşanacak dedik. Bu bir şeyi daha ifade ediyordu. **Kendiliğinden kitle hareketlerinde daha fazla artış...**

Bugün daha da keskinleşen süreç, partimizin, emekçi halkımızın içinde örgütlenmesi için muazzam olanaklar ve fırsatlar sunacaktır. Bu süreçte daha etkili, yoğun propaganda ve ajitasyon çalışması yapmak, örgütlenme çalışmalarını yürütmek olmazsa olmazdır.

Bölgemiz açısından işsizlik ve yoksulluk daha fazla artacak, yoksulluk ve yokluk emekçilerin yaşamında daha etkili ve yakıcı hissedilecektir. Kamp çıkışında gördük ki tam da böyle oldu. Un, pirinç, bulgur fiyatlarındaki artışlar köylülerin ilk dillendirdikleri şeylerdi. Köylüler yaz sürecine **"elde avuçta bir şey yok, bakalım ne olacak"** diyerek girdiler. Şimdi bu durumda bir çıkış yapmak gerekiyordu.

- Politik ve askeri olarak ne anlama geliyordu bu çıkış?

- Gazeteniz okurları takip edebildiyse hatırlayacaktır. Partimiz 8. Konferansı bir yönelim belirlemişti. Bu yönelime ilişkin bazı değerlendirmelerimizi gazeteniz aracılığıyla kamuoyu ile paylaşmıştık.

- Burada belirtmek isterim ki, okurlarımız sizinle yapılan röportajları hatırlayacaktır. Röportajlar oldukça ilgiyle karşılanmıştı. Bunun tarafınızdan bilinmesini isteriz.

- 8. Konferansımızın şiarı, savaş alanı olarak

da politik şiarımız olmuştur. Neydi? **"Kitlelere güven, savaşa kitle, Partiyeye kazanacağız."**

Yine bu şiar ışığında gündemlerimiz Halk Savaşı ve gerilla savaşıydı. Ancak öncelikle ifade etmek gerekir ki kitleleri, savaşı, partiyi tartışmak, konuşmak, yazmak aslında hiç de zorlanmadığımız şeyler. Konferansımızda tam da burada önemli bir şeyin altını çizmiştik. Kitleler konusunda örgütümüzde bir bilinç bulanıklığı vardı, savaş, gerilla savaşı konusunda keza, sürekli gündemde olmasına karşın bir gelişememe sorunu vardı. Buradaki çelişkinin çözümü tam da bu pratiklerin yayıflığının tersine çevrilmesinde gizliydi.

Yani kitlelere güvensizlik, kitlelere olan uzaklığın bir sonucuydu. Öyleyse önce onların içinde

olmakla başlamak gerekiyordu. Gerilla alanı olarak önce önümüze bu görevi koyduk. Asgari bir gelişme, genişleme yakaladık. Ancak hedeflenen nicelik ve niteliğin gerisinde kaldığımızı ifade etmeliyiz.

Kitlelere gitmekle-gitmek arasındaki çelişki 2008 pratiğinde yerini yavaş yavaş kitlelere **doğru** gitmek, **yanlış** gitmek çelişmesine bırakmıştı. Bu yıl onların sorunlarını daha somut tartışma fırsatı yakaladık.

Teoriyle buluşma şansı bulan pratiğin, yeni teorilere, yeni teorilerin yeni pratiklere evrilme süreci de diyebiliriz buna. Faaliyetimizin başında mevcut bilgilerimizle Ajitasyon/Propaganda konusunda gündem ve araçlar belirledik.

Bunları asgari oranda yerine getirdik ancak mevcut ihtiyacı karşılayacak nitelikte olmadığını gördük. Ve ciddi sonuçlar çıkardık. Kitlelerin sorunlarını çözmek konusunda -özelde de sosyal sorunlar- başarılı pratiklerimiz olduğu gibi, yetersiz pratiklerimiz de olmuştur. Bunların toplamında bir kez daha hatırladık; **ezilen kitlelerin bütün sorunları Demokratik Halk Devriminin sorunlarıdır.** Bu anlayış unutulmuş uygulamalar pratikler kesinlikle kitleleri örgütlemeye hizmet etmemekte. Devrimci ve komünistler kendilerini çağdaş "Robin Hood" yerine koyduklarında hep kaybetmediler mi? Buna düşmemeye çok önem verdik. **Bu sorunları tekil, bireysel sorunlardan çıkardığımız oranda sorunların çözümüne onları dahil etmeyi, ettikçe inisiyatiflerini açığa çıkarmayı öğrendik.** Köylerde yaşanan sorunlar ne kimin haklı-haksız tartışmalarıyla, ne gerillanın tek başına inisiyatifleriyle çözülüyor. Keza bu tip sorunların bir bütün ortadan kalkması zaten mevcut koşullarda mümkün değildir. Ekonomik-demokratik-sosyal sorunlar ancak Demokratik Halk Devrimi ile çözülecektir. Önümüzdeki dönemde bu sorunlar üzerinden kitle inisiyatifini açığa çıkarma, birlik ruhunu güçlendirme, yüzlerini devrime,

gerillaya çevirmede daha cürekâr adımlar atacağız. Geçen yıl bu konuda adımlar atık ancak zayıf kaldığımızı söyleyebiliriz. Bu zayıflığı bir güçlenmeye çevirebildiğimizi rahatlıkla söyleyebiliriz. Daha somut bir politika, anlayış belirleme olanağını yakaladık.

Diğer taraftan 8. Konferansımız Halk Savaşında, Gerilla Savaşında temel sorunumuzun kavrayış sorunu olduğunu söylemişti. Bu kavrayış teorik bir bilgilenmenin ışığında ısrarlı bir pratik içinde şekilleneceği artık tartışma götürmez bir gerçektir. Alan olarak savaş, yani gerilla savaşı konusunda deneyimsizliğin ancak ısrarlı bir pratikle gelişeceği bilinciyle hareket etmeye çalıştık.

Gerilla Savaşının temel ilkesi olan kendini koruma düşmana vurma konusunda bir başarıdan söz edebiliriz.

Uzun süren bir sessizliğin ardından sivil hayatımıza da konuştuk. Üç tane eylemimiz oldu. Yoldaşlar anlatacağı ayrıntısına girmeyeceğim. Fakat belirtmeden geçmeyeceğim; **eylemlerimizin ideolojik-politik iddiası-niteliği çok büyüktür. Ezilen emekçileri bekleyen fırtınalı bir süreç var dedik. Kitleler yüzlerini çevirecek bir yön arayacaklar, bu yön bizzat. Bu eylemler yönümüzün bir işaretiydi.** Sadece sesimizi duyduklar, sonrasında sesin geldiği yöne bakacak-

larımızdaki örgütlerle kurmaya çalıştığımız ilişki yalnızca "dayanışma" ile sınırlı değildir. Dayanışma ortak eylemlere ya da sınırlı dönemlerde yardımcı olmaya indirgenemez.

Ortak tutum kesinlikle ortak eylemlerle sınırlanmamalı. Herhangi bir gelişme-sorun karşısında politikada ortaklaşmak zaten birlikte iş yapmanın zemindir. Tabii burada ilke ve ideolojik hattan taviz vermemek önemlidir. Bu konuda tutumumuz belirlediğimiz çerçevede olmuştur.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- İçinden geçtiğimiz süreç ezilen emekçiler açısından daha ciddi bir yıkıma, yoksulluğa, açlığa gebe. İşte tam da burada ilke de Demokratik Halk Devrimi diyebilmek ve bunun adımlarını atmak, bu adımları büyütmeye iddiası taşımak yönelimine girmek! İşte en büyük başarılarımız buradadır. Emperyalizm yaşadığı kriz sonuçları itibarıyla dünya ezilenlerinin yüzünü kaçınılmaz olarak Nepal'e, Nepal'deki Halk Savaşına, Gerilla Savaşına çevirecektir. Ülkemiz açısından da bu iddiayı biz taşıyoruz. Ağır ve sancılı geçecek olan gelişmelerle ülkemiz emekçileri yüzünü partimiz TKP/ML'ye, önderliğindeki gerillaya, TIKKO'ya döndürecektir.

Bunun ilk adımlarını attık. Yakına ama ileriye bir adım attık diyebiliriz. Ancak bu adım dünyada ve ülkemizde yaşananlar ve yaşanacak olanların ağırlığını kaldıramayacak düzeydedir. Adımlarımızın hızı artacaktır. Fakat bu yetmeyecektir. Parti kitemiz gözünü gönlünü savaşa, gerilla savaşına çevirmelidir. Olanaklar gerilla savaşına yönlendirilmelidir. Dikkatlerin gerillaya, dağlara dönmesinde buradan atılan adımların, belirleyiciliğinin farkındayız. Ancak savaş par-

lar, sonra tekrar sesimizi duyacaklar ve kim olduğumuzu soracaklar. Tekrar sesimizi duyacak ve tekrar duymak isteyecekler. Sesi yakından duymak isteyecek ve kendileri sesin sahibi olacaklar. **İşte bu iddianın geciken sesiymiş sesimiz.** Söylemeden geçemeyeceğimiz bir şey daha var. Sesimizi duyunca "neler oluyor" diyecek olan birileri daha olacak. Her türden tasfiyeciler, reformistler, oportünistler... "Güçleri kalmadı, bittiler" diyen ve geçmiş zayıflıklarımızdan haz alan tasfiyeciler önce pek memnun olmayacak bu durumdan. Sonrasya ikiyüzlüce alkış tutmak zorunda kalacaklar.

Yüzünü kitleye, savaşa dönen örgütümüzün bir diğer politik adımı da dost örgütlerle geliştirdiği ilişkidir. Kitlelere ve savaşa doğru bir şekilde bakanlar dostlarına da doğru bakarlar. Eğer dost örgütler arası bir sorun yaşanıyorsa orada mutlaka savaş-kitle çizgisi sorgulanmalıdır.

çalarda atılan sınırlı adımlarla gelişmeyecek. Her bir parçada atılan adım dışındaki etkileyecek-besleyecektir. Yine de bununla sınırlanmak yanlıgı olacaktır, parçalarda adım atmak esas parçayı mutlaka hesaba katmak, daha iradi bir sürecin gelişmesine hizmet edecektir. Kaypakmaya yoldaştan, Demirdağ yoldaşa evrilen süreci daha güçlü ve ıstıkarlı bir biçimde devam ettirmek bugün en temel görevimizdir.

Son söz olarak;

Vartınik kıvılcımını önce bir ateşe sonra da büyük bir yangına çevireceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. "Ateşi kağıda saramazlar" demişti Mao yoldaş. Bunu yapmaya çalışanlara "saramayacaksınız" diyor, emekçi halkımızı ve parti taraftarlarımızı da örgütlemeye, savaşı büyütmeye çağırıyoruz!

Devam edecek

“Kriz varsa çare de var!”

Kime çare oldu?

Ekonomik krizin etkili olduğu 2008 yılından itibaren, on binlerce insan işinden olmuş, çok sayıda küçük işletme iflas etmiş, yoksulluk ve hayat pahalılığı yükselişe geçmiştir. Bu koşullar altında iktidar, krizin varlığını dahi kabul etmezken, çeşitli "sivil toplum örgütleri" hazırladıkları reçetelerle krizin nasıl aşılabileceği konusunda birbirleriyle yarışa girdiler. Hazırlanan bu reçetelerde can çekişen sömürü düzenini ayakları üzerine oturtmayı, iyileştirmeyi hedefleyen programdan işçinin, emekçinin, köylünün, esnafın payına yine "kemere sıklamak" düştü. Patron örgütlenmeleri, sendikaları ve çeşitli "işçi sendikalarının" da içinde bulunduğu kuruluşlar tarafından geliştirilen "Kriz varsa çare de var" isimli kampanyayla krizin aşılması için hazırladıkları programı yaşama geçirdiler. Tüm toplumun el ele verip krizi yenilebileceği iddiasında olan kampanya "devir kâr devri değil, ar devri" sloganıyla patronların da "büyük fedakârlıklar" yapmaya hazır oldukları mesajını veriyor. Kampanya toplam beş mesajdan oluşuyor. İlk hafta "Eve Kapanma Pazarı Çık", ikinci hafta "Kimse İşini Kaybetmesin", üçüncü hafta "Güven ve İstikrar"

olarak açıklanan kampanyanın dördüncü mesajı ise "Gücüne İnan" olarak açıklandı. Dördüncü mesajın verildiği İstanbul'da çok sayıda holding sahibi ve patron örgütü temsilcilerinin katılımıyla yapılan basın toplantısında konuşan TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu "Kampanya lehte, aleyhte tartışılmaya başlanmıştır. Biz, kampanya süresince amacımıza ulaştık" dedi. Hisarcıklıoğlu, işçi, işveren, üretici, perakendeci, esnaf ve memurları temsil eden 26 örgütün platformlarına dahil olduğunu belirterek, ülke genelinde bir milyon kampanya afişinin basılıp dağıtıldığını söyledi.

TAŞIN ALTINDA EZİLEN YİNE EMEKÇİNİN ELİ

Yaşanan kriz ortamında herkesin, ezber bozması gerektiğini söyleyen Hisarcıklıoğlu, "Birçok şirket, krize inat ayaakta kalma iddiası ile zarar pahasına yola devam ediyor. En küçük sıkıntıda işçiyi kapıya koymak ne kadar yanlışsa, bütün işverenler kriz fırsatçılığı yaptı, işçileri işten çıkarttı söylemi o kadar yanlıştır" şeklinde konuşurken bu açıklamayı yaptığı yer bile Hisarcıklıoğlu'nu yalanlamaya yetti. "Kriz varsa çare de var" platformunun

"Gücüne güven" şeklinde belirlediği kampanyanın 4. sloganını açıkladığı yer 1 Ağustos'tan itibaren 4 gün çalışma-3 gün ücretsiz izin uygulaması başlayacak olan, işçinin kara kara düşündüğü Şişecam'ın Trakya'daki üç fabrikasından biri. Hisarcıklıoğlu "patronların kriz fırsatçılığı yaptığı yalandır. Bakın biz de devir kâr devri değil diyerek elimizi taşın altına koyduk" mesajını vermeye çalışırken 1 Ağustos'tan itibaren haftada sadece 4 günlük çalışma ücreti alacak olan Şişecam işçisinin sıkıntısı büyüyor. Holdinglere, tekelere yardım paketleri, krediler, yasal düzenlemelerle kurtarma operasyonları düzenleyen devletin, krizin faturasını zam, yoksulluk, işsizlik olarak işçi ve emekçilere çıkardığının iyice bilince çıktığı bu süreçte sadece 2008 yılında net kârı 123 milyon dolar olan Şişecam örneği bile patronların kârlarından vazgeçmek gibi bir niyetlerinin olmadığını göstermeye yetiyor. İşçinin eli taşın altında iyice ezilmişken "Elimizi taşın altından çekmeyelim, sisteme inanalım ve güvenelim, cesaretimizi kaybetmeyelim" şeklinde konuşan TÜSİAD Başkanı Arzuhan Yalçındağ "fedakârlık, sabır ve sükûnet" beklediklerini de dile getiriyor.

TÜNELDEKİ İŞİĞİN NE OLDUĞU ANLAŞILDI

Kampanyayla istedikleri başarıyı sağladıklarını ifade eden Hisarcıklıoğlu, Türkiye ekonomisinin durumunu "Neredeyse tüm sektörlerde AB standartlarını yakaladık. Bazılarında AB ülkelerini çoktan geride bıraktık. Bugün 740 milyar dolar milli gelirimizle, 132 milyar dolar ihracatımızla, dünyanın en büyük 17. ekonomisiyiz" şeklinde açıklarken TÜİK verileri, Türkiye'nin 2008'in son çeyreğinde yüzde 6.2 daralmayı takip eden yüzde 13.8'lik rekor küçülmeye 64 yıl geriye gittiğini gösteriyor. Buna göre Türkiye 1939-45 savaş yıllarında yüzde 15.3 küçülmeden sonra 2009 yılı

linda en büyük küçülmeyi yaşadı. Gayri Safi Yurtiçi Hasıla (GSYH) yüzde 13.8 daralarak 689 milyar 584 milyon dolar olurken, kişi başı milli gelir 9 bin 642 dolar olarak gerçekleşti. "Dünyanın en büyük 17. ekonomisiyiz" diye övünen Hisarcıklıoğlu Türkiye'nin en büyük küçülmeyi yaşayan dünyanın üçüncü ülkesi olduğunu da unutuyor. "Moralinizi bozmayın, alışveriş yapın, iyiye gidiyoruz" mesajıyla tüm kitle haberleşme araçlarını kullanarak kapsamlı bir psikolojik propaganda başlatan bu örgütlerin çizdiği pembe tablolar son gelişmelerle birlikte yerle bir oldu. Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz'ın "Tünel ucundaki ışık, çıkış ışığı mıdır? Üzerimize gelen trenin ışığı mıdır, bilemiyoruz" şeklindeki sözleri aslında her ne kadar çekinerek ifade ediyor olsalar da ege-menlerin durumun farkında olduklarını gösteriyor. Hiç arlanmadan kârlanmaya devam eden holdingler, devletin açtığı yeni tünellerden çıkıp kurtulurken kötü son yine işçi ve emekçilere kismet oldu.

Asgari Ücret Düzenleme Komisyonu'nun açıkladığı 2009 yılının maaşları bunun işaretini veriyor. 16 yaşından büyükleri için yüzde 4.3 artırımla asgari ücrete, yılın ikinci yarısı için yüzde 4.1 zam yapılacak. Buna göre, halen 16 yaşından büyük işçi için brüt 666, net 527.13 TL olan asgari ücret, yüzde 4.1'lik zamlarla brüt 693, net 546.48 TL'ye yükselecek. 16 yaşından küçükler içinse brüt 567, net 456.21 TL olan asgari ücret, yüzde 4'lük zamlarla brüt 589.50, net 472.32 TL olarak belirlendi.

EKONOMİ KÜÇÜLÜYOR, HOLDİNGLER VE BANKALAR BÜYÜYOR!

Türkiye ekonomisi 13.8 küçülürken bankalar ve holdingler kârlarına kâr katmaya devam ediyor. Çoğunluğunu bankaların oluşturduğu mali kuruluşlar geçen yılın ilk çeyreğine

göre yüzde 10.8 büyüdü. BDDK verilerine göre sisteminin 2008 yılında net kârı, bir önceki yıla göre yüzde 10.3 artarak 13.3 milyar lira oldu. Patronlar "Krizi fırsata çevirdiğimiz yalandır" diye dursun, gıda, perakende, inşaat, makine, otomotiv, tarım ve hayvancılık sektörlerinde faaliyet gösteren İttifak Holding'in Yönetim Kurulu üyesi Ahmet Akman'ın "Özellikle 1994 ve 2001 krizleri İttifak Holding olarak bizim en çok büyüdüğümüz dönemler oldu" sözleri her şeyi anlatmaya yetiyor. Banka ve holdingler için düzenlenen tedbir paketlerinden emekçi halka re-va görülen yüzde 4.3'lük asgari ücret zammı önümüzdeki günlerde halkın cebinin iyice küçüleceğine işaret ediyor. Madalyonun bir yüzünde sırtını devlete ve halka dayayan kriz vurgunu küçük işletmeleri yuta yuta büyüyen mali ve ticari işletmeler oluştururken diğer yüzünü iyice yoksullaşan, zamlar karşısında maaşı eriyen, yeterli sağlık ve eğitim hakkından mahrum kalan emekçi halk oluşturmaktadır. Madalyonun bir yüzünde kasalarını doldurmak için çırpınan patronların, "gücüne inan", "birlikte başaracağız" "sen yeter ki tüket" sloganları yer alırken diğer yüzünde gasp edilen hakları için, insanca yaşam için sokağa çıkan emekçiye gaz bombası, polis copu, gözaltı ve tutuklamalar yer almaktadır. Pazarı çıkamayan ancak başlayan TİS görüşmelerinde birlikte sokağa çıkıp alanları istan işçi ve emekçiler gerçek çözümün mücadelesinde olduğunu görecektir. Hükümetle yürütülen TİS görüşmelerinde anlaşma sağlayamayan Türk-İş bünyesindeki 300 bin kamu işçisi greve hazırlanıyor. Ankara yollarını aşındıran KESK'e bağlı sendikalara üye emekçiler "TİS yoksa grev var!" sloganını haykırıyor. Görüşmelerin tıkanması üzerine 1 Temmuz'da Türkiye'nin pek çok yerinde AKP binalarına yürüten kamu işçileri grev uyarısını yeniledi. İşçi sınıfı gücüne inanıyor, üretimden gelen gücüne...

Hindistan'da isyan sürüyor!

Batı Bengal eyaletinin Lalgah bölgesinde devlet terörü nedeniyle Polis Mezalimine Karşı Halk Komitesi (PCPA) kurarak mücadele eden ve 14 Haziran'da isyan ederek 1100 köyü kapsayan geniş bir alanda halk iktidarını kuran Adivasi (kabileler halinde yaşayan yerli halk) topluluklarının isyanı sürüyor. HKP (Maoist)'in önderliğinde ve Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun (PLGA) desteğinde süren isyana karşı büyük bir operasyon başlatan devletin silahlı kuvvetleri saldırılarını işkence eşliğinde sürdürüyor.

Maoist gerillalarla HKP (Marksist) (CPM)'nin silahlı çeteleri arasında 5 gün süren silahlı çatışmanın ardından 14 Haziran'da Lalgah'ta 48 köyü ele geçiren Halk Komitesi 15 Haziran'da polis kamplarını terk etmek zorunda kalması üzerine bölge üzerinde hakimiyetini sağlamıştı. Kasım ayından beri süren çatışmalar nedeniyle polis zaten yüzlerce köye giremiyordu. Son isyanla birlikte kasaba merkezini de kaybetmiş, halk gerici iktidarın sembolü olan CPM bürolarını ve polis karakollarını kutlamalar eşliğinde yakmıştı.

Kasım ayından bu yana Maoistlerin öncülüğünde hareket eden Halk Komitesi devletin sunmadığı alternatif kalkınma projelerine hayret verirken ve kendine yeterli ve eşitlikçi dağıtım ilkelerine uygun şekilde kitlelerin katılımı ile birlikte temel ihtiyaçları için altyapı çalışmalarını yürütmektedir. Eyalette gazetecilik yapan Bhattacharya 8 ay içinde 1000 kilometrekarelik alanda çim suyu, sulama kanalları, yol ve sağlık merkezleri açan Maoistlerin devlete karşı verdiği savaşta bu araçlar sayesinde yeni mücadele biçimlerini ortaya koyduğunu vurgulamaktadır. Hindistan Times Gazetesi de Hindistan'daki

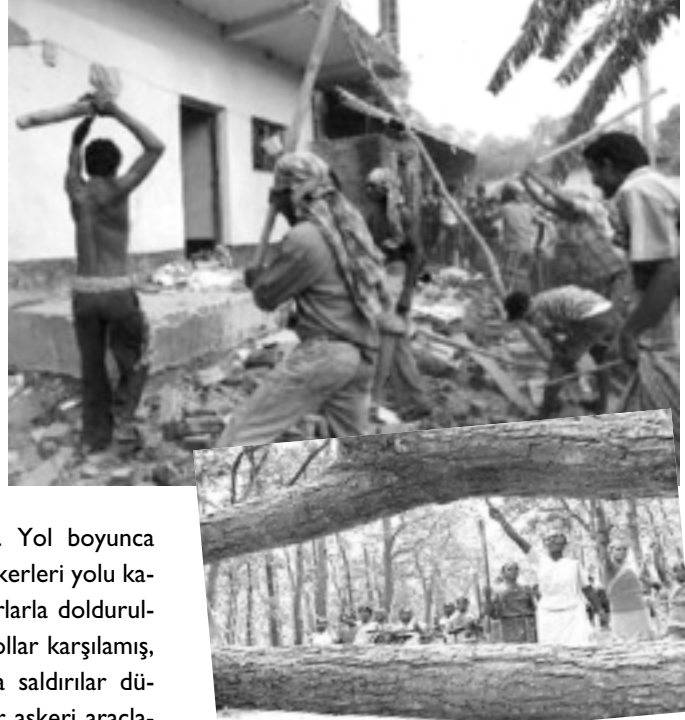
ikinci kurtarılmış bölgede devlet içinde devlet kuran Maoistlerin 200 bin insana "sol cephe" hükümetinin 30 yılda sunmadığı hizmeti sağladığı vurgulanmaktadır. (10 Haziran 2009)

İsyanın ülke çapında yankı bulması üzerine merkez ve eyalet güçleri Keşmir'dekiyle kıyaslanabilecek büyüklükteki askeri gücü bölgeye yığmaktadır. Askerler aynı zamanda ABD ve İsraili yetkililerin teknik desteğini de almaktadır. Bengal'in günlük gazetelerinden Sanbad Pratin'in 27 Haziran'da verdiği habere ABD'li teknisyenlerin fotoğrafları yayımlanarak bu destek belgelenmiştir. ABD ve İsrail özellikle uydu fotoğrafları ile katkı sunmaktadır. Hava kuvvetleri de kimyasal silahlarla ormanları bombalamaktadır.

Ancak bu büyük güç beklediği hızda hareket edememektedir. Lalgah merkezindeki polis karakoluna varmak için 70 km.lik yolu asker ancak 2.5 günde alabilmiştir. Yol boyunca halkın direnişiyi karşılayan askerleri yolu kapatan devrilmiş ağaçlar, çukurlarla doldurulmuş ve kayalarla kapatılmış yollar karşılamış, halk oklu-yaylı basit silahlarla saldırılar düzenlemiş, kadınlar ve çocuklar askeri araçların geçmemesi için önlerine atlamıştır. Gerillalar ise ağır silahlarla ve mayınlarla saldırılarına bulunmuşur. Lalgah polis merkezine askeri birlik ulaşsa da arkasından kontrol altına alabildiği güvenli bir geçiş bırakamamış, halk tarafından çevrilmiştir.

Askerler girebildikleri köylerde ve kasaba merkezinde ev baskınlarına ve yoğun iş-

kencelere başlamıştır. Polis üniforması giyen CPM üyelerinin gösterdikleri evleri basan asker ve polis, evleri talan etmekte, kadınlara tecavüz etmektedir. Polisin işkencesinden kaçan kasaba halkı ise yollara düşmüş, kırsala sığınmış, kaçamayan 20 bin kişi ise asker tarafından zorla kamplara konulmuştur. Bölgeye gerçekleri araştırmak için gitmek isteyen DKÖ temsilcileri, sanatçılar ve akademisyenler de tutuklanmıştır. Ulusal İnsan Hakları Komisyonu ve Uluslararası Af Örgü-

tü Hindistan devletini işkence ve baskı nedeniyle eleştirmiş ve uyarmıştır.

Bu isyanın bir diğer özelliği de ilk kez Maoist önderlerin basın açıklamaları ve telefon bağlantıları ile TV kanallarına ve gazetelere bağlanmasıdır. Bu sayede Batı Bengal yönetiminin Maoist önderlerden Kishanji'nin şehri

terk ettiği açıklamasını telefon bağlantısı yapan Kishanji yalanlamış ve halk savaşının silahlı güçle bastırılmasının mümkün olamayacağını bildirmiştir. Basında çıkan haberlere göre askerler kasaba merkezinde ev baskınları yaparken Maoistler birkaç kilometre ötede büyük kitle toplantıları örgütlemekte, Maoist gerillalar konuşlanmaktadır. 3 Temmuz itibarıyla Lalgah'da 280 köyün 2'si, Goatore'da ise 453 köyün 3'sü devletin eline geçmiştir, geri kalan köyler Maoistlerin kontrolindedir. Ordu 4 Temmuz'dan itibaren yeni bir operasyona başlamıştır.

İLPS de yaptığı açıklamada ayağa kalkan Lalgah halkının yanında olduğunu belirtmiş, CPM hükümetinin daha önce de Nandigram ve Singur'daki kitlelerin isyanıyla karşılaştığını belirtmiş ve CPM'nin baskıcı ve gerici politikalarını mahkum etmiştir.

Siyasi Tutuklulara Özgürlük Komitesi de isyan sırasında TV'ye açıklama yapan HKP (Maoist) Batı Bengal Eyalet Sözcüsü Gour Chakravarty'nin tutuklanmasını protesto etmiştir. Yine Lalgah halkına destek için Yeni Delhi'de eylem yapan kitleye de polis saldırmıştır.

İsyanın ardından Merkezi Hükümet 29 Haziran'da HKP (Maoist)'i tüm ülkede yasaklamış ve terörist örgüt olarak ilan etmiştir. HKP (Maoist) gerilla savaşı verdiği eyaletlerde zaten yasaklıydı. Burjuva basında çıkan haberlere göre istihbarat kaynakları Maoistlerin 20 bin silahlı gerillası olduğunu, Hindistan'daki tüm ormanların beşte birini kontrol ettiğini ve 604 bölgenin 165'inde aktif olduğunu iddia etmektedir.

2 Maoist önder şehit düştü

HKP (Maoist) Merkez Komitesi yaptığı

açıklamada 23 Mayıs'ta partilerinin ve Hindistan devriminin büyük bir kayıp yaşadığını ilan etti. MK üyesi Suryam kod isimli Patel Sudhakar Reddy ve bölge komitesi üyesi Prasanna kod isimli Venkattaya Andhra Prades (AP) eyaletinde polis tarafından yakalandı ve işkence altında öldürüldü. Bu soğukkanlı cinayete karşı partinin çağrısıyla 12 Haziran'da grev ilan edildi. Haydarabad'da Maoist tutsaklar da açlık grevi yaptı.

Suryam yoldaş HKP (ML) Halk Savaşı MK üyesiydi ve birleşmenin ardından kurulan HKP (Maoist)'te de MK üyeliğini sürdürdü. 1980'de Radikal Öğrenci Birliği'nin başkanlığını yapan yoldaş silahlı toprak devrimini örgütlemek için gerillaya katıldı ve komutanlık yaptı. 1992'de tutuklandı ve hapis-hanedede örnek bir komünist olarak mücadelesini sürdürdü. 1998'de serbest kaldıktan sonra Andhra Prades Eyalet Komitesine dahil oldu ve 2001-2003 arası komite sekreterliği yaptı. Dandakaranya'daki kızıl bölgenin geliştirilmesine büyük emek verdi.

Tutsak Maoist önder kurtarıldı

23 Haziran günü HKP (Maoist)'in önde gelen önderlerinden SB üyesi Misir Besra mahkeme için getirildiği Bihar'da motosikletlerle gelen 30 Maoist gerillanın silahlarla ve bombalarla gerçekleştirdiği baskını sonucu kurtarıldı ve gerillalar polislerin silahlarını ele geçirerek bölgeden ayrıldılar. Kalabalığa karşın kitleden kimsenin zarar görmemesi dikkat çekti.

Güneşin ve özgürlüğün militanı Hewale Eylem

30 Temmuz 2008'de Dersim-Ovacık'ta şehit düşen HPG gerillası Aynur Erdem (Eylem)'in anısına...

Gerillada olmasaydın Amed'in yoksul yaşamının neresinde olacağını bilemiyorum ancak gerillada olmak sana o kadar çok yakışıyordu ki. Yoksulluğa meydan okuyan duruşunla, silinmeyen esmer gülüşünle, özgür kadına ait yiğit canlı resminle kaldın hatıralarımızda.

Esmer gözlü, ana yüzü, toprak eli Hewale... Omuzlarında taşıdığı yük, katliam acıları ve tarihin kadınlar üzerine yüklediği utancı parçalamaya sorumluluğu kadar ağır ve kahrediciydi. Katliamların acısı ve yoksulluğun ağırlığı o içten gülen esmer gülüşünü söndürmedi... İşsiz yolsuz, alçak toprak damlı evleri içinde sessiz ve suskun yaşama mahkûm olmuş Kürt kadınlarının direngen ve özgür sesiydin. O yiğit insan sesin hiç eksik olmadı seni yakından tanıyanların kulaklarında. Gülüşünde ve her bir sözcüğünde o yiğit onurlu sesi duyduk. Dünyanın bütün

kötülüklerine, tutsak sınırlılıklara feodal darlıklara, kahramanca meydan okuyuştu o esmer gülüşün.

Hewale eylem! Senin esmer gülüşünde hiç görmediğim anamı, çocukluğumun analığını yapan Asya'yı "pirekemi" gördüm. Sanki Amed'in o yoksul çileli yaşamının içinden çıkıp gelmişti. Sanki alçak yoksul damlı "küçelerinden" çatlamış elleri, yalın ayakları ve yoksulluğun bütün acısını yüzüne resmetmiş hüznü dolu haliyle gelmişti. O gün isyan edemediği duygularıyla, yaşamı boyunca yapmak istediği ancak asla yapamadıklarıyla gelmişti. Dile getiremediği öfkesi seninle dile gelmişti;

"Bak yeniden yaşama geldim! Hewale Eylem olarak geri döndüm. Özgür bir Kürt kadını olarak döndüm. Köy meydanından kovulup, Amed'in yoksul küçelerinin sessiz ve suskun yaşamına sığınırken, haykıramadığım öfkemle döndüm. Dile getiremediğim acılı dilimle geldim. Bir daha kölece yaşama geri dönmek üzere geldim. Toprak renkli yüzümle, esmer gülüşümle, katliamlarla küçülmüş zaıf bedenimle geldim. İsyân duygumu yitirmedim yiğit kadın yüreğimle geldim. Eski yaşama asla geri dönmek üzere geldim. Yaşamım boyunca kaybettiğim güvenimle geldim. Katliam acısı yaşamış Amed'in bütün kadınları adına geldim. Bak! Şimdi, özgürlük iddialarımla dimdik duruyorum. Umud dolu gözlerimle bakıyorum ülkemin mor renkli dağlarına. Göremezsem de Amed'i, acılı akan Dicle'yi, gözlerimde asla eksik olmadı silinmez izleri.

Gözbebeklerimin tam orta yerinde durdu Amed, tam orta yerinden aktu Dicle.

Ve ben acıların ortasından bakmayı öğrendim düşmana. Elimde kurtuluş silahım ancak ondan daha da güçlü duran özgürlük bilincimle duruyorum. Kin ve öfkeyle, toprak ve çileyle bakıyorum acılarıma. Daha güçlü hangi düşman durabilir ki karşımda?

... Gerilla dolu yüreğimde yalnız kendime ait acıları taşıyorum. Topraklarından zorla kopartılarak sökülüp, katliamlara, zorla sürgün yollarına sürülen hay kadınların acılarını taşıyorum. Kuyu diplerine itilen, uçurumlardan atılan, mağaralara gömülen, adı katliam tozları arasında gizli kalan, sayısız Ezidi, Kürt kadınların acılarını taşıyorum. Künyesiz kadınların, özgürlük şifresini saklıyorum koynumda.

Kimliği berdelde satılmak istenen bütün Kürt kadınlarının yoksulluk utancını parçalamak için buradayım. Acıları koymak için geldim. İşte buradayım! Kavganın tam da ortasındayım. Tam da uçuruma yuvarlanan Kürt kadınlarının durduğu kayalıklarda duruyorum. Tam da katledilen Kürt kadınlarının kan lekeleri üzerinde yazıyorum özgürlük adımı. Direniş silahımla, bilincimle yazıyorum özgürlük türkümünü. Bunun en gizli mısralarında tarih, ülkem ve ben varım."

Hewale Eylem hep bu bakış açısıyla sana baktım. Senin özgürlük duruşuna büyük saygıyla baktım. Senin gözünde görmek istedim, bulamadığım anamı. Senin gülüşünde gördüm görmek istediğim halkımın kadınlarını.

İnsan güzeli hewal Eylem! Canlılığına direngenliğine, duruşuna hayran olmayan var mı hewal Eylem? Söyle Hewal Eylem, hangi insan yüreği senin karşında tepkisiz ve suskun kalabilir ki? Hangi hewal yüreği seninle özgürlüğe sevdalanmaz ki? Sen ezilen Kürt kadınların parçalanmış başı kış oldu. Dağa getirdiğin yoksul bedeninin özgürlük tutkusunun en büyük ateşi oldu. On yıllık gerilla yaşamın sayısız direnişe ve ihanetin en soysuzuna tanıklık etti. Ancak hiçbir şey aşkıni özgürlüğe ve ülkene bağışlamana engel olmadı. Aşılmaz doruklarda susmadan yankılandı özgürlük türkünü. Ve o türkülerine en güzel direnç şifresi ülken için yazdın.

Hewale Eylem seni ilk kez Hewal ALI HAYDAR'la geldiğinde görmüştük. O esmer gülüşünle ve insan yüreğinle o kadar çabuk fark ediliyordun ki. Zaten seni herkesin içinde en farklı kılın özelliğin de bu değil miydi? Hewal Sozdar'ın yaralı kaldığı kış boyunca nasıl ona yardım ettiğini, onun başının ucundan bir an olsun nasıl ayrılmadığını, bir ana bir yoldaş gibi nasıl hewalilik ettiğini anlattılar. Ve seninle gurur duyduk. Amed'li bir hewalim olarak seninle yüreğim kabardı. Ve seni her gördüğümde görmek istediğim özgür pirekamamı gördüm. Yoksulluk acılarından, katliam anlarından iki büküm olmuş sessiz ve suskun halini gördüm. Sen bana hep onu hatırlattın. Ve bundandır ki esmer gülüşün anılarının canlı resmi oldu. Sana daha çok saygı ve sevgiyle, özgürlük dolu minnettarlıkla baktım. Hewalilik duygunu her zaman o kadar çok güçlü hissettik.

Bunu hissetmemek mümkün mü hewal Eylem!

Sonra bir gün sırtında en ağır yükleri seni gördüğümüzde yüzünde esmer gülüşünün kaybolduğunu gördük. Ve anladık acının derinliğinde şehit düşen hewallerinin olduğunu. Hewallerine o kadar içten ve o kadar yürekten bağlıydın ki hewal Eylem! Senin insan yüreğin o kadar içten ve derindi ki? O derinlikte kuyu diplerinden yankılanarak gelen halkın bitmez tükenmez acılarının sesi saklıydı. O emekçi kadın ruhunda o kadar büyük ve soylu duygular saklıydı ki. Bunları görmemek mümkün mü?

Sözünde durmak senin en güzel özelliğindi. Senin olduğun her yerde yaşam ve canlılık vardı. Sevinç ve coşku vardı. Aman vermezdin suskunluğa ve umutsuzluğa. Hewallerle birlikte gelip gördüğümüzde sohbetin ne kadar sürdüğünü bilemiyorum ancak esmer gülüşlü hewal görüntün ve kulaklarımda yankısı asla silinmeyen son sözlerin kaldı hafızamda "**MI JİBİR NEKE HEWALEMİN**"

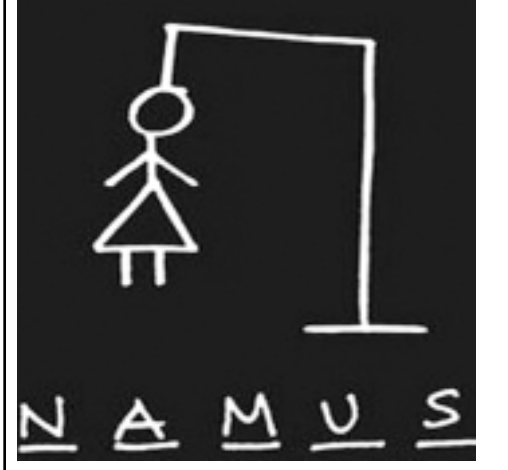
Duyacağımı bilerek sesleniyorum Amed'e ve sana Hewal Eylem. Duyacağına mutlak inanarak sesleniyorum, sen özgürlük tutkunu yiğit hewalim.

"EZ TE JİBİR NAKİM! EZ TE KET JİBİR NAKİM! HEWALE EYLEM"

* Büyükanne
** Sokak
*** Beni unutmaya yoldaş
**** Seni unutmaya yoldaş, seni asla unutmaya yoldaş (Mart 2009) (Dersim'den bir TIKKO gerillası)

YORUMSUZ

✓ Adana Kozan'da yaşayan evli ve 4 çocuk annesi Ayşe Y. adlı kadın bıçaklanarak öldürüldü. (22 Haziran)

✓ Maraş'taki bir ormanlık arazide, kimliği belirlenemeyen boğazı kesilmiş bir kadın cesedi bulundu. (22 Haziran)

✓ Adana'da Gamze B. adlı genç kadın, eşinin kardeşi tarafından "eşini aldattığı" gerekçesiyle kurşunlanarak öldürüldü. (24 Haziran)

✓ Mersin'de yaşayan Gülbinşah Mercü, eşi tarafından "aldatılma şüphesi" yüzünden 25 yerinden bıçaklanarak öldürüldü. (24 Haziran)

✓ Antalya'da bir lise öğrencisi, arkadaşının babası tarafından 6 aydan beri cinsel taciz ve tecavüze uğradığını ailesine söyleyince, ailenin şikâyeti üzerine tecavüzcü tutuklandı. (24 Haziran)

✓ Eskişehir'de yaşayan Banu Bozzer adlı genç kadın, eski nişanlısı tarafından boğularak öldürüldü. (25 Haziran)

✓ İzmir'de bir adam eşinin kendine açtığı boşanma davasının duruşmasından sonra yatalak olan annesi Zariye K.'yi bıçaklayarak öldürdü. (25 Haziran)

✓ Tekirdağ'da yol kontrolü yapan jandarma, kimliği olmayan E.F.S. ile babası M.S.'yi gözaltına aldı. Gözaltındaki sorgudan sonra "baba'nın 13 yaşındaki E.F.S.'ye tecavüz edip zorla fuhuş yaptırdığı ortaya çıktı. (25 Haziran)

✓ Almanya'da yaşayan 15 yaşındaki Büşra Özkan babası tarafından "çok serbest yaşadığı" bahanesiyle öldürüldü. (26 Haziran)

✓ Maraş'ta Elif K. adlı kadın tartıştığı kocası tarafından bıçaklanarak öldürüldü. (27 Haziran)

✓ Eskişehir'de bir restoranda çalışan Moukmenat Abdouloiova adlı kadın patronu tarafından benzin dökülerek yakılmak istendi. Yaralı kadın hastaneye kaldırılırken, gözaltına alınan patron, savcının talimatı üzerine serbest bırakıldı. (27 Haziran)

✓ İzmir Menderes'te yaşayan Aysel İlbey adlı kadın şizofreni hastası oğlu tarafından öldürüldü. (28 Haziran)

✓ Ordu Fatsa'da, evinin önünde çamaşır yıkayan bir kadın, nereden geldiği bilinmeyen bir kurşunla yaralandı. (30 Haziran)

✓ İstanbul Beyoğlu'nda bir bar giden S.D. adlı kadın, bar çalışanı iki kişi tarafından tecavüze uğradı. Gözaltına alınan çalışanlardan biri tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. (30 Haziran)

✓ Ağrı Beyazıt'ta Aysel Özer adlı kadın, "eşine geri dönmek istemediği" için eşi tarafından kurşunlanarak öldürüldü. (1 Temmuz)

Gazetelerin 3. sayfa "süsleri"!

"Kendisinden boşanmak istediğini söyleyen eşini bıçaklayarak öldürdü!"

"Kendisinden ayrılan eşini dönmeye ikna edemeyince..."

"Aldatıldığını öğrenince gözü dönen adam karısını tabancayla..."

"Aldatıldığını şüphelenen genç adam, karısını, çocuğunun gözü önünde boğarak..."

"Kendisiyle evlenmek istemeyen genç kadını döverek..."

"Önce tecavüz etti sonra..."

Gazetelerin üçüncü sayfalarını "süsleyen" bu haberleri artık ne kadar sık okur olduk, farkında mısınız? Hatta o kadar o kadar sık okuduk ki kanıksadık sayılır, bir kadının ölüm haberi artık tüylerimizi diken diken edemiyor!

Erkek egemen sistemin ahtapot gibi sardıği coğrafyamızda, derinleşen krizin en az işsizlik kadar kadına dönük şiddeti de artırdığı ortada olan bir gerçek!

Kadının insan sınıfından dahi görülmemesi ve böyleli "ucuzlatılmış" canlarının yakılması üçüncü sayfaları sadece "süslemesi", elbette en çok sistemin işine gelmektedir. Çünkü

"kadın itaat etmeyi öğrenmeli"dir! "Kadının itaat etmeye alışması için illa ölmesi gerekirse ölme"dir! Sömürü çarkını sürdürürken bir de "başına itaat etmeyi bilmeyen kadın çıkarmalı"dir! Kadın, "kadınlığını" bilmelidir. Ve "zorlamamalı"dır sınırlarını!

Katliam derecesine varan cinayetler, tecavüz ve tacizler... Haberlerini izlerken/okurken bile kurtulamadığımız (ya da bilinçli olarak böyle hazırladığı için) erkek egemen dil ile bütün bunlar, bize artık "normal"miş gibi mi gelmeye başladı! "Aldatıldığını öğrenen/bundan şüphelenen" erkekler, "çocukları olmasına rağmen- geri dönmek istemeyen/boşanmak isteyen" kadınlar! Her şey o kadar kadının aleyhine işleniyor ki, ölüm bile bu haksızlığı düzeltmiyor! Ade-

ta kadın için "hak etmiş", erkek için "mecbur kalmış" izlenimi yaratılarak kadına dönük bu şiddet hem bir sistem sorunu olmaktan çıkartılıp bireysel sorun gibi gösteriliyor hem de şiddet uygulayan kişi için onlarca "meşru" zemin yaratılarak, kadın yine, "günah keçisi" haline getiriliyor.

Halkın her kesiminde emekçi olmasına rağmen en çok ezilen ve en çok sömürülendir, kadın! Önce eve hapsedilmiş, bilinciz yedek işsiz ordusu haline getirilmiş; sonra ev içindeki emeği yok sayılmış, sistemin sömürsününün yanı sıra kendisi gibi sömürülen erkeğin -daha doğrusu erkek egemen aile sisteminin birçok üyesinin- de sömürsüne maruz kalmıştır. Bu da yetmezmiş gibi bir "cinsel obje" haline getirilmiş; pazarlanan,

Bugün burada toplandık çünkü itirazımız var...

"Bugün burada toplandık çünkü:

Tacizcinin yanında olan, taciz ettiğini itiraf edenı aklayan, tacize uğrayanı cezalandırıp işten çıkartan; tacizi değil, tacize uğramayı suç sayan sendika yönetimine itirazımız var!"

Bunu söyleyen **Türkiye Sine-Sen Emekçileri Sendikası** (Sine-Sen) eski üyelerinden **Ezgi Nazan Karlık**... Karlık, önceki dönem sendikada genel sekreter olan şahsın, sendika üyesi bir kadını taciz ettiğinin ortaya çıkmasının ardından tacize uğrayan arkadaşlarının sendikadan atılması üzerine sendikadan ayrılışını açıkladı.

Taciz eden kişi, bu durum ortaya çıkmasıyla suçunu itiraf edip istifa etti, ancak istifasının hemen ar-

dından siyasi bir komploya kurban gittiği yönünde dedikodular yayarak tacize uğrayan kadın hakkında çirkin ifadeler kullandı. Buna rağmen sendika yönetimi, bu olayın üstünü örtmek için tacize uğrayan kadını sendikadan atma yolunu seçerek sahip oldukları erkek egemen zihniyetin tüm köhnemişliğini gösterdi.

Karlık, **Sine-Sen'de Tacize Hayır Kadın Platformu**'nun **Beyoğlu**'ndaki Sine-Sen önünde yaptığı açıklamada sendikandan tutumunu kınayarak, "sendika ve tüzel programlarında kadınlara yönelik her türlü cinsel, fiziksel, duygusal şiddet karşı yaptırım uygulayan tacizler yer almadıkça, bugün taciz ve tacizciyi alkışlayan anlayışın yarın tüm kurumlarda yerini sağlamlaştıracağı"nı altını çizdi. (İstanbul)

Yasalar patronları koruyor!

Anayasal bir hak olmasına rağmen, derinleşen ekonomik kriz ile birlikte, patronların işçileri sömürmesinde en büyük engel olarak gördüğü sendika üyeliği; birçok işçinin işten atılmasına neden oluyor. Yasaların bile patronlardan yana olduğunun bir örneği olan **Desa direnişinin**, fabrika

önündeki fiili direnişlerinin sona ermesinin ardından dayanışma eylemleri 27 Haziran Cumartesi günü de devam etti. **İstiklal Caddesi** üzerindeki **Desa** mağazası önünde bir araya gelen **Desa Direnişiyile Dayanışma İstanbul Kadın Platformu** üyesi kadınlar bir basın açıklaması düzenlediler.

Okunan basın açıklamasında "Bizler buradan **Desa** patronuna sesleniyoruz: **Desa** ürünlerini boykot etmeye devam edeceğiz" denildi.

Basın açıklaması, "yapılan bu açıklamanın, periyodik olarak 15 günde bir yapılan eylemlerin sonuncusu olduğu ve boykotun sendikacı işçiler işe alınana kadar devam edeceği" söylenilerek sona erdirildi. (İstanbul)

Zoraki karar!

Giuseppina Pasqualino di Marineo yani **Pippa Bacca**, dünya barışına dikkat çekmek için İtalya'dan gelinliğiyle yola çıkmıştı. Otostopla sürdürdüğü yolculuğu Gebze'de korkunç bir olayla sona erdi. Otostop çektiği arabanın sahibi **Murat Karataş** tarafından tecavüze uğrayan Bacca'nın, birkaç gün sonra Gebze çıkışında cesedi bulundu.

2008 yılının Nisan ayında yaşanan bu olayda "hukuk", gene çok "hızlı" işledi! Yaklaşık bir yıl

sonra iddianameyi "hazırlayabilen" Savcılık, sanık Karataş hakkında "ömür boyu" hapis cezası istedi. Aradan 16 ay geçtikten sonra yani **25 Haziran Perşembe** günü görülen son davadaysa hakim, Karataş için ömür boyu hapis cezası kararı verdi.

Bu dava, egemenlerin kadına bakış açılarının bir kez daha gözler önüne serilmesine neden oldu. "Normal bir durum"da, otostop çeken bir kadının böyle bir saldırı yaşamasına kayıtsız kalan hatta böyleli bir durum için "hak etmiş" mantığı taşıyan egemenler, bu konuda dünyadaki protesto

eylemlerinin ardından "zoraki" olarak hukuk prosedürlerini işletti. Ancak bunu bile o kadar "baştan savma" yaptı ki, bir dizi test sonucu Murat Karataş'ın suç ortakları olduğu ortaya çıkmasına ve Murat Karataş'ın da bu yönünlü ifadeleri olmasına rağmen bunun üzerine gitmedi bile. Buna rağmen davayı 16 ay gibi uzunca bir süre sürekli ertelemeyi başaran egemen sistem, "hiç içinden gelmemiş olsa bile" en son görülen davada sanık için "hak etmediği" cezayı kesmek zorunda kaldı!

(H. Merkezi)

Bir öykü, binlerce yaşam ve Hasan Gülünay

dostlarının, yoldaşlarının, yakınlarının ağzından döken cümlelerle anlatıyorlar yaşadıklarını.

Öyküsünü eşinin, çocuklarının, yoldaşlarının dilinden anlatılardan biri **Hasan Gülünay** de...

1963 yılında Erzincan Kemah'ta dünyaya geldi Hasan Gülünay. Yaşamın acı gerçekleri ile henüz küçük yaşta iken tanıştı. Yoksulluk ve zulüm erken girmişti hayatına. 9

Her Cumartesi Galatasaray Lisesi'nin önünde yakınlarını kaybedenlerin feryadı yükseliyor gökyüzüne. Kimi kardeşini, kimi oğlunu, kızını, kimi annesini, babasını soruyor hüznüyle gözlerle.

Yüreğinde dostlarını, yoldaşlarını kaybetmenin acısını taşıyan kayıp yakınları her hafta lisenin önünü bir direniş mevsimine dönüştürüyor. Kayıp yakınları kendilerinden koparılan canlarının akbetini soruyor. Haber alamadıkları, bir mezar taşları bile olmayan sevdiklerini izlerini arıyorlar...

Bağımsız özgür bir ülke, insanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya istedikleri, zulme ve sömürüye sessiz kalmadıkları ve mücadeleyi seçtikleri için gözaltına alınan, kaçırılan işkence yapılan evlatlarını, kardeşlerini, yoldaşlarını arıyorlar her hafta aynı yerde. Her hafta bir kayıp çığılığı dolduruyor meydana. Faili belli meçhuller

yaşında yaşamını sürdürebilmek için İstanbul'daki akrabalarının yanına taşınır. Camcı çırağı olarak yaşam kavgasına başlar. Çalışkanlığı ve dürüstlüğü ile çevresinde sevilen bir kişidir. 1978 yılında Partizanlarla tanışır. Yoldaşları ile birlikte bir dizi faaliyette görev alır. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası sırasında Partizanlarla bağı kopar. Buna rağmen yüreğini her daim canlı tutar. Partizanlara, yoldaşlarına ulaşmak en büyük hayalidir. 1 Mayıs ve 18 Mayıs'larda kendi eliyle bildiri yazarak dağıtır. 1983 yılında amacına ulaşır. Partizan yürreklere, yoldaş sıcaklığına yeniden kavuşmuştur. 1987 yılından itibaren şehirlerde profesyonel faaliyet yürütmeye başlar. Bir yandan mücadelenin gelişen ihtiyaçlarına yanıt olmaya öte yandan ailesinin geçimini sağlamaya çalışır.

22 Temmuz 1992 günü özgür bir dünya umudu ile dolu bu yiğit dev-

rimci ortadan kaybolur. Tarab-ya'dan Sirkeci'ye doğru yürürken gözaltına alınır. Bundan sonra ailesi için acılı günler başlar. Yakınları ve yoldaşları Hasan'ı bulmak için çalmadık kapı bırakmaz. Emniyet müdürlüğüne, savcılığa başvurular yapılır, ancak hiçbir haber alınmaz. Devlet yine üç maymunu oynamaktadır. Hiçbir şey görmemiş, duymamış ve bilmemektedir. Ancak bu yalanı kısa süre sonra ortaya çıkar.

Aynı dönemde gözaltına alınan **Erol Çam** isimli bir kişi Gayrettepe'de "**Ben Hasan Gülünay, beni gözaltında kaybedecekler**" sözlerini duyduğunu söyleyecektir. Hasan'ın ailesi ve yoldaşları bu bilgi üzerine aramalarını yoğunlaştırır. İHD'de 10 günlük açlık grevi gerçekleştirilir, çeşitli eylemlerle Hasan'ın durumuna dikkat çekilir. Hasan Gülünay'ın eşi Akın Birdal'ın bir duruşmasında üstünde kayıpların resimlerinin olduğu tişört giyer ve bu gerekçe ile bir ay tutuklanır. Hasan'ın abisi Turan Gülünay, bir polis yetkilisinden "**Hasan Gülünay sağdır, çok işkence gördü, iyileştirmeye çalışıyorlar ve açıklayacaklar**" bilgisini alır.

Bu bilgiyi kamuoyuna açıklayan ailesi ve yoldaşları Hasan'ın bir an önce bulunmasını ister. Açıklamanın ardından polis Turan'ın evini basar ve onu tehdit eder. Hasan'ın gözaltında kaybedildiği dönemde Di-loavası'nda eşkali Hasan'a tıpatıp

uyun kimliği belirsiz bir ceset bulunur. Jandarma karakolu ile görüşen İHD'li avukatlara "**Cesedi gelip görebilirsiniz**" denilir. Ancak olay yerine gidildiğinde cesedin defnedildiği söylenir. Defin işleminin yapıldığına ilişkin belge ise gösterilmez. Bölge Kocaeli Jandarma Alay Komutanı tuğgeneral Veli Küçük'ün görev yeridir.

JTEM'in kurucularından Veli Küçük, bölgede yüzlerce devrimci, ilerici, yurtseverin işkence yapılarak katledilmesinden sorumludur.

Ergenekon operasyonu ile birlikte devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever kamuoyunun dile getirdiği gerçekler devlet tarafından resmen "kabul edildi." Ancak onlar bu gerçekleri sorumluları yargılamak için kabul etmediler elbette. Çünkü yargısız infazlar, gözaltında kayıplar ve işkence devletin eliyle sürmektedir.

Gözaltında kaybedilen Hasan Gülünay'ın mezarı bulunamadı. Ancak Hasan'ın mücadele ile anlam kazanan soluğu yoldaşlarına güç veriyor şimdi. Hasan Gülünay katillerin işkencecilerin karşısında dimdik ayakta duruyor. Her Partizan yürek bir Hasan oluyor.

Cumartesi Anneleri 224. haftasında yeniden lisenin önünde olacak.

Hasan'la aynı yazgıyı paylaşan binlerce insanın ortak öyküsünü anlatmak için;

Cumartesi günü saat 12.00'de lise önünde...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tuncay Bali; Malatya doğumlu olan Tuncay Bali İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördüğü sırada tanıştı devrimci düşüncelerle. Kısa sürede kendini siyasal olarak geliştirdi. Bir Partizan olarak Zeytinburnu'nda demokratik kitle örgütlerinde faaliyet yürüttü. 16 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından öldürüldü.

Erol Doğan; Kars Göle doğumlu olan Erol Doğan, Zeytinburnu'nda faaliyet yürüten 24 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu; Yüreği Partizanlarla atan Paşa Soylu, 18 Temmuz 1980 tarihinde Almanya'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

M. Tahsin Budak; 21 Aralık 1957 tarihinde İskenderun'da Arap milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Tahsin Budak lise yıllarında Partizanlarla tanışır. 12 Eylül öncesinde örgütlü faaliyete hız verir. Daha sonraki yıllarda bir işçi olarak Almanya'ya gider. Burada da yüreği hep Partizanlarla birlikte. Çeşitli görevler üstlenir. O artık ülke içinde mücadele etmek ister. Bu talebi doğrultusunda kısa bir süre Ortadoğu'ya, defalarca da Türkiye'ye gelir. Şehit düşmeden bir süre önce Türkiye'ye gelerek yerleşmenin planlarını yapan **Arap** kod adlı Budak, 21 Temmuz 1995 tarihinde ülkeye dönmek üzere çıktığı yolculukta bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Mustafa Kalkan; 1958 yılında Dersim Hozat Kırnik (Buzlupınar) köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Mustafa Kalkan (Muh-tar), 1938 katliamının acılarını ve direnişlerini dinleyerek büyüdüğü Dersim'de 77-78 yılları arasında Partizanlarla tanışır. Lise yıllarında gençlik çalışmalarına aktif katılır. Hozat ve çevresinde faaliyetini sürdürür. 1982'de tutuklanır. Elazığ Hapishanesi'ne konur. Aynı yıl Elazığ Hapishanesi'nden firar eder ve soluğu gerillada alır.

Fedakâr, çalışkan ve özverili oluşu ile öne çıkar. Bir takım özgül durumlardan dolayı yurtdışına çıkar. Burada da faaliyetini sürdürür. 17 Temmuz 1993'te bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirir.

Maltepe katliamı; faşist devlet güçleri 19 Temmuz 1992 tarihinde Kartal Maltepe'de **Hasan Demir, Nurgül Yavaş ve Ramazan Ceviz'i** katleder.

Hasan Demir; Bursa Yenişehir doğumlu Hasan Demir (Ünal) ilk olarak gençlik içinde örgütlenildi.

Nurgül Yavaş; 1969 yılında Kars'ın Selim kazasının Baykara köyünde doğan ve anne tarafından Çerkez olan Nurgül Yavaş yaşamını Gültepe'de geçirir. Küçüklüğünden itibaren devrimcilerle iç içe olan Nurgül Yavaş, 1991 yılında ilişkilerinin çok iyi olduğu ailesine "halkın mücadelesi için savaşacağını" söyleyerek profesyonel faaliyete katılır. Çocukluğundan beri asi ve kararlı bir kişiliğe sahip olduğunu, kendisi istemedim kimsenin ona bir şey yaptırılmayacağını bilen ailesi bu kararına saygı gösterir.

Ramazan Ceviz; 1977'de devrimci düşüncelerle tanışan Ramazan Ceviz, 12 Eylül önce TİKB içinde faaliyet yürüttü. Çeşitli askeri eylemlerde görev alan Ramazan Ceviz bir eylem sırasında yaralı olarak tutsak düşer. 1980'de hapis-haneden firar eder. Darbe sonrasında TİKB'den ayrılarak Partizanlarla birlikte hareket etmeye başlar. İstanbul ve Çukurova'da faaliyet yürütür. 1984'te bir ihbar sonucu 20 yoldaş ile birlikte yeniden tutsak düşer. İstanbul Gayrettepe, Adana, Mersin, Antakya'da sorgu şubelerinde 4 ay kalır. Selimiye, Metris, Adana, Mersin ve Ceyhan Hapishanelerinde kalır. Umudu ve direniş tutsaklık süresi boyunca büyüyen Ramazan Ceviz tahliye olur olmaz yeniden mücadeleye atılır.

EMRE BİLGİN

1962 İstanbul doğumlu Emre Bilgin, korkaklığın, yığınlığın, ihanetin kol gezdiği hapisanelerin en hareketli dönemlerinde devrimci olmayı, komünist olmayı yaşamının özüne oturtmuş, hapishaneyi kendisi için bir okula dönüştürmüş, okumuş araştırmış ve kendini esas olarak burada geliştirmiştir.

Onun dışarıya çıkma özleminde kendine özel bir yaşam kurma düşüleri yoktur. Yaşamın güçlükleri ile boğuşan yoldaşlarının yanındadır

düşleri. Çeşitli örgütsel görevlerden sonra yerinde duramayan yüreğiyle ısrarla askeri alanda görev almak istemiş ve 1992 başlarında bu isteği gerçekleştirmiştir. Mücadelaye sahip çıkmanın siyasal olarak kendini geliştirmekten geçtiğini kavrayan Emre Bilgin, kafasına takılan her konuda not almış, yazmış, eleştirmiştir. 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde olduğu araba durdurulur. Emre Bilgin, ellerinde bulunan tek silah olan tabanca ile ateş ederek arabadan çıkar ve uygun bir yere siper alır. Bu esnada

yoldaşı da uzaklaşmayı başarır. Emre Bilgin Esenyalı Mah. Vatan Cad. Dere Sok. 18 No'lu evin önünde faşist kolluk güçleriyle çatışmaya devam eder. Üstündeki parayı ve kimliği yakar. Yaranılır ve yarasından akan kanla duvara umudun adını yazar. Bulunduğu yere girmeye çalışan bir düşman unsurunu öldürerek silahına el koyar ve çatışmaya devam eder. "**Sizden aldığım silahla sizinle savaşıyorum**" diyerek düşmanla alay eder. Yarası ağır olduğu için hareketsiz hale gelince düşman onu kurşunlayarak katleder.

Pusula

Bilme ve yapma

Örgütlü devrimci yaşamda sıkça karşı karşıya kalınan konuların başında "**bilinen**" ya da bilindiği sanılan şeylere uygun pratiğin örgütlenememesi gelir. Hemen her faaliyet alanında ve birçok kez tekrarlanan "**aslında biliyordum ama...**", "**farkındaydım (biliyordum) ama...**" türden söylemlere, benzer ifadelerle ve açıklamalara tanıklık edilir.

Gerek örgütsel-pratik konularda olsun gerekse ideolojik-teorik konularda olsun sıkça yaşanan **bilme ve yapma** arasındaki çelişkiler, zıtlık ve uyumsuzluklar devrimci yaşamın önemli bir yerinde durmaktadır.

Bu olumsuz örnekleri sıralayalım; "**Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz**" belirlemesinin herkes tarafından bilindiği sanılır ancak pratik gelişmeler bu tespiti uygun gerçekleştiremez. Devrimci pratik, teorinin ışığında yok-

sun tarzda yürütülmeye devam edilir. Ya devrimci teoriye önem verilmez ya da devrimci teorinin önemi hatırlandığında bu "öneme" uygun hareket edilmez. **Kitleler örgütlenmeden devrim örgütlenmez.** Ancak pratikte bildik insanlara gidilerek kitle çalışması yürütülmeye çalışıldığı sanılır ya da kitlelere hiç gidilmez.

Bu örnekleri çoğaltarak sıralayabiliriz. Ancak önemli olan sayfalara varan örneklerin sıralanması, çoğaltılması değil bilme ve yapma arasındaki çelişkinin nedenleri üzerinde durmak, çözümleri konusunda bilimsel tarzda açıklamalar yapmak ve belli bir düzeyde bilinç gelişimi sağlamak olmalıdır.

Peki, neden bilindiği sanılan konularda yanlış yapılır? Bu yanlışlar tekrar edilir? Bunun elbette bir tek olguyla açıklanması beklenemez. Bilindiği sanılan şeyin yeterince

kavranmadığı koşullarda doğru tarzda pratiğe uygulanması beklenemez. Esas neden bu iken ikinci bir temel neden ise pratiğe uygulanması **ihtiyacının** yeterince kavranmamasıdır. Bilinç ve ihtiyaç önemli temel etmenlerdir. **Bilincin yeterliliği ihtiyacın gereksizliği** bilme ve yapma arasındaki çelişki ve uyumsuzluğun temel nedenleri olur.

Bu temel nedenlere eklenebilecek bazı nedenleri daha sıralayabiliriz. Bildiğini yapma **güçlü bir irade, kararlılık, netlik** ister. Devrimci iradenin zayıflığı, ki bu özne olamamak, devrimin sahibi olamamaktır. İradenin zayıf olduğu durumda doğruyu uygulamada güçlü bir kararlılık gösterilmez çünkü yapılması gereken şeyin doğruluğu konusunda net olamama durumu vardır. Küçük burjuva kolaylık denilen alışkanlık dünyası vardır. **Kolaycılık aynı zamanda rahatlığına düşkünlük anlamında devrimci olmayan alışkanlıklar vardır** ki bilinen şeylerin yapılmasını geciktirir, erteler ve yapmaz. Bilme ve yapma arasında başka bir neden olarak ya-

pılacak işlere ve yerine getirilmesi gereken görevlere **örgütün çıkarları** gözüyle bakmamak vardır. Örgütlü olma bilincinin zayıflığı bilme ve yapmanın kırılma zemini olur. **Bedel ödemeyi göze alamayan, cesaret ve kararlılığı** ortaya koymayan da bilme ve yapma arasındaki uçurumun nedeni olur.

Devrimci teorinin yön vermediği pratik el yordamıyla düşe kalka, yarım yamalak, yanlışlıklarla yapılmaya çalışılır. Oysa ileri ve derinlikli teorinin yol gösterdiği pratik nitelikli ve verimli örgütlenir. Keza devrimin ve halkın ihtiyaçları yeterince kavranamaz, bu yüzden pratiğe güçlü yüklenilmez. Sonuç alıcı pratikler örgütlenmez.

Proletarya Partisi'nin yol haritasında şu tespit büyük önemde ağırlık teşkil eder. "**Partimiz 35 yıllık tarihi boyunca halk savaşını sürkleştirip geliştirememiştir. Bunun temel nedenini önce halk savaşının kavranışında aramalı sonrasında pratiğe yansıtılması, sorgulanmalıdır. Bir teorinin doğru biçimde kavran-**

madığı koşullarda ne özgünleştirilebilir ne de pratikte yol gösterici işlevinden söz edilebilir."

Bilme ve yapma arasındaki temel nedenin öncelikli olarak teorik kavrayışta aramak gerektiğiyle işe başlamak gerekir. Bilinir ki bilme ve yapma arasında diyalektik bir hareket ve gelişim süreci yaşanır. Düşüncenin, toplumun bir gelişim yasası ve süreci varsa bilginin de kendi içinde bir gelişim süreci vardır. Teori ve pratik arasında durmaksızın bir hareket var, daha fazla pratik daha fazla bilgi yine daha ileri düzeyde pratik ve daha ileri düzeyde bilgi ve sonuçta dek devam eden bir hareket ve gelişim süreci yaşanır. **Doğru zamanla ve adım adım kavranır.**

Eğer teori pratiğe uygulanıp beklenen sonuç elde ediliyorsa orada bilginin gelişim sürecinde bir bütünlük ve tamlık vardır. Eğer pratikte bir gelişim yoksa teorinin kavranışında gelişim eksikliği vardır; bilginin geliştirilmeye, tamamlanmaya ihtiyacı vardır. Yani pratikte sonuç alınmayacağı hizmet edecek düzeye getirilmesi tamamlanması gerekir demektir. Bil-

gi de öyledir. Eksik yetersiz tamamlanmamış bilgidен yeterli ve tam bilgiye doğru bir gelişim ve hareket süreci yaşanır. Pratikte sonuç alınmayan her bilgede mutlaka ya bir eksiklik ya da pratiğe uygulanış yönteminde bir yanlışlık var demektir. Yanlış yöntemde öznellik, tek yanlılık, üstünlük var demektir. Yöntem diyalektik olmalıdır. Bu yöntem MLM olmalıdır.

Lenin yoldaş "**Tam sınıf bilinci**", "**yeter ölçüde sınıf bilinci**"nden bahsederken tam ve yeterli olan sınıf bilincinin varlığından bahseder. Hangi konuda olursa olsun eğer pratikte bir başarı ve gelişim yaşanmıyorsa yani olumlu sonuç alınmıyorsa orada "**tam sınıf bilinci**", "**yeter ölçüde sınıf bilinci**" sınıf bilincinin pratiğe uygulanış yönteminde bilimsellik var demektir.

Öğrenmek kolay bir iş değildir. Öğrenilenin uygulanması daha da zordur. Zoru başarmak proleter devrimcilerin işidir. Zor gelişimin ebesi ise zoru başarmak proleter devrimcilerin boynunun borcudur.

Hindistan'da seçim sonuçlarının değerlendirilmesi

Hindistan'da Nisan ayında gerçekleşen seçimler tüm dünyanın ilgisini üzerine toplamıştı. Seçimlerle ilgili **12 Haziran** tarihinde açıklama yayımlayan **Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Siyasi Büro** seçim sonuçlarını değerlendirmiş, boykot taktiğinin kazanımlarını ve önümüzdeki dönemin acil görevleri sıralamıştır.

Hindistan'da Nisan ayında gerçekleşen seçimler tüm dünyanın ilgisini üzerine toplamıştı. Yüz milyonlarca kişinin oy kullandığı bu büyük ülkede "parlamentar demokrasi"nin zafer kazandığı ilan edilmişti. Yine dünya basınında "huzurlu" seçim ortamını bozmak için ellerinden geleni yapan Maoistlerin boykot çağrısı ve eylemleri de yer almıştı. Seçimin ardından başbakanın içişleri bakanına kadar çok sayıda devlet yetkilisi Maoistlere karşı da zafer kazandıklarını vurgulamaya ihtiyacı duymuş, gerilla bölgelerinde halkın seçimlere katılım oranları verilerek asıl seçim Maoistlerin temsil ettiği devrimci güçlerle faşist devlet arasında gerçekleştiğini dolaylı olarak ifade etmiştir.

Seçimlerle ilgili **12 Haziran** tarihinde açıklama yayımlayan **Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Siyasi Büro** seçim sonuçlarını değerlendirmiş, boykot taktiğinin kazanımlarını ve önümüzdeki dönemin acil görevlerini sıralamıştır. "**Seçim Sonrası Durum-Görevlerimiz**" başlığını taşıyan yazı "**İstikrar ve neo-liberal reformlar için halkın yetki verdiği iddiası halkın üzerindeki vahşi devlet terörünü ve ekonomik baskıyı meşrulaştırmak anlamına gelmektedir! Partiyi, Halk Kurtuluş Gerilla Ordusunu (PLGA) ve halkı UPA Hükümetinin yeni vahşi saldırganlığına karşı hazırla!**" çağrılarını başlatmaktadır.

Hindistan'ın siyasal gündemini 4 ay boyunca meşgul eden seçimler, medyanın yarattığı suni atmosferde ve gerici yöneticilerin sergilediği tiyatro gösterisi eşliğinde 714 milyon seçmenle dünyanın en büyük demokrasi pratiği iddiası ile gerçekleşti. Bu seçim yalnızca seçmen sayısı ile değil halkın seçimlere katılımı için harcanan büyük meblağlarla, medyanın Bollywood yıldızlarını, sporcuları, STÖ'leri kullanarak ve kullanmaya çağırarak dev kampanyasıyla, halkın bu demokrasilik oyununa duyduğu tepki ve tiksintiyle ve en güvenilmez seçim olmasıyla da rekor kırmıştır.

Seçim sürecinde sadece halkın gerçek sorunlarına değinilmemiştir. Bu koşullar altında egemen sınıflar Maoistlerin boykot çağrısı üzerine paniklemişler ve stratejilerini ne olursa olsun oy kullanmanın önemine değinen bir kampanya üzerine kurmuşlar, STÖ'ler

yoğun bir çalışmayla kararsızları ikna etmek için uğraşmıştır.

16 Nisan'da Lok Sabha seçimlerinin ilk aşaması sona erdiğinde medya zafer çığlıkları atmış, oy'un kurşuna, demokrasinin anarşiye üstün geldiğini iddia etmiş, "kızıl teröre rağmen Jharkand'da % 50 katılım" gibi başlıklarla haberler yayımlanmıştır. **Oysa ki Hindistan halkı yalnızca Maoistlerin etkisi altındaki bölgelerde değil tüm yurt çapında kendilerine sunulan adayları, partileri ve sahte demokratik**

sistemi reddetmiş, halkın çoğunluğu "temel hakları" olan oy kullanmaya katılmamıştır. Katılanların çoğunluğu da adaylara ve partilere güvenmemektedir.

714 milyon kayıtlı seçmenin % 50'sine yakını oy kullanmış, kampanyanın en yoğun yapıldığı Mumbai'de dahi % 43.52 oranında katılım olmuştur. Oy kullanımını artırmak için askeri baskı, parasal ve maddi teşvikler ve kast-topluluk-etnik-dinsel baskılar ve hareketlilikler kullanılmıştır. Bu, aynı zamanda yarı-feodal koşullar altında kast-topluluk-etnik ve cinsiyet baskısı mevcutken ve adayın seçiminde sahip olduğu para ile kast gücünün sözü geçerken "demokrasinin zafirinin" anlamsız ve sahte bir savunma olduğu görülmektedir.

Seçimler sonucunda Kongre Partisi % 29.67 oy oranı ile 206 sandalye kazanmış ve en güçlü parti olmuştur. BJP 22 sandalye kaybederek % 19.29 oy almış, BSP % 6.27, HKP (M) de % 5.52 oy alabilmiştir. Elde edilen sandalyelerle tek partili hükümetin kurulması mümkün değildir. Çok partili bir koalisyon hükümetiyle egemen sınıflar yola devam edecektir.

Kongre Partisi yalnızca oy kullananlar değil de tüm seçmenler düşünüldüğünde yalnızca % 15 oy alabilmiştir. Bu da parlamentoda % 15 oyla çoğunluğu elde eden bir partinin parlamenter demokraside çoğunluğun kararının hayat bulduğu, hükümetin çoğunluğun hükümeti olduğu üzerine tezlerinin sahteliğini bir kez daha göstermektedir. **Bir başka açıdan halkın % 85'i en güçlü partiyi reddetmiştir.**

Sözde sol partiler ise asıl kaybedenlerdir. **HKP (Marksist)**, Batı Bengal ve Kerala'da 41 vekile sahipken seçimlerle birlikte yalnızca 16 vekil çıkarabilmiştir. Sol partiler için son 32 yılın en kötü seçim sonuçları alınmıştır. Bu sözde komünistlerin diğer sağ partileri de geride bırakarak iktidarda oldukları eyalet hükümetlerinde **Tata, Jindal gibi kompradorlar için en elverişli şartları sunması yaşadıkları yenilginin en önemli nedenidir ve kitlesel, militan direnişle karşılanmaktadır.**

Buna rağmen 16 Mayıs'ta seçim sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte halkın istikrara ve ekonomik reformlara destek sun-

duğu ve bu politikaların devamı için yetki verdiği iddia edilmiştir. **Bundan kasıt ise liberalleşme, özelleştirme ve küreselleşme politikalarının devam etmesidir. Bu da ülkenin doğal ve insan kaynaklarının emperyalist Çok Uluslu Şirketler ve onların işbirlikçisi büyük burjuvazi için satılması ve yağmalanması anlamına gelmektedir.** Ancak bu iddia geçersizdir. Çünkü seçimlere katılan hiçbir partinin bu politikalara alternatif bir ekonomik yaklaşımı bulunmamaktadır. Kongre Partisi yerine BJP kazansaydı da aynı süreç devam edecekti. İkincisi ise bu politikalara karşı halkın ciddi tepkisi ve yer yer isyanları mevcuttur.

Bu iddia ekonomide liberalleşme, özelleştirme, küreselleşme politikalarının devamının yanı sıra bu programların hayat bulması için devlet ve devlet destekli terörün ve baskının halk üzerinde artacağını da ifade etmektedir. **İstikrardan kasıt halkın mücadelesini ve direnişini bastırarak emperyalistlerin dayattığı reformlara hayat vermektir.** Buna karşı halkın özelleştirmeye, toprakların ve kaynakların Çok Uluslu Şirketlere ve Komprador Büyük Burjuvaziye Özel Ekonomik Bölgeler adı altında devredilmesine, kalkınma projeleri adı altında köylülerin yerlerinin zorla değiştirilmesine karşı birleşik ve kitlesel mücadelesini örnek oldukça önemlidir.

Maoistler açısından boykot taktiği Nisan-Mayıs 2009 seçimlerinde esas mücadele biçimi olmuştur ve çok sayıda eyalette boykot çalışmalarına HKP (Maoist) önderlik etmiştir. Chattisgarh, Bihar, Jharkand, Maharashtra, MP, Orissa ve Keşmir'de boykot oranı % 50'den fazladır. Seçimler silahların gölgesinde gerçekleşmeseydi katılım daha da düşük olabilirdi. Halkın asker zoruyla oy kullanmaya götürüldüğü çok sayıda örnek mevcuttur. Örneğin Keşmir'de halk silahlı asker denizinin arasında zorla oy kullanmıştır.

Devlet boykot çağrısının başarılı olmaması için gerilla bölgelerinde büyük çaba harcamıştır. Merkezden 2 düzineden fazla helikopter Maoistlerin denetimindeki bölgelere gönderilmiş, merkezi ve eyalet silahlı güçlerinin binlerce askeri, komandosu bölgelere yığılmış, boykot amaçlı her türlü çaba engellenmeye çalışılmıştır. Askeri birlikler seçimden haftalar önce gerilla bölgelerine sevk edilmiş, halkın üzerinde terör uygulanarak "demokrasinin terör üzerinde zaferi" sağlanmaya çalışılmıştır. Bu süre zarfında çok sayıda devrimci "faili meçhul" cinayetlerle öldürülmüş, bölge hakimiyeti kurulması hedeflenmiş, farklı eyaletlerde gerilla karşıtı askeri birlikler ve komandolar arasında daha gelişmiş bir koordinasyon sağlanmış, silah zoruyla sandık başına götürülen insanlarla "Hindistan demokrasisi" korunmaya çalışılmıştır.

Merkez ve eyalet güçlerinin yoğun terörüne karşın HKP (Maoist), PLGA, kırsaldaki halk iktidarının devrimci organları ve kitle örgütleri boykot taktiği doğrultusunda başarılı bir kitlesel siyasal propaganda kampanyası yürütmüş, bu bölgelerde düşmanın değil yalnızca Maoistlerin afişleri, bildirileri dağıtılmış, düşmanın saldırılarına çok sayıda karşı-saldırı taktiğiyle cevap vermiştir. Bunun sonucunda Dandakaranya kırsalına, Bihar ve Jaharkand'ın çok sayıda bölgesine hiçbir aday seçim çalışması için girememiştir. Batı Midnapore, Bankura ve Purulia'da katılım oldukça düşük olmuş, Lalgarh, Malkangiri, Koraput ve Orissa eyaletinin

önemli bir kısmında boykot yüzde yüzde yakın katılımı hayat bulmuştur.

Seçimin ilk 10 günü ülke tarihindeki en yoğun ve büyük gerilla eylemlerine de sahne olmuştur. PLGA gerillalarının yoğun saldırıları ve partinin etkili propagandası sonucu seçim süreci gerici egemen sınıflar için birçok bölgede kabusa dönüşmüştür. Halka seçimlere katılmaması ve kendisi devrimci demokratik siyasal iktidar organlarını oluşturması çağrısı yapılmıştır. İçişleri Bakanı Chidambaram basına yaptığı açıklamada Maoistlerin seçimi engellemek için elinden geleni yaptığını ve en kanlı seçim sürecinin yaşandığını belirtmiştir. 6-14 Nisan arasında gerçekleşen saldırılarda merkez güçten 43 asker saf dışı bırakılmış, 13 Mayıs'a kadar da 70 asker öldürülmüştür. 12 Haziran'daki Siyasi Büro toplantısına gelen son raporlara göre ise 112 polis öldürülmüştür. Bu saldırılar sırasında polis ve askerlerin yanı sıra 5 seçim görevlisinin ölmesi gibi olaylardan dolayı kamuoyuna özelleştire veren HKP (Maoist) bu olayların onlara halkın desteğini kaybettirdiğini ve düşmanın işine geldiğini belirtmiş, bu hataların soruşturulacağı ve sorumlu yoldaşların disipline ve ilkelere aykırı tavırları tespit edildiği takdirde cezalandırılacakları da kamuoyuna duyurulmuştur.

Başbakan Manmohan Singh yeni hükümetin görevinin terörizmi ve aşırı solu yok etmek ve ekonomiyi krizden çıkarmak olarak belirlemiştir. İçişleri Bakanı ise aşırı solu demir yumrukle ezeceğini iddia etmiştir. Hükümetin hedefi önce askeri operasyonla gerillaları yok etmek ardından da bölgeyi kalkınma projeleriyle geliştirmek olarak ifade edilmiştir. Bu kalkınma projelerinin kimin çıkarına olacağı da açıktır. Bakan, Keşmir'deki merkez askeri güçlerin önemli bir kısmının Maoist gerillalarla savaşmak için Maoistlerin etkisi altındaki bölgelere aktarılacağını da belirtmiştir. Bazı eyalet hükümetlerinin yetkilileri Maoistleri 1 yılda bitirme sözü verirken bazıları ise Maoistlerle görüşmenin söz konusu olamayacağını ileri sürmektedir. Yine merkezde kendisine 55 tabur asker verirse 6 ayda Maoistleri yeneceğini iddia edenler de mevcuttur. Eyaletler arası ortak toplantılar alınmakta, koordineli saldırılar düzenlenmektedir.

Hindistanlı Maoistler Sri Lanka'da LTTE'nin (Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları) yenilgisi üzerinde çalışıp gerekli dersleri alacaklarını da ifade etmiş, LTTE'nin yenilgisinin düşmanın değişen taktiklerini, olanaklarını, uluslararası desteği ve emperyalist güçlerin açık yardımını anlayamama, düşmanın gücünü

Devrimin görevleri

HKP (Maoist) bu koşullar karşılığında devrimcilerin görevlerini de şöyle sıralamaktadır:

✓ Halkı, Partiyi ve PLGA'yı düşmanın yoğunlaşan vahşi saldırılarına karşı siyasal açıdan hazırla, düşmanın saldırısının niteliği ve boyutu ile buna karşı direnişin önemi ve ödenecek büyük bedeller hakkında halkı eğit, diğer mücadeleci örgütlerle ve güçlerle ortaklaşmak için inisiyatif kullan, her konuda ve her aşamada güçlü birleşik cepheler kurmak için çaba harca, düşmana karşı saldırı düzenleme konusunda onları cesaretlendir, düşmanın güçlü kuvvetlerine karşı kitleleri seferber et.

✓ Partiyi, PLGA'yı ve halkı, karşı taktiksel saldırılar ve çeşitli silahlı direnişler için hazırla ve seferber et, saldırıları ayrıntılı şekilde planla, bunu kitlelerin silahlı direnişle koordine et, bu mücadeleyi halkın siyasal iktidarı ele geçirmesi ve kurtarılmış bölgelerin yaratılması meselesiyle birlikte ele al.

✓ Parti içinde proleter olmayan akımlara karşı mücadele et ve Düzeltme Kampanyası hareketini etkili şekilde kullanarak Hindistan devrimi için yeterli bir proleter önderlik yarat.

✓ Parti önderliğini, kadroları ve PLGA'yı koru, gereksiz kayıplara izin verme, partiyi yeni üyelerle güçlendir ve onların eğitimine özel önem ver, mevcut yapıdaki zayıflıkları belirle ve onar.

✓ Düşmanın hedefi bizleri kitlelerden tecrit etmektir. Bunu engellemek için kitleleri militan hareketler için seferber et.

küçümseme ve kendi gücünü abartma olarak sıralamaktadır. Bununla beraber ABD emperyalizminin Güney Asya'daki çıkarlarını da analiz eden HKP (Maoist) SB, ABD'nin Afganistan'da ve Pakistan'da saldırılarını arttırdığını vurgulamış ve Çin'le artan rekabetine vurgu yapmıştır.

Siyasi Büro, yazısının içinden geçtiğimiz sürecin olağanüstü koşullara sahip olduğunu, mevcut ekonomik kriz düşünüldüğünde devrimi ilerletmek için büyük olanakların önümüze çıktığı, yoksulluğun, işsizliğin arttığı ancak ABD emperyalizmi ve uşaklarının vahşi saldırıları gerçekleştiği ve daha büyük saldırılara hazırlandığı uyarısı yapılmakta ve bunlara dikkat ederek mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılmaktadır.

Honduras'ta darbe

Kurtuluşu alternatifsizliğin alternatifleri
sağlayamaz

Orta Amerika ülkesi Honduras'ta 28 Haziran'da gerçekleştirilen askeri darbenin yankıları hala sürüyor.

Honduras Ordusu, ülkenin en üst düzey mahkemesinin de desteğini alarak, solcu olarak lanse edilen Devlet Başkanı Jose Manuel Zelaya Rosales'i görevden aldı ve Kosta Rika'ya yolladı. Askeri darbe, darbe karşıtlarının sokaklara dökülmesini de beraberinde getirdi. Aynı günlerde, Zaleya, ülkesine döneceği yönlü açıklamalarına devam ederken, uluslararası alanda da darbeyi yönetimi tanıyıp-tanımayma tartışmaları başladı.

DARBENİN ARKA PLANI

Honduras'ta darbeyi beraberin-

de getiren süreç, Devlet Başkanı Zaleya'nın Kasım 2009'da yapılacak olan genel seçimlere yönelik bir referandum yapma kararı almasıyla başladı. Referandumda sorulacak olan

soru, genel seçimlerde anayasa değişikliğini içeren 4. bir oy sandığının onaylanıp/onaylanmamasını kapsıyordu. Zaleya'nın hedeflediği yeni anayasa, görevdeki Devlet Başkanı'na, yeniden seçilme hakkı da tanıyordu. Yürürlükte olan anayasada bu hak belli sınırlar içinde. Aynı zamanda reform olarak da adlandırılan yeni anayasayla birlikte, Zaleya yeniden Devlet Başkanı seçilebilme olanağına kavuşacaktı. Kısacası, Zaleya son yıllarda Latin-Orta Amerika'da iktidara gelen hemen tüm "solcu" liderler gibi, bu referandumla birlikte iktidarını da bir anlamda pekiştirmeye çalışıyordu.

Ancak Honduras Ordusu üst

yönetim kademesi, 28 Haziran'da, (yani darbenin gerçekleştiği gün) yapılacak olan referandumla ilgili dağıtılacak oy sandıklarının ve oylama günü kullanılacak olan ve de bir askeri hava üssünde bulundurulmuş materyallerin dağıtımını yasakladı. Bunun üzerine Zaleya, ordu komutanı Vasquez Velasquez'i, "devlet başkanının emirlerine uymama" nedeniyle görevden aldı.

Bu gelişmelerin akabinde, Honduras Ordusu'nun diğer komutanları görevden alınan Velasquez ile dayanışma içinde olduklarını ilan ettiler ve görevine devam etmesini istedikler. Aynı günlerde kongre parlamentosu ve üst mahkeme de Velasquez'i desteklediklerini açıkladılar. Kilise hiyerarşisi ise referandumu boykot etme çağrısı yaptı.

REFORMLAR SINIF ÇELİŞKİLERİNİ ORTADAN KALDIRAMAZ

ABD'nin yarı-sömürgesi durumunda olan Honduras'ta, 1963 ve 1982 yıllarında iki askeri darbe daha gerçekleştirilmiş ve tüm bu yıllar boyunca ülke askeri diktatörlükle yönetilmişti.

"Solcu" Zaleya ise, 2002'de yaşanan başarısız bir darbe girişiminden sonraki süreçte, tartışmalı bir seçimle işbaşına geldi.

Büyük bölümü günde 3 Doların altında bir parayla yaşamaya çalışan Honduras halkının yarısından fazlası yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Araştırmalar, her beş kişiden birinin açlık çektiğini gösteriyor.

Zaleya liderliğindeki Honduras'ın Ağustos 2008'de, ALBA'ya (Amerika'nın Halkları için Bolivarçı Alternatif) üye olması, ABD'nin işine gelmemiştir.

Bunun içindir ki, Honduras'ı bir dizi ekonomik vb. ambargo uygulayacağı, Honduraslılara ABD vizesi vermeyeceği yönlü tehdit etmeye başladı. Özellikle de vize vermeme tehdidi Honduras açısından önemliydi. Çünkü ABD'de yaşayan Honduraslıların ülkelerine gönderdikleri para yılda 2.5 milyar Doların üzerinde -ki bu miktar Honduras'ın milli gelirinin beşte birine eşit.

Zaleya'nın tam da böylesi bir dönemde, anayasa değişikliği gibi, aslında kendi iktidarını pekiştirmeye dönük yeni reformları gündeme getirmesi, hem ABD emperyalizmini hem de Honduras egemen sınıflarının belli bir kesimini rahatsız etti. Bu rahatsızlık, reformların, krizle birlikte tüm dünyada olduğu gibi,

Honduras'ta da artan sosyal patlama olasılığını tetikleme riskinden kaynaklanıyordu.

Oysa Honduras'taki derin sınıf çelişkileri ve geniş emekçi yığınların bu çelişkilere bağlı kötü yaşam koşulları, başka ülkelerde olduğu gibi Honduras'ta da, reformlarla düzelmeyecek gibi değil.

Darbeyle birlikte sokağa dökülen yığınların büyük bölümünü, emekçi kesimler oluşturmaktadır. Aslında, birçok ülkede olduğu gibi, Honduras'ta da yaşam koşullarının giderek ağırlaşması ile birlikte, yoksul yığınlarda uzunca zamandır bir kıpırdanış söz konusu. Darbeye birlikte önu kesilmek istenen de esas olarak bu kıpırdanıştır.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist güçler darbeyi ağır ucuya sözde kınasalar da, gerek darbenin gerekse darbeyi yaratan ortamın gerçek sorumlularını ve bu kıpırdanışın en fazla da onları tedirgin etmiştir.

Honduraslı yoksul yığınların ise, alternatifsizlik içinde alternatif olarak gördükleri Zaleya önderliğinde kurtulamayacağı ne kadar kesirse, gerçek kurtuluşun, gelecekle ilgili devrimci-komünist bir partinin öncülüğünde, kendi ellerine alması ile mümkün olacağı da o kadar kesindir!

✓ İRAN PROTESTO

İran'da son haftalarda yaşananlar Londra'da bir dizi eylem ile protesto edildi. Son protesto 27 Haziran tarihinde İran Konsolosluğu önünde 200 kişi ile yapıldı.

Protestoda, İslam Cumhuriyeti'nin tüm klikeri ile birlikte yıkılmasını talep eden, İran'daki politik tutsaklara, tutsak öğrenci ve işçilere özgürlük isteyen sloganlar atıldı. Ayrıca Musavi'nin Ahmedinejad'dan farklı olmadığı da slogan ve bildirilerde dile getirildi.

İranlı ilerici, devrimci ve demokratik kurumların yanı sıra ATİK Londra Komitesi ve farklı demokrat çevreler de dayanışma göstererek katılım sağladılar. 2 saat süren gösteri bir grup şahıslar tarafından provoke edilmeye çalışılsa da, protesto başarıyla sonuçlandı.

(ATİK Haber Merkezi)

✓ DESA PROTESTO

Londra'da Deri Sanayi-DESA işletmesinde çalışan işçilerle dayanışma gösterisi yapan ATİK faaliyetçilerine polis müdahale etti. Westernfield Pasajı'ndaki DESA mağazası önünde gösteri gerçekleştiren ATİK faaliyetçileri, polis ve pasaj güvenliği tarafından zorla bölgeden uzaklaştırıldı.

Gösterinin, Deri Sanayi-DESA işletmesinde çalışan işçilerin hak alma mücadelesiyle sürdürülen grevle dayanışma içerisinde olmak ve DESA işçilerinin sesini Londra'da duyurmak amacıyla yapıldığı bildirildi. "DESA'YI Boykot Et", "İşçilerin Hakkını Vermeyen Kapitalistleri Lanetliyoruz", "Yaşasın İşçilerin Mücadelesi" sloganlarının yazılı olduğu pankart ve dövizlerin taşındığı gösteride, konuya ilişkin İngilizce bildiriler dağıtıldı.

DESA patronları ve mağaza sahipleri ise bu gösteriden rahatsızlık duyarak, güvenlik güçlerini devreye koydular. ATİK faaliyetçileri, yapılan kimlik tespitinden sonra, bölgeden uzaklaştırıldı.

ATİK Londra Komitesi önümüzdeki dönemde DESA işçileriyle sınıf dayanışmasını sürdürmeye devam edeceğini açıkladı.

(ATİK Haber Merkezi)

Filipinler işçi sınıfı bir yiğit evladını yitirdi

Filipinler KMU (1 Mayıs Sendikası) Genel Sekreteri ve Filipinler'deki sosyal sınıfsal kurtuluş mücadelesinin militan halk savaşçılarından Ka Wilson Baldonaza, kısa bir süre önce geçirdiği beyin kanaması nedeniyle kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Profesyonel bir devrimci olduğu gibi, aynı zamanda da profesyonel bir sendikacı olan Ka Baldonaza, beyin kanaması geçirip, hastaneye kaldırıldığı anda, hastane masraflarının karşılanması için uluslararası bir kampanya başlatılmıştı. Çünkü bir sendikada genel sekreter olmasına karşın, Baldonaza ve ailesinin maddi koşulları, birkaç bin Dolar civarındaki masrafları karşılamaya yetmiyordu. Ait olduğu sınıfın yoksul ve yoksul koşulları aynı zamanda kendisinin de yaşam koşullarıydı. O, sınıf sendikacılığının ve de en önemlisi devrim mücadelesinin öncü

bir neferi olmanın gerektirdiği gibi yaşıyordu.

Ka'nın yaşamını yitirmesi uluslararası emek cephesinde büyük bir yankı uyandırdı ve birçok kurum Ka'nın mücadele yaşamını da içeren açıklamalar yayımladı. Aynı zamanda enternasyonal proletaryanın kaybı olan, Ka'nın yaşamını yitirmesine ilişkin açıklama yayımlayan çok sayıda kurumdan biri de ATİK.

Aşağıda ATİK'in yayımladığı açıklamaya kısaltarak yer veriyoruz:

"Filipinler işçi sınıfının yiğit önderi, militan pratisyeni ve çok değerli bir halk savaşçısı, WILSON BALDONAZA yoldaş, 1 Haziran günü, bedenen aramızdan ayrıldı. Filipinler işçi sınıfının gerçek anlamda kitlesel-militan sınıf örgütü olan 1 Mayıs Sendikası (KMU) içinde Genel Sekreterlik görevini son nefesini verdiği anlara kadar

ısrarla sürdürmekteydi Ka Wilson. Bu görev başında iken vefat etmiş olması aslında bir onurdur... ATİK adına başta değerli ailesine, mücadele yoldaşlarına, Filipinler işçi sınıfına, yöneticisi olduğu 1 Mayıs Sendikası üye ve yöneticilerine, uluslararası alandaki bütün devrimci dostlarına başsağlığı ve metanet diliyoruz...

Bu büyük devrimciyi Türkiye ve Avrupa işçi sınıfına tanıtmak ve onu yeni uluslararası mücadelelerde yaşatmak için çalışacağız. 7 Mayıs 2009 tarihinde Ka Wilson'la yaptığımız en son röportajda söylediği gibi: 'Dünya işçi sınıfı ve halklarıyla dayanışmayı daha çok yükseltmek için ileri!'

Dünya ve Filipin halklarının başı sağ olsun, ailesi ve yoldaşları metanetli olsun!

Yaşasın işçi sınıfının-halkların enternasyonal birliği ve dayanışması!"

Meningen 2. Halk Kültür Şenliği gerçekleştirildi

27 Haziran Cumartesi günü iki bölüm halinde yapılan Halk Kültür şenliği olumsuz hava şartlarına rağmen başarılı geçti. Birinci bölümde çarşı merkezinde stant açıldı, ikinci bölümde ise kültürel programa birlikte konuşmalar yapıldı.

Cumartesi günü çarşı merkezinde seçme ve seçilme hakkı ile ilgili materyallerin olduğu ve Mücadele Gazetesi'nin tanıtımını amaçlayan bilgilendirme standı çarşı merkezinde açıldı. Almanca yapılan tanıtımın yanı sıra Mücadele Gazetesi'nin arşivinin sergilenmesi ve seçme ve seçilme hakkı için imzalar toplanmasının ardından saat 12.00'de stant sonlandırıldı.

Saat 14.00'ten itibaren kültürel programa geçildi. Sahneye

ATİK'in seçimlere ilişkin pankartı ve **Meningen Demokratik Kültür Merkezi**'nin pankartlarının yanı sıra ATİK flaması asılıydı. Açılış konuşmasının ardından sahne alan Grup Şiar marşlarıyla coşkulu bir ortam yarattı. Ardından Aydın Ulaşan türkülerini dillendirdi. Sonrasında ise ATIF adına son süreci özetleyen konuşmanın ardından **Gurbette Esen Yeller** sahne aldı. Grup etkinliği bitimine kadar canlı bir performans sergileyerek, marşlar ve halaylarla kitleyi saatler boyunca coşturdu.

Ulm Tohum Kültür Merkezi ve **Augsburg Enternasyonal Kültür Merkezi**'nin de destek verdiği etkinliğe hava muhalefetine rağmen 150 kişi katıldı. (ATİK Haber Merkezi)

Evrensel Bakış

Aç bir dünya tehlikeyi büyütüyor!

ABD işgal askerleri 30 Haziran'dan itibaren, 6.5 yılı aşkın süredir işgal altında tuttukları Irak kentlerinden çekilmeye başladılar. Bu çekilme, "ABD Irak'tan askerlerini çekiyor" biçiminde yansıtılmaya çalışılsa da, işgal askerlerinin kentlerin dışındaki üslerinde konumlanacağına açıkça çıkması fazla sürmedi. ABD emperyalizminin "imaj tazelleme" çabalarından biri olan bu çekilmenin, Irak petrol alanlarının işletme hakkının yabancı şirketlere verilmesi ile aynı güne denk gelmesi tesadüf değil.

İşgalin ardında yatan gerçek neden olan Irak petrolollerinin denetimi böylece, tam da emperyalistlerin hedeflediği gibi, emperyalist tekelere geçmiş oluyor. Irak'ın kukla Ma-

liki yönetimi 30 Haziran'ı "ulusal bayram" ilan etse de, direniş güçleri, işgale karşı direnmeyi, işgal askerlerine dönük saldırılar gerçekleştirmeyi sürdürüyor.

1 milyondan fazla Iraklı'nın ölümüne neden olan, Irak halkını eskisinden daha derin bir açlığa-yoksulluğa sürükleyen işgal, kukla yönetimin petrolü özelleştirmesi ile yeni bir evreye girmiş gibi görünse de, ne Irak'ta ne de bölgede işgal politikaları sona ermiş değil.

Birincisi, işgal askerleri kentlerden çekilse ve de tüm askerlerin 2011 yılına kadar tamamen çekileceği söylene de, ABD emperyalizmi, Irak'ta kalıcı askeri varlık ve operasyon hakkını saklı tutmaya devam ediyor. Örneğin Irak polisinin

ve ordusunun talebi olursa, ABD askerleri çekildikleri üslerden çıkarak, kentlerdeki operasyonlara katılabilecek.

İkincisi, Afganistan işgalinin genişletilerek sürdürülmesi, Pakistan'ın artık açık açık işgal savaşları'nın bir parçası haline getirilmesi, buralarda daha fazla sayıda asker konumlandırma ihtiyacını da beraberinde getirmiş bulunuyor. Irak'ta önümüzdeki süreçte daha az sayıda işgal askeri bulundurma eğiliminin ardında yatan önemli nedenlerden biri de budur.

Emperyalizmin krizinin derinleştiği her dönemde olduğu gibi, krizin artık ötelenemez biçimde derinleştiği bu süreçte de, emperyalistlerin işgal politikalarından vazgeçmesi, askeri saldırganlık yöneliminden geri adım atması da zaten beklenebilir. Küresel ekonomik kriz, bir kez daha en önemli sanayi dallarına daralma ve gerileme olarak yansırken, silah sanayindeki yatırımlarda gözle görülür bir artış yaşanmakta-

dır. ABD, Çin, Rusya, Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gibi emperyalist güçler başta olmak üzere, çok sayıda dünya gücünün, askeri harcamalarında son dönemde büyük bir artış olduğu görülmektedir.

Çok açıktır ki, **emperyalist-kapitalist sistem çöküşünü erdemek için savaş ekonomisine ağırlık vermektedir**. Gerek yeni yağma ve talan alanlarını ele geçirmede, gerekse büyük bölümü bağımlı ülkelerdeki bu alanları, daha kolay ele geçirme amaçlı, buralarda emperyalist müdahalelerle yaratılan iç çatışmalarda kullanılan savaş sanayinin ürünleri, yüksek maliyetli olmalarına karşın, hızlı tüketilmekte ve yüksek kâr getirmektedir.

Krizi emperyalist merkezlerden bağımlı ülkelere kaydırma çabaları, askeri yaptırımların yanı sıra, IMF ve DB'nin kriz programlarını dayatma şeklinde sürse de, emperyalist metropollerde yaşayan emekçiler de en az bağımlı ülkelerdeki sınıf kardeşleri kadar krizin faturasını ödemeye

zorlanmakta.

Küresel krizin derinleşme sinyalleri verdiği günlerden başlayarak, geline süreçte işsizlik ABD'de olduğu gibi, Avrupa'da da en büyük sorunlarından biri haline gelmiş bulunmakta. Sosyal yıkım saldırılarının, işsizlik ve işsizliğe bağlı giderek derinleşen yoksullaşmaya paralel ve de büyük bir hızla sürmesi, emperyalist merkezlerdeki emekçilerin yaşam standartlarında büyük bir çöküntüye neden olmakta, insanca yaşama koşulları her geçen gün ortadan kalkmaktadır.

Sistemin derinleşen ekonomik-siyasal krizine paralel olarak, insanlığı ve insanca yaşamayı tehdit eden dünya ölçeğindeki bir diğer sorun ise, **açlık** sorunudur.

Açlık sorunu, işgal altındaki emperyalist kıskırtmalar sonucu ortaya çıkan iç çatışmaların yaşandığı bölgeler başta olmak üzere, tüm dünyada insanlığı tehdit eden yükselişine devam ediyor. Dünyadaki aç insanların sayısında, sadece son ay-

larda 100 milyonluk bir artışın yaşanması ve dünyadaki aç insanların sayısının 1 milyarın üzerine çıkması bu sorunun büyüklüğünü ve aciliyetini göstermektedir.

Sorunun büyüklüğü ve aciliyeti aslında, egemen sınıflar ve onların temsilcileri tarafından da çok net olarak görülmektedir. Geçtiğimiz yıl gıda fiyatlarındaki artışla birlikte, çok sayıda ülkede yaşanan "açlık ayaklanmaları", açık sorununun egemen sınıflar açısından nasıl büyük bir tehlikeyi de içinde barındırdığının kanıtı olmuştur. Bunun içindir ki, şu sıralar, aç insanların ölenleri, "ayaklanmak, göç etmek ya da ölmek" gibi, başlıca üç seçenek bulunduğu söylemleri, yine egemen sınıflar cephesinden bu süreçte sıkça dillendirilir oldu.

"Aç bir dünya tehlikeli bir dünyadır" deme ihtiyacı hissetmelerini boşuna değildir. Çünkü bu tehlikenin kendilerini tehdit eden bir tehlike olduğunun ve tehlikenin giderek büyüdüğünün farkındalar!

ÖLÜMÜN UFKUNDAKİ ZAFER

şekle bürünen toplumsal muhalefeti bastırmak için hapishaneler devrimciler, komünistler ve yurtseverlerle doldurulur.

Dışarıda infazlar, katliam ve işkence ile emekçilerin her türlü hak arama girişimine saldıran devlet, hapishanelerde de boş durmayacaktır. Kürt ulusunun, emekçilerin mücadelesini bastırma hedefi ile hazırlanan her türlü konseptin ilk durağı hapishaneler olacaktır. Zindanlar topluma yönelik politikaların belirlenmesinde birer laboratuvar işlevi görecektir.

Son sözü direnenler söyler!

1995 yılına gelindiğinde önemli bir kitlesellik yakalayan devrimci ve yurtsever harekete karşı devlet yeni projeleri yaşama geçirmenin hazırlıklarını yapıyordu.

1996 1 Mayıs'ında devrimci, ilerici güçlerin ortaya koyduğu direniş ve kitlesellik cellatları telaşlandırmıştı. Bu hareketi durdurmak için kolları sıvayan faşizm eli kanlı katil Mehmet Ağar'ı Adalet Bakanlığı'na getirdi. Ağar, göreve gelir gelmez tutsakların büyük bedeller karşılığında elde ettiği kazanımları gasp eden **6-8 ve 10 Mayıs Genelgeleri**'ni yayımlayarak daha önce direniş sonucunda kapatılan Eskişehir Tabutluğu'nu yeniden açtı. Tüm bunlara karşı harekete geçen devrimci tutsakların hapishanede örgütlediği **Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu**'nun kararıyla; **MLKP, DHKP-C, TKP/ML, TİKB, TKP (ML)** (bugünkü MKP), **Direniş Hareketi**, Ekim (bugünkü TKİP) ve **TDP** davasından devrimci tutsaklar, 20 Mayıs 1996'da **Süresiz Açlık Grevi**'ne başladı. Ülke çapındaki hapishanelerden bin 500 tutsağın uzun yolculuğu böylece başlamış oldu. 3 Temmuz'da Süresiz Açlık Grevi Ölüm Orucu'na dönüştürüldü. Artık son sözü direnenler söyleyecekti. Sokaklar alev alev olmuş yanyordu. Tutsakların direnişi dışarıda önemli bir destek buldu, geniş bir kamuoyu oluşturuldu. Aydınlar, öğrenciler, işçiler yaptıkları eylemlerle direnişi selamlıyor ona destek veriyor, güç katıyordu.

Ağar'dan görevi devralan **Şevket Kazan**'ın "Gizlice yiyorlar" sözlerine TKP(ML) dava tutsağı **Ayğün Uğur** Üraniye Hapishanesi'nde direnişinin 63. günü 21 Temmuz'da güneşe yürüyerek yanıt oldu. 23 Temmuz'da **A. Berdan Kerimgiller** şehit düştü. Onu 24 Temmuz'da **İlginç Özkeskin**, 25 Temmuz'da **Ali Ayata**, **Hüseyin Demircioğlu** ve **Müjdat Yanat**, 26 Temmuz'da **Tahsin Yılmaz** ve dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidi **Ayçe İdil Erkmen** izledi. 27 Temmuz'da **Yemliha Kaya**, **Osman Akgün**, **Hicabi Küçük** şehit düştü peş peşe...

Hapishaneler şehitlerle, dışarıya eylemlerle yangın yerine dönmüştü. Devlet önemli bir baskı altındaydı. Artık ne saldırısını daha fazla sürdürebiliyor ne de yeni manevralarla süreci kendi lehine çevirebiliyordu.

Direniş, görüşmeler tamamlanırken son şehidini verdi, **Hayati Can** hastaneye

kaldırılırken şehit düştü.

69 gün boyunca büyük bir kahramanlık destanı yazarak devam eden Ölüm Orucu direnişi önemli bir imze yaratmayı başardı.

Direniş 28 Temmuz günü zaferle sonuçlandı. Devlet, Eskişehir tabutluğunu kapattı, genelgeleri geri çekti. Bu şanlı yürüyüşte **Ayğün Uğur** (TKP(ML)), **Altan Berdan Kerimgiller** (DHKP-C), **İlginç Özkeskin** (DHKP-C), **Müjdat Yanat** (DHKP-C), **Yemliha Kaya** (DHKP-C), **Ayçe İdil Erkmen** (DHKP-C), **Hüseyin Demircioğlu** (MLKP), **Ali Ayata** (TKP(ML)), **Tahsin Yılmaz** (TİKB), **Hayati Can** (TKP(ML)), **Hicabi Küçük** (TİKB), **Osman Akgün** (TİKB) toprağa düştü, halkın yüreğine gömüldü.

'96 Ölüm Orucu direnişi kavga dostluğu ülkemiz devrimci hareketinin tarihine kanla kazandı. Direnişin zaferle sonuçlanmasında içerde ve dışarıda oluşturulan birliktelik, yaratılan atmosfer büyük bir rol oynadı. '96 Ölüm Orucu direnişi '80'li yılların ardından gerçekleştirilen ilk Ölüm Orucu direnişi olması ile önemli bir deneyim yaratmıştır.

Orhan Doğan...

Onurlu bir Kürt aydını olarak tüm yaşamını halkının hizmetine sunan Orhan Doğan, 28 Haziran 2007'de Ağrı'nın Doğubayazıt ilçesinde düzenlenen Ahmedi Xani Kültür Sanat ve Turizm Festivali'nde konuşma yaptığı sırada geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

25 Temmuz 1955 tarihinde Mardin'in Dargeçit ilçesinde dünyaya gelen Orhan

Doğan Sivas, Ağrı, Antep ve Hatay'ı dolaştıktan sonra Cizre'de avukatlık yapmaya başladı. Bölgede yaşanan yargısız infaz, işkence ve hak ihlallerine tanık olan Orhan Doğan bunlara seyirci kalmadı. Bir hukukçu ve 1989'dan itibaren İnsan Hakları Derneği Cizre Şube Başkanı olarak demokrasi mücadelesini kararlılıkla sürdürdü.

Özellikle köylülere uygulanan işkenceleri gündeme getirerek yaşananları kamuoyuna duyurdu. **Halkın Emek Partisi** (HEP) kurucu üyeliği yapan Orhan Doğan, 1991 yılında SHP listelerinden seçime girerek Şırnak milletvekili oldu. DEP'in kurulması ile bu partiye geçti. 2 Mart 1994'te mecliste Kürtçe yemin etmek istedikleri gerekçesi ile Hatip Dicle, Selim Sadak ve Leyla Zana ile birlikte yaka paça gözaltına alındı. Örgüt üyeliği iddiası ile 10,5 yıl hapishanede kaldı. Tahliye olduktan sonra **Demokratik Toplum Hareketi** (DTH) Kurucu Üyeliği ve **Demokratik Toplum Partisi** (DTP) Merkez Yürütme Kurulu üyeliği yaptı.

Gülsuyu halkı, yıkımlara, yozlaşmaya ve krize karşı buluştu!

Gerek "Kentsel Dönüşüm" adı altındaki yıkım saldırıları gerek sistemin yozlaştırma politikaları gerekse krizin bedelini emekçilere ödetmeye dönük girişimler, emekçi semtlerdeki yığınların uzunca süredir en yakıcı gündemleri haline gelmiş bulunuyor. Bu yakıcılık ise, giderek daha fazla sayıda bölgede emekçilerin buluştuğu örgütlendiği kurumların ortaya çıkmasını getiriyor.

Emekçi yığınların sorunlarını tartıştığı ve çözümler üretmeye çalıştığı bölgelerden biri de **Gülsuyu Mahallesi**. Gülsuyu halkının, egemen sınıfların mahallelerine ve böylelikle de fiili olarak kendilerine dönük gerçekleştirilen saldırılara karşı koyma hedefiyle kurduğu "**Gülsuyu-Gülsuyu Güzelleştirme Yardımlaşma ve Kültür Derneği**", mahalle halkının sorunları etrafında bir araya getirmeye devam ediyor.

Derneğin mahalle halkını sorunları etrafında birleştirme yönü gerçekleştirdiği bir dizi eylem ve etkinlikten biri de, **28 Haziran** tarihinde gerçekleştirilen piknik oldu.

Grup İsyan Ateşi, **Grup Sulukule**, **Grup Gülsuyu**, **Meyman**, **Nurettin Rençber** vd. sanatçı ve grupların ezgileri ile katıldığı piknikte, Belediye İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** de, krizin emekçiler üzerinde yarattığı tahribatları ve bu tahribatlara karşı mücadeleye emekçilerin zorunluluğunu dile getiren bir konuşma yaptı.

Öğlen saatlerinde yağın yağmurun dışındaki, coşkulu bir ortamda geçen piknikte, Kentsel Dönüşüm konulu bir resim sergisi de yer alırken, Partizan da bir stand açtı, kitlenin sesli-ajitasyonlu gazete dağıtımı yapıldı. (Kartal)

Kültür-Sanat

Divriği Pikniği 25. yılında coşkuyla gerçekleştirildi

Divriği Kültür Derneği'nin düzenlediği **Geleneksel Pilav ve Kültür Şenliği**'nin 25.'si, 28 Haziran Pazar günü, **Göktürk Köyü Şişli Vakfı Piknik Alanı**'nda gerçekleştirildi. Sabah erken saatlerde piknik alanına gelen kitle oldukça coşkulu bir şekilde alanda yerini aldı.

Piknik alanına "**25. Geleneksel pilav ve kültür şenliğimize hoş geldiniz**", "**2 Temmuz Sivas şehitlerimiz ölüm-süzdür**", "**Özelleştirmelere karşı kamulaştırma**", "**Tuzla Tersanelerinde ölümlere son**", "**Parasız eğitim, parasız sağlık**", "**ATV-Sabah, DESA, Sinter Metal direnişlerini selamlıyoruz**" Divriği Kültür Derneği ve "**Krizin bedelini**

ödemeyeceğiz" DISK imzalı pankartlar asıldı.

Piknik programı Orhan Aydın ve Şenay Erdoğan'ın sunumuyla açıldı. Ardından, **Divriği Kültür Derneği Gitar Topluluğu** ve **Divriği Çamurlu Köyü Semah Ekibi** sahne aldı. Etkinlikte **Divriği Kültür Derneği Genel Başkanı Ali Durmuş** bir konuşma gerçekleştirdi. Her yıl farklı kurumlarla paylaşma geleneğini bu yıl da DISK'in katılımı ve birlikte yapma kararı ile sürdürdüklerini söyleyen Durmuş, dünyada ve ülkemizde gerçekleştirilen ekonomik krizin örgütsüz toplumlara daha çok yıkıldığını söyleyerek tüm kesimleri örgütlü mücadeleye çağırdı. Dur-

muş'un konuşmasının ardından, Aynur Güneş sahne aldı. Güneş'in ardından DISK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** söz alarak, 1 Mayıs'a değindi. Konuşmalarının ardından **Afrika Dans ve Ritim Grubu**, **Ahırkapı Roman Orkestrası**, **Cengiz Özkan**, **Ferhat Tunç** ve **Ezginin Günlüğü** ezgileriyle pikniğe canlılık kattı. Piknik **Partizan**, **Odak**, **BDSP**, **DHF**, **Kaldıraç**, **Alinteri**, **Öğrenci Kolektifleri**, **Yürüyüş**, **TKP**, **Sanat ve Hayat**, **Çağdaş Bilimler Merkezi**, **DISK**, **Devrimci Alevi Komitesi**, **Divriği Kültür Derneği** ve **Divriği Kültür Derneği Gençlik Komisyonu**'nun açtığı stantlarla renklendi. (İstanbul)

Dersimliler piknikte buluştu

Gemlik Tuncelililer Derneği'nin **21 Haziran 2009 Pazar** günü Gemlik'teki Dersimlileri bir araya getiren pikniği Hayriye köyünde yapıldı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı piknikte alana varılmasının ardından önce ortak bir şekilde kahvaltı hazırlandı ve dayanışma duygusu ile gün örgütlendi.

Etkinlik sırasında bildiriler dağıtıldı, konuşmalar yapıldı, türküler ve halaylarla hep birlikte olmanın tadı çıkarıldı. Piknikte dağıtılan bildirilerden birinde yer alan bazı maddeler şunlardı: "Dersim'de koruculuk dayatmasına, siyanürle altın ayırtırmaya, barajların yapımına, ormanların yakılmasına hayır; ekonomik hayatı canlandıracak yatırım ve olanakların yaratılması, 9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ne katılım çağrısı, Gemlik'teki Dersimlilerin yaşadığı işsizliği

önleyici çağrılarını yapılması vb." Bizler de pikniğe İK okurları olarak katıldık. Ve bir kez daha Dersimlilerin yanında olduğumuzu, sorunlarının çözümünde üzerimize düşeni yapacağımızı göstermiş olduk. Piknikte Mehmet Ekici, Ahmet Gültekin, Mahmut Arslan ve Grup Umudun Sesi türküler ve halaylar ile gün boyu kitleyi coşturdu. Programda bilgi yarışması da yapıldı. (Gemlik İK okurları)

Tarihten kısa kısa...

✓ 10 Temmuz 1955 tarihinde İstanbul Tekstil ve Örne Sanayi İşleri Sendikası işçi ücretlerini protesto etti. Sendika Meclis'teki işçi kökenli 4 milletvekiline soğan ve ekmek gönderdi.

✓ 11 Temmuz 1980'de Ordu'nun Fatsa ilçesine yüzlerce asker ve polis "nokta operasyonu" düzenledi, sokağa çıkma yasağı ilan edildi, bütün evler arandı. Bağımsız Belediye Başkanı **Fikri Sönmez** de dâhil 300 kişi gözaltına alındı. İçişleri Bakanı, Sönmez'i görevden aldı. Fikri Sönmez'in halkla birlikteliğe yönettiği Fatsa, önemli bir yerel yönetim deneyimi olarak tarihe not düştü.

✓ 14 Temmuz 1789'da Fransız halkı burjuvazinin önderliğinde krallığa karşı ayaklandı. Halk, Paris Bastille Hapishanesi'ndeki siyasi tutukları serbest bıraktırdı. Cumhuriyetin başlangıcı olan 14 Temmuz Fransızların ulusal bayramıdır.

✓ 15 Temmuz 1954'te İzmir liman işçileri yasağı delerek grev yaptı; 24 işçi gözaltına alındı. İzmir'de 700 liman işçisi bir yıl sonra yeniden greve çıktı.

✓ 15 Temmuz 1968 günü Amerika Birleşik Devletleri'ne ait **6. Filo** İstanbul'a demirledi. Gemiler limana demirler demirlemez İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri Dolmabahçe rıhtımına gelerek 6. Filo'yu protesto ettiler.

✓ 18 Temmuz 1968'de ABD'nin 6. Filo askerlerini protesto ettikleri iddiasıyla 30 öğrenci tutuklandı. İstanbul Teknik Üniversitesi rektör, dekan ve senato üyeleri tutuklamaları protesto ederek istifa etti.

✓ 20 Temmuz 1994 tarihinde işçi ve kamu emekçileri, maaş zammını protesto amacıyla bir günlük iş bırakma eylemi yaptı.

✓ 21 Temmuz 1965'te İstanbul'da 500 şoför sessiz yürüyüş yaptı.

✓ 21 Temmuz 1987'de hapishane koşullarının düzeltilmesi, tek tip elbisenin kaldırılması, işkence ve onur kırıcı işlemlerin son bulması amacıyla devrimci tutsaklar Malatya ve Sağmalcılar'da açlık grevine başladılar. Eyleme 675 tutuklu ve hükümlü katıldı.

✓ 23 Temmuz 1971'de Yılmaz Güneş'in **Umut** filmi Fransa'daki Grenoble Festivali'nden Büyük Jüri Ödülü'nü aldı. Filmi, izin almadan yurtdışına gönderdiği için Güneş hakkında dava açılmıştı.

Sivas Katliamı her yerde lanetlendi!

Sivas katliamının, geniş emekçi yığınlarda yarattığı öfke, aradan geçen onca zamana kadar hiç dinmezken, her yıl olduğu gibi bu yıl da ülkenin dört bir yanında alanları dolduranlar "**Katil Devlet Hesap Verecek**" şiarını haykurdular.

Sivas

Madımak Otel'i'nin önünde düzenlenen mitinge binlerce kişi katıldı. Yürüyüş boyunca ve miting alanında, "**Devletin Alevisi olmayacağız**", "**Madımak müze olsun**", "**Gülerlek yaktı, donarak öldü**" yazılı pankart ve dövizler taşındı. Kitlenin Madımak Otel'i önüne gelmesiyle birlikte, burada kısa süreli bir arbede ve otelin karşısında bulunan bir binadan kitleye laf atılması üzerine gerginlik yaşandı. Kitle pet su şişeler ve tahta sopalarla binadan laf atanlara karşılık verdi. Mitingin açılış konuşmasını yapan PSAKD Başkanı Fevzi Gümüş, aradan 16 yıl geçmesine karşılık, katliama yönelik öfkenin her geçen gün arttığını dile getirdi.

İstanbul

* Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin İstanbul Şubeleri, Alevi Bektaş Federasyonu'nun yanı sıra, Divriği Kültür Merkezi, DİSK, KESK, TMMOB, ESP, DTP, ESP, Partizan vd. kurum ve sendikaların, Tepe Natilius önünde toplanarak, katliamı lanetleyen ve hesap soran sloganlar eşliğinde İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiği mitinge, Partizan "**Pir Sultan'dan Madımak'a, Asan da Yakan da Sistemdir Hesabını soracağız**" pankartı ile katıldı.

* Pir Sultan Abdal Derneği Kartal Şubesi, 28 Haziran'da Kartal Hasan Ali Yücel'de gerçekleştirdiği bir etkinlikle, Sivas'ta katledilenleri andı. "**Sivas, bitmeyen yangın yeri**" başlıklı bir belgeselin de izlendiği etkinlik katliamı lanetleyen ve öfkelerin bilendiğini dile getiren konuşmalarla devam etti.

* **Okmeydanı Demokrasi Platformu** 1 Temmuz Çarşamba akşamı Dikilitaş Parkı'nda toplanarak "**16. yılında Sivas Katliamını unutmamak unutturacağız**" yazılı pankartın arkasında toplanarak yürüyüşe geçti. Sibel Yalçın Parkı'na gelen kitle, burada basın açıklaması okunduktan sonra müzik dinletisine geçti. BEKSAV'ın hazırladığı 2 Temmuz

belgeselinin gösteriminin ardından etkinlik son buldu. (**Okmeydanı Partizan**)

* 1 Temmuz öğleden sonra Sarıgazi'nin çeşitli mahalle ve caddelerinde Partizan flamalarıyla donatılmış araçla sesli ajitasyon yapıldı.

Eylem için toplanma yeri olan Vatan İlköğretim Okulu'na gitmek üzere, Demokrasi Caddesi'nde toplanan kitlenin bir kısmı, ajitasyon ve sloganlarla coşkulu bir şekilde yürüyüş

şeye geçti. Anma etkinliği **Partizan**, AKA-DER, **DHF**, **DTP**, **EMEP**, **ESP**, **Odak**, **ÖDP** ve **TKP** tarafından örgütledi. Demokratik Alevi Hareketi, Mücadele Birliği ve BDSP de yürüyüşe destek verdi.

"**16. yılında Sivas Katliamını Unutmamak, Unutturmayacağız**" ortak pankartı arkasında genel katılımın yoğun olduğu, kitle kortejlerin oluşturulması ile yürüyüşe başlandı. Yürüyüşün en kitlesel kortejini oluşturan Partizan kitlesinin ön safalarında yer alan saz ve sesli araç yoğun ilgi gördü.

Yürüyüş, Festival Alanı'na kadar sürdü. Bütün kitlenin alana gelmesi ile birlikte, saygı duruşunun ardından kurumlar adına bir açıklama okundu. Açıklamanın ardından AKA-DER tiyatrosu tarafından, Sivas katliamını anlatan bir oyun sergilendi. Eylem, BEKSAV'ın hazırladığı "Sivas Katliamı" konulu belgesel gösteriminin ardından sona erdirildi.

(**Sarıgazi Partizan**)

* 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan anma etkinliği 5 Temmuz akşamı, Pir Sultan Abdal Derneği yanındaki parkta gerçekleştirildi ve Partizan ve DHF tarafından organize edildi. Çocuk Semah Ekibi'nin yanı sıra, Pınar Sağ, İ-

yan Ateşi, Meyman'ın da sahne aldığı ve halkın yoğun ilgi gösterdiği anma etkinliği, emekçi halkın, Sivas'ta devlet destekli gerici faşistler eliyle yakınlarını unuttuğunu-unutmadığını da gösterdi.

Ankara

* 1 Haziran günü BDSP, Alinteri, DHF, Devrimci Alevi Komiteleri, Partizan ve Odak tarafından Mamak'ta bir yürüyüş gerçekleştirildi. Tekmez Parkı'nda toplanan kurumlar buradan sloganlarla NATO yolunu trafiğe kapatarak Tuzluca Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Partizan yürüyüşe "**Sivas şehitleri ölümsüzdür, unutmamak unutturmayacağız!**" pankartıyla katıldı. Alanda yapılan basın açıklamasında tüm katliamların sorumlusunun

devlet olduğu belirtildi. Program semah gösterisi, müzik dinletisi ve sinevizyon gösteriminden sonra son buldu.

* 2 Temmuz Perşembe günü, çok sayıda siyasi parti, siyaset, sendika ve kitle örgütünün katılımıyla Kolej Meydanı'nda bir miting gerçekleştirildi. Miting saygı duruşuyla başladı. ABF Genel Örgütlenme Sekreteri Mustafa Özarslan yaptığı konuşmada Sivas'ta devrimci, demokrat ve ilerici insanların göz göre göre yakıldığını hatırlattı.

İzmir

* 1 Temmuz günü BDSP, Çiğli PSKAD, Var-to-Der'in örgütlediği; Çiğli Halkevi, Çiğli ve Ulukent Alevi-Der, Partizan ve EMEP'in des-

teklediği eylem Çiğli Egekent girişinde toplanılmasıyla başladı. Yapılan basın açıklamasında Sivas katliamının ilk olmadığı vurgulandı.

* Kuruçeşme'de bir araya gelen DTP, DHF, ESP, Kız ve Partizan meşaleli bir yürüyüşle şehitleri andı. Öncesi 3 günlük bir çalışma ile Kuruçeşme halkına, yapılacak olan yürüyüş katılım çağrısında bulunuldu. 1 Temmuz günü saat 20.30'da Buca Cemevi önünde bir araya gelen kitle buradan Buca-Koop. Meydanına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eylem okunan basın açıklamasının ardından söylenen türküler ve sloganlarla sona erdi.

Kuruçeşme halkının katılımının yüksek olduğu eylemde "**Sivas katliamını unutmamak, unutturmayacağız**" pankartı açıldı.

* 2 Temmuz günü ise İzmir Alevi-Bektaş yöre dernekleri, kitle örgütleri, sendikalar, partiler ve devrimci kurumlar Sivas katliamını, düzenlenen bir miting ile lanetledi. Cumhuriyet Meydanı'nda buluşmasının ardından Gündoğdu Meydanı'na kadar yapılan yürüyüş ile birlikte miting başladı. Yapılan mitingte Partizan "**Sivas'ın Işığı Sönmedi Yeni Demokrasi Mücadelemizde Yükselcek**" pankartı ile katıldı.

Bursa

Mafel Kafe önünde Alevi dernek ve kurumları, Partizan ve birçok devrimci kurum, siyasi partiler, KESK Bursa Şubeler Platformu ve Batıs toplanarak slogan ve alkışlarla Kent Müzesi'ne kadar yürüdü. Saygı duruşunun ardından kurumlar adına PSAKD Bursa Şube Başkanı **Davut Türkoğlu** ortak metni okudu. Açıklamanın ardından şiir dinletisi verildi ve semah çekildi.

Antep

DTP, İHD, ESP, Mücadele Birliği Platformu, İK okulları DTP Şahinbey İlçe binası önünde bir araya gelerek, katliamda hayatını kaybedenleri andı. "**Sivas ne ilk ne son unutmamak unutturmayaca-**

DHF, ulusal sorun konulu sempozyum düzenledi

Demokratik Haklar Federasyonu'nun düzenlediği **Ulusal Sorun-Kürt Sorunu** konulu sempozyum **27-28 Haziran** tarihlerinde Ankara İnşaat Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirildi. Dört oturum altında gerçekleşen sempozyumda Kuramsal/Marksizm ve Ulusal Sorun; Tarihsel/Kürt Ulusal Sorunu, Kemalizm, Liberalizm; Güncel/Ulusal Sorun, Emperyalizm ve Çözümsel/Kürt Sorununda Politik Tutum konuları ele alındı.

Açılış konuşmasını yapan DHF temsilcisi **Uğur Yeşiltepe**, Kürt ulusal sorununun emekçilerin, devrimci ve demokratların sorunu olduğunu vurguladı ve sempozyumun bu konuda bir katkı ve çözüm sunması yönündeki umutlarını belirtti. 1. Oturum Başkanı **Yaser Günday**'ın ulusal soruna, emperyalizme ve Kaypakka'nın düşüncelerine değindiği konuşmasının ardından Teori ve Politika dergisinden **Metin Kayaoğlu** ilk konuşmacı olarak söz aldı. Marksizm'in ulusal soruna ilişkin teorisinin

oluşumunu kısaca anlatan **Kayaoğlu**, Marksizm'in ulusal sorunda dogmaları olmadığını ve eleştirel tarih olarak yaklaşılması gerektiğini belirtti. **Ender Helvacıoğlu** konuşmasında ulusal kurgu, icat bir kimlik olduğunu savunarak ülkemizdeki ulusal sorunun Avrupa'da olduğu gibi feodal kalıpların tasfiyesi sorunu, emperyalizme karşı mücadele sorunu ve yan yana yaşayan halkların karşılıklı saygı temelinde birlik ve kardeşlik sorunu olduğunu ifade etti.

Yüksel Akkaya, Türkiye'de demokrasi hayranlığının had safhada olduğunu, demokrasiyi sosyalist temelde bir araç olarak almak gerektiğini ancak kapitalizmi karşısına almayan bir ulusal hareketin başarılı olamayacağını ifade etti.

Emrah Cilasun "burjuva demokrasisi mi isteniyor yoksa bunlardan köklü bir kopuş mu?" diyerek ulusal hareketin çizgisine ilişkin görüşlerini belirtti. "Kaypakka yaşasaydı Ahmet Türk'lerin, Sırrı Sakık'ların çıkarlarının destekçisi olmam derdi" diyen Cilasun'un konuşması salondaki bazı konuşmacı ve dinleyiciler tarafından tepkiyle karşılandı.

Sempozyumun ikinci oturumunda **İsmail Beşikçi** Kürtlerin 40 milyonluk nüfusuna rağmen söz sahibi olamadıklarını vurguladı. **Temel Demirel** ise Kürt sorununda Kemalizm'i karşımıza almadan bir adım atılamayacağını vurguladı.

Sempozyumun ikinci günü üçüncü oturumda konuşan **Muzaffer Oruçoğlu**, ulusların kendi kaderini tayini sorununa proletaryanın çıkarlarına göre yaklaşılmalı diyerek, proletaryanın kurtarıcı tayin edildiği fikrine karşı çıktığını bildirdi.

Sempozyumun tek kadın konuşmacısı olmasını eleştiren **Sibel Özbudun**, Kürt sorununda gündemdeki bazı gelişmelere değinerek "iyi şeyler olacak" yönündeki açıklamalara ilişkin görüşlerini belirtti. Bir takım yakınlaşma ve jestlerin konjonktürel olduğunu vurgulayan Özbudun, bunların her an geri dönebilir nitelikte adımlar olduğunu belirtti.

Recep Maraşlı konuşmasında Kaypakka'nın bıraktığı tezleri ardılarının iyi kullanmadığını belirtirken, Kürt sorununun uluslararası boyutu olan bir sömürge sorunu olduğunu söyledi.

Konuşmasına Kürtçe olarak başlayan **Sinan Çiftiyürek**, "emperyalizme ve kapitalizme karşı emekçi ve işçilerle birlikte mücadele etme konusunda hemfikiriz ama Kürtler nefes almak istiyor" diyerek anayasal hak, anadilde eğitim ve genel af şeklindeki çözüm önerilerini sıraladı.

Dördüncü ve son oturumda ilk sözü alan **DHF temsilcisi** konuşmasında emperyalist politikalara ve Kürt sorununda güncel bazı gelişmelere öncelikle yer verdi. Savunulan Demokratik Özerklik projesinin, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi politikası olarak uluslararası tekel tarafından uzun süredir savunulduğunu belirten DHF temsilcisi bu politikanın tekelere çıkarılmasıyla ilişkisine değindi. DHF temsilcisi Ulusal Hareket'in savunduğu çözümün em-

peryalistlerin savunduğu çözüm olduğunu, Karaylan'ın bu yöndeki açıklamalarının emperyalistler tarafından da alkışlanacağını savundu.

Sosyalist Parti temsilcisi Kürt sorununda PKK'siz bir çözüm konseptinin işletildiğini belirterek Kürt hareketinin homojen bir yapı olmadığına, özgürlükçü eğilim kanadının yok edilmek istendiğine dikkati çekti. DTP'yi temsil eden konuşan **Barış ve Demokrasi Partisi Genel Başkanı**, devletsiz bir çözümü, komünal demokratik çözümü savunduklarını, silahlı çözüm yolunun iflas ettiğini, bu nedenle meşruiyete dayalı, demokratik, barışçıl çözümlü savunduklarını ve sosyalistlerin kendi doğrularını kendilerine dayatmalarını gerektiğini savundu.

Kürt sorununun tek çözümü tutarlı demokratizmdir vurgusu yapan **ESP temsilcisi**, her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği ezen ulusa karşı, onun zulmüne yönelmiş demokratik bir öz taşır şeklinde konuştu.

Dördüncü oturumda son olarak söz alan **Partizan temsilcisi**, ulusal sorunda demokrasinin önemine değinerek Kürt ulusal sorununun çözümünde demokratik devrimin zorunluluğuna dikkat çekti. Ulusal sorunun burjuva demokrasisi çerçevesinde çözülebileceğinin ilke olarak reddedilemeyeceğini belirten Partizan temsilcisi, ülkemiz egemenlerinin ve devletin Kürt sorununu çözecek yetenekte olmadığına dikkat çekti. "Sınıfsallık" adına sınıfsal ve ulusal mücadeleyi karşı karşıya getiren yaklaşımları eleştiren Partizan temsilcisi, ulusal mücadelenin demokratik devrim mücadelesinin bir bileşeni olduğunu vurguladı. "Kürt sorununda Kürt Ulusal Ha-

cağız" pankartı taşıyan kitle, hayatını kaybedenlerin resimleri taşıyarak, sloganlar eşliğinde Hacı Bektaş Veli Kültür ve Dayanışma Derneği'ne kadar yürüdü.

Kitle adına açıklama yapan **Serkan Yılmaz**, 16 yıl önce, Sivas Madımak Otel'i'nden yükselen alevlerin insanlığın üzerine karanlık küller yağdırdığını belirtti ve katliamın önceden planlandığını da sözlerine ekledi.

Malatya

1 Temmuz günü PSAKD'nin çağrısıyla bir araya gelen **Partizan**, **ESP**, **Halk Cephesi**, **DTP**, **EMEP** ve **ÖDP** bir yürüyüş ve basın açıklaması ile 2 Temmuz şehitlerini andı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin önünde toplanarak Emeksiz Üst Kavşağı'na kadar yürüyen kitle basın açıklamasının ardından eyleme son verdi.

Dersim

DTP, İHD, EMEP, ESP, Pir Sultan Abdal Derneği, KESK, Partizan, DHF ve DİSK ile çok sayıda sendika ve kurum temsilcilerinin katılımı ile bir yürüyüş düzenlendi. Yeraltı Çarşısı'nda bir araya gelen kitle Hacı Bektaş Dayanışma Derneği Cem Evi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşün ardından demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşunda bulunuldu.

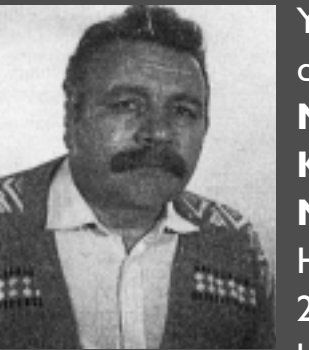
Burada açıklama yapan DTP Tunceli İl Başkanı Veli **Haydar Güleç**, "Bu sistem değil midir ki 12 Eylül'de 12 Mart'ta devrimcileri idam sehpalarında sallandıran. İşte gün bu sisteme karşı durma günüdür" dedi.

(**Dersim Partizan**)

reketi'ni dikkate alarak hareket etmek zorundayız" diyen Partizan temsilcisi, barış yöneliminin nesnel olmadığını, egemen sınıfların imha ve inkar siyasetinde ısrar ettiklerini vurgulayarak mücadelenin bugüne kadar olduğu gibi silahlı mücadele ve serhıldanlarla başarıya ulaşabileceğini vurguladı. Kürt ulusal hareketiyle eylem birlikteliklerine önem verdiklerini, ideolojik ve stratejik yönelimleri itibarıyla Kürt ulusal hareketini eleştirmeye ancak demokratik taleplerini desteklemeye devam edeceklerini vurguladı.

Ulusal Sorun-Kürt Sorunu konulu sempozyum Adil Okay'ın konuşmasıyla son bulurken dinleyicilerin soruları birçok konuda tartışmaların yaşanmasına neden oldu. (**Ankara**)

BAŞSAĞLIĞI

Yurtsever dostumuz **MUSTAFA KARAMAN**'ı 29 Haziran 2009 tarihinde geçirdiği kalp krizi nedeniyle kaybettik.

Ailesine ve yoldaşlarına başsağlığı diliyor, acılarını paylaşıyoruz.

Gebze Partizan Okulları

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Adres: Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 Cep: 0 543 453 89 84
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Cep: 0 537 461 79 64
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8 Cep: 0 545 685 25 27
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin çıkış amacı; Dersim'de yıllardır devlet tarafından uygulanan baskı ve sindirme politikasına, kültürel yozlaşmanın dayatılmasına, var olan ilerici ve devrimci kültürün şiddetle bastırılıp yok edilmek istemesine ve Dersim doğasının tahrip edilmesine karşı örgütlenip mücadele etmektir. Aynı zamanda zorla göç ettirilen insanların topraklarına geri dönmelerine çağırısıdır festival. Keza devlet her zaman komünistlere ve devrimcilere kucak açan, onları bağrılarına basan Dersim halkının duyarlılığını ne pahasına olursa olsun bitirmek istemiştir. Halkı işkence tezgâhlarından geçirmiş, köylerini evlerini yakıp yıkmış, zorla yerlerinden, yurtlarından sürmüştür. Dersim'in can damarı olan

Munzur Vadisi'ni barajlarla boğmuş, yeni baraj projeleri ile boğmaya devam edeceğini göstermiştir.

İşte Munzur Kültür ve Doğa Festivali devletin bu politikalarına karşı bir duruş taşınmalı, içeriği ve programı buna göre oluşturulmalıdır. Her ne kadar bundan önce gerçekleştirilen festivaller tam anlamıyla bu amaca uygun örgütlenmediyse de yıllardır devlet baskısı altında ezilmiş, ambargolar nedeniyle bulunmuş olan Dersim halkının, boynundaki mengeneyle biraz da olsa gevşetmiştir.

9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali yaklaşırken festivali, amacına uygun pratiklerle organize etmenin gayreti içerisinde olmalı, ilerici ve devrimci kültürü sahiplenmeli ve geliştirmelidir.

9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ni Munzur Vadisi üzerinde yapılacak istenen barajlara, orman yakmalarına ve siyanürle altın aramalarına karşı bir mevziye dönüştürelim. Festivalde daha kararlı ve inatla doğamıza ve kültürümüze sahip çıkalım.

Dersim Partizan olarak bölge halkına festivalle ilgili görüşlerini, nasıl bir festival istediklerini sorduk.

- Festival hakkında neler dü üniyor-

sunuz?

- Adım Selan. Festivalin memleketimize olan özlemimizi giderme anlamında ve doğamızı, kültürümüzü tanıma açısından yararlı olduğunu düşünüyorum.

- Bu yılki festivalden beklentiler neler?

- Ortak değerlerimize sahip çıkmamız gerekiyor. Mesela Dersim'de yapılmak istenen barajlar var. Buna karşı iyi çalışılmalı, aynı zamanda kültürel ve sosyal değerlerimiz de vurgulanmalıdır. Festival sadece konser alanlarıyla özdeş tutulmamalı. Ormanlarımız yakılıyor, coğrafyamız tahrip ediliyor, tüm bunlar festivalin üzerinde önemle durması gerektiği konuların başında geliyor.

- Son olarak neler söylemek istersin?

- Dersim'de yapılacak barajlar sadece doğamıza zarar vermekle kalmayacaktır, aynı zamanda geçmişimizin, tarihi değerlerimizin de yok olması anlamına gelecektir. Amacımız barajlara karşı hep beraber mücadele etmek.

-Siz neler dü üniyorsunuz?

Fuat Gök: Festivalin olumlu bir katkısının olduğunu düşünüyorum. Aynı zamanda bir dönüm noktası olarak da değerlendiriyorum. Barajların yakın zamanda hayata geçirilmesi hedefleniyor. Bundan kaynaklı bu festivali adeta şans

olarak görebiliriz. Yapılacak son festivali iyi bir karşı koyuşu gerçekleştirmek için bir vesile olarak değerlendirmeliyiz.

- Siz yakla an festivali ili kin neler dü üniyorsunuz, önerileriniz var mı?

Yaşar: Kültür diyoruz, o halde kültürümüze daha ön plana çıkarmalıyız. Bundan önceki sekiz festivalde yeterli düzeyde yansıtılmadı bu. Dersim'de barajlar yapılmakta. Bizler de bu festivali iyi bir araca dönüştürüp, sivil itaatsizlik eylemleri örgütlemeliyiz ve barajlara karşı harekete geçmeliyiz. Fakat bunlar tam anlamıyla yapılmıyor. Bunun yerine festival organize edilirken saatlerce, günlerce hangi sanataçı gelmiş tartışmaları yapılıyor. Bu tartışmalar festivali daraltmaktadır.

Mesela en önemli konulardan biri dilimizdir. Şöyle ki 25 yıl önce Türkçe bilmeyen bizler, 25 yıl sonra kendi dilimizi unutma

noktasına vardık. Önüne geçmediğimiz takdirde bu dil unutulacaktır.

-Festival'den beklentileriniz nelerdir?

Yaşar: Festivalimiz sadece stadyum etkinliklerine hapsedilmemeli, mesela Munzur Vadisi'nde etkinlikler olmalı, Harçık Vadisi'nde etkinlikler yapılmalı. Dersim'in vadilerine ve birçok noktasına dağıtılmalı etkinlikler. Aynı zamanda mahallelere ve çarşı merkezine de ağırlık verilmeli.

* Dersime sahip çık!, Munzur'un çığına kulak ver!

(Dersim Partizan)

Kriz köylüyü vurdu!

Bir ahtapot gibi tüm emekçilerin yaşamını saran ve fakat kimilerinin "fırsata" çevirdiği ekonomik kriz, ülkemiz köylülerinin zaten çekilmez olan yaşamını daha bir kısıp almış durumda. Ürün fiyatlarının düşmesi ve ürün girdilerine zam yapılması, üretimi imkânsız dereceye getirdi.

25 Ocak'ta Lüleburgaz Demokrasi Platformu tarafından "Krizin faturası patronlara" şiarı ile bir miting gerçekleştirildi. Bu mitinge katılan Tüm Köy-Sen Malkara Şubesi Bölge Valiliği tarafından kapatma davası ile karşı karşıya kaldı. Kapatma davasının ardından faaliyetlerine ara veren Sendika, köylülerin demokratik haklarını aramaları için 21 Haziran Pazar günü bir miting gerçekleştirmek istedi. Miting engellemelerle karşı karşıya kaldı ve Malkara Eski Pazar Meydanı'nda yapılan konuşmalarla sınırlandırıldı.

Yüzlerce köylünün katıldığı eylem yoğun ilgiyle izlendi. Köylülerin konuşmaları ile gerçekleştirilen eylem yaklaşık 3 saat sürdü. 78 köyden katılımla gerçekleştirilen eylemde alan köylülerle dolmuştu. Alkışlar ve ıslıklarla gerçekleştirilen eylem Malkara'da Tüm Köy-Sen'in gerçekleştirdiği ilk eylemdi. Saldırıları somut bir şekilde köylülerin kendi dillerinden dinlemek amacıyla bu mitinge katıldık ve köylülerle bir röportaj gerçekleştirdik.

Kahvehane köşelerinde oturmakla olmaz!

- Üretimi ne gibi sıkıntılar ya ryorsunuz?

- Adım Remzi Eğri. Buğday, pancar ve ayçiçeği üretimi yapıyorum. Kaynarca köyünde oturuyorum. Otuz dekar arazim var, bu arazide gerçekleştirdiğim üretim

beni tarım kredi borcuna sürüklüyor. Son günlerde akaryakıtta gelen zam biçerdöver ücretini de etkiledi. Fiyatlar ortalama iki katına yükseldi ama maalesef bizim ürünümüzde bir yükseliş yok. Anlayacağın iflasın eşiğindeyiz. Aldığımız borçları ödememize biraz yardımcı oluyor ama şu ana

kadar ben hiçbir borcumu tam olarak ödeyemedim. Özellikle de kredi borcumu. İlaç, gübre, mazot, su vb. ürün girdileri bizim için oldukça önemli ama oldukça da pahalı, birini alsak diğerini alamıyoruz.

- Bu eylemi nasıl de erlendiriyorsunuz?

- Eylem bizim için oldukça iyi, bir bildiriyle yüzlerce insanın toplanması gururlandırıcı. Ama köylülerin bilgilendirilmesi için bu tür eylemlerin daima gerçekleştirilmesi lazım. Bütün köylülerin el ele verip birleşmesini isterim ve daima bu eylemlerle haklarını aramalarını da. Çalışmak lazım kahve köşelerinde oturup sitem etmekle olmaz, düzelmiz bu işler! Birleşeceksin, hakkını arayacaksın.

"Yakında saz çalıp söylemeye başlarız!"

- Siz de kendinizi tanıtp ya adı ınız sorunları özetler misiniz?

- Adım Hayrettin Öztürk, Kaynarca köyünde hayvancılık yapıyorum. Bizim sektörde fiyat sorunu var. Hayvansal ürünlerin fiyatlarında yaşanan düşüklük bizleri çok etkiliyor. Ürünü satıyoruz ama gelen gelirle kendimizi değil hayvanı besliyoruz. Herkesi olduğu gibi zamlar bizi de etkiledi. Hemen her şeye zam yapılıyor ama üreticinin ürününe zam yapılmıyor. Bunlar aslında bizim yıllardır yaşadığımız sorunlar, krizle birlikte daha da büyüdü. Bizlerin bu noktada çözüm yöntemleri de azaldı. İflas etmemek için çeşitli yolları deniyoruz. Şu an benim çözümüm hayvanları satmaktır. Hayvanları satınca da işsiz bir şekilde bir elde saz, çalıp çalıp söylemeye başlarız herhalde ya da kahve köşelerinde çıkmayız.

"Düzen kökten değişmeli!"

- Kendinizi tanıtır mısınız?

-Adım Özkan Erdoğan, Yayla köyünde hayvancılıkla geçiniyorum. Ben AKP delegesiydim, istifa ettim. Ve inanır mısınız, bütçenin % 1'i verilmesi gerekirken açıklanan rakam % 0.51, kesitlerden sonra verilen rakam % 0.43. Böyle bir rezillik, böyle bir adaletsizlik gerçekten de pes dedirtiyor. Ben 2008 yılında 12 milyar, bu sene ise 5 bin 800 Lira destek aldım. Ben aynı benim, hiçbir kazancım yok. Bu devlet benim % 63 payımı çaldı. Krizden kendilerini kurtarmak için benim hakkıma el koydular.

- Peki sizce bu sorunlar içinde üretici köylüler ne yapmalı?

- Bence bu düzeni kökten değiştirmek lazım.

- Sizce nasıl de i türilebilir?

- Tüm üreticiler bir araya gelip haklarını aramayı öğrenmeli. Ondan sonra gerisi gelecektir. Bilinçsizce bir şey yapılamaz önce bilinçlenip hakkını arayacaksın, sonra devleti değiştireceksin. (İstanbul)

İşçiler sokakta!

Kamuda çalışan işçilerin büyük bir bölümünün ilgilendiren TİS (Toplu İş Sözleşmeleri) görüşmeleri başladı. İşçiler adına Türk-İş ve hükümet adına Devlet Bakanı Hayati Yazıcı arasında başlayan görüşmelerde işçiye komik rakamlarda zam önerisi sunuldu. "Emekçiyi enflasyona ezdirmeyeceğiz" söyleminin aksine on binlerce işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde, hükümet kamu işçilerinin ücretlerine 2009'da 6'şar aylık dönemlerde yüzde 3'er, 2010'da 6'şar aylık dönemlerde yüzde 2.5'ar artış önerdi. Yapılan ilk görüşmelerde hükümetin bu önerisi üzerine Türk-İş AKP il binalarının önünde eylem yapma kararı aldı.

İstanbul

Cevahir Otel önünde bir araya gelen işçiler

"İşçilerin birliği AKP'yi yenecek", "Hükümet zammını al başına çal", "Şalter inecek, bu iş burada bitecek" sloganlarını haykırdı. Buradan AKP Şişli İlçe Binası'na doğru yürüyüşe geçen kitle yol boyunca sloganlarını haykırdı. Şişli AKP İlçe Binası önüne gelindiğinde ise basın metnini Türk İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak okudu.

Kartal

Saat 18.30'da Kartal Meydanı'nda bir araya gelen işçiler Ahmet Şimşek Koleji önünde kortej oluşturarak yolu tra-

fiğe kapattı. AKP İlçe Binasına doğru yürüyüşe geçen işçiler, ilçe binasının önünde geldiğinde ise yanlarında getirdikleri yumurta, domates ve pet şişeleri ilçe binasına attı. Burada işçiler adına açıklama yapan Harb-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı Hüseyin Över, gerçekleştirilen görüşmelerde emekçiler cephesinde bir şeyin değişmediğini belirterek emekçilerin isteklerinin karşılıksız kaldığını ve bunun karşılığını almak için gereken tüm çabaları sarf edeceklerini belirtti.

Ankara

Çalışma Bakanlığı önünde bir araya gelen Türk-İş'e bağlı sendikalar Eskişehir yolunu trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında işçiler hükümeti istifaya Türk-İş'i de genel greve çağırdı. Türk-İş'in suskun uzlaşmacı tavrına karşı işçiler "Türk iş uyuma işçine sahip çık", "Suskun Türk-İş istemiyoruz" sloganlarını attılar. Ardından atılan "Türk- İş nerede biz oradayız" sloganına işçiler "Eylem nerede biz oradayız" sloganı ile karşılık verdi.

İzmir

AKP il binası önünde barikat kuran polis, kitlenin binaya yaklaşmasını engelledi. Baskılara karşı işçiler bir basın açıklaması gerçekleştirecek polislin tavrını kınadı ve devletin emekçilere yönelik baskılarını teşhir ettiler.

(H. Merkezi)